

Goodreads Yılın En İyi Aşk Romanı Adayı

HELEN HOANG

İlişki Testi

©psilon®

HELEN HOANG

İlişki Testi

Düzenleme
Ny.özlem

Çeviri
Saliha İrenci

©psilon'

Ninova

İlişki Testi

Orijinal Adı: *The Heart Principle*

Helen Hoang

Çeviri: Saliha İrenci

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Betül Yılmaz

Sayfa Uygulama: Sidem Zelal Edin

Kapak Uygulama: Alla Özabat

1. Baskı: Şubat 2025

ISBN: 978-625-414-651-0

© Helen Hoang, 2018

Bu kitap, Penguin Random House LLC'nin alt markası olan Berkley'le Akcalı Telif Hakları Ajansı arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah., Güvercin Cad., No: 3/1

Baha İş Merkezi, A-Blok, Kat: 2

34310 Haramidere/İstanbul

Tel: (212) 412 17 00

Sertifika No: 44452

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

*Tüm bakıcılara adanmıştır:
İsteyerek bakanlara,
Başka çaresi olmadığı için bakanlara,
Ve özellikle Covid-19 pandemisindeki sağlık uzmanlarına...*

Ayrı ayrı her birine...

Birinci Kısım Önce

Anna

BU YENİDEN BAŞLADIĞIM SON SEFER.

En azından kendime söylediğim buydu. Her defasında ciddiymdim. Ama sonra, her defasında bir şey oldu... hata yaptım, daha iyisini yapabileceğimi biliyordum ya da insanların ne diyeceğini kafamın içerisinde duyuyordum.

Bu yüzden durup *bu* kez doğru yapmak için başa dönüyordum. Ve *bu* defa gerçekten sondu.

Ama pek de öyle olmadı.

Son altı ayımı bunu yaparak geçirdim, hayvanat bahçesinde sekiz haneli adımlara doğru ilerleyen bir gergedan gibi aynı ölçüleri tekrar tekrar gözden geçirdim. Artık bu notlar benim için bir anlam ifade etmiyordu. Ama denemeye devam ediyordum. Parmaklarım ve sırtım acıyana kadar... yayın telleri her çekildiğinde bileğim acıyana kadar. Hepsini görmezden geliyordum ve sahip olduğum her şeyi müziğe veriyordum. Yalnızca alarm çaldığında kemanımı çenemden çekiyordum.

Başım dönüyor, susuzluktan kavruluyordum. Öğlen yemeği alarmımı kapatmış olmalıydım ve gerçekten yemek yemeyi unutmuştum. Bu kabul etmek istediğimden daha sık yaşanıyordu. Telefonumdaki zilyon tane alarm olmasaydı, şimdiye kadar kazara kendimi bitirmiştım. Hayatlarını düşündüğüm için hiç bitkim yok. Evcil hayvanım var. O bir kaya. Adı da yaratıcı bir şekilde Rock.

Telefon ekranımdaki alarm bildiriminde *TERAPİ* yazıyordu, yüzümü buruşturarak bildirimi kapattım. Terapi bazı insanların hoşuna gider. Onlar için bu, hava almak ve onaylanmak anlamına gelir. Bana göreyse yorucu bir iş. Terapistimin gizlice beni sevmediğini düşünmem de bu konuda pek yardımcı olmuyor.

Yine de üstümü değiştirmek için kendimi odama sürükledim. Kendi başıma didinme teşebbüslerim işe yaramadı, bu yüzden terapi olayını denemeye kararlıyım. Ebeveynlerim bilse, bu para israfından tiksiniirdi ama ben çaresizdim ve harcadığımı bilmedikleri dolarların yasını tutamazlardı. Tüm gün üstümde olan pijamaları çıkarttım ve içinde egzersiz yapmayı planlamadığım spor kıyafetlerimi giydim. Bunlar daha açık olmasına rağmen bir şekilde toplum içinde giymek için daha uygun görülüyordu. İnsanların bir şeyleri neden yaptığını sorgulamıyordum. Sadece gözlemleyip kopyalıyordum. Dünyada geçinmenin yolu buydu.

Dışarıdaki hava araba egzozu ve restoran yemeği kokuyordu, insanlar bisiklet sürüyordu, alışveriş yapıyordu, kafelerde geç öğle yemeği yiyordu. Dik caddeleri arşınladım ve bu insanların akşamki senfoniye gidip gitmeyeceğini merak ederek yayaların arasından geçtim. Favorim Vivaldi'yi çalacaklardı. Bensiz.

Bu şekilde aynı döngüyü çalmaya sıkışıp kalmış hâldeyken sahneye çıkamayacağım için izin aldım. Anlamayacaklarını bildiğim için aileme söylemedim. Bana şımarıklık yapmayı bırakıp kendime gelmemi söylerlerdi. Bizim olayımız sert sevgiydi.

Fakat şu an kendime yüklenmek işe yaramıyordu. Zaten olduğumdan fazlasını deneyemezdim.

Terapistimin ve diğer akıl sağlığı uzmanlarının ofislerinin olduğu minik, mütevazı binaya ulaştığımda 222 kodu-

nu girip içeriye girdim ve küflü merdivenlerden ikinci kata çıktım. Resepsiyonist ya da bekleme odası yoktu, bu yüzden doğruca 2A odasına gittim. Yumruğumu kapıya doğru kaldırdım ama iletişime geçmeden önce tereddüt ettim. Telefonuma doğru hızlı bir bakış attığımda saatin 01.58 olduğunu görüyorum. Evet, iki dakika erken gelmiştim.

Ne yapacağımı bilmeden ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyordum. Geç kalmanın iyi olmadığını herkes bilir ama erken gelmek de muhteşem değildir. Bir keresinde, bir partiye erken gittiğimde ev sahibini tam anlamıyla pantolonsuz yakaladım. Ve kız arkadaşının yüzü kasıklarındaydı. Bu hiçbirimiz için eğlenceli değildi tabii.

Tabii ki bir yere varmanın en iyi vakti *tam* zamanıdır.

Bu yüzden burada karasızlıktan eziyet çekerek öylece duruyordum. Kapıyı çalmalı mıydım yoksa beklemeli miydim? Ya erken çalarak bir şekilde onu rahatsız edersem ve bana gıcık olursa? Diğer yandan, ya beklersem ve tuvalete gitmek için ayaklandığında beni kapıda ürpertici bir şekilde sırtırken yakalarsa? Hakkında yeterince bilgim yoktu ama ne düşüneceğini kestirmeye çalışıp davranışlarımı ona göre belirliyordum. “Doğru” kararı vermek istiyorum.

Tekrar tekrar telefonuma baktım ve saat iki olduğu anda rahat bir nefes vererek kapıyı çaldım. Tam da istediğim gibi üç kez, sertçe.

Terapistim kapıyı açtı ve beni elimi sıkmadan, yalnızca bir gülümsemeyle karşıladı. Hiçbir zaman elimi sıkıyordu. Başlarda bu durum kafamı karıştırıyordu ama artık ne beklemem gerektiğini biliyordum, bu hoşuma gidiyordu.

“Seni görmek çok hoş, Anna. İçeri gir. Keyfine bak.” Girmem için çekildi ve tezgâhtaki fincanları ve *kettle*’ı gösterdi. “Çay? Su?” İsteddiği oymuş gibi görüldüğü için bir fincan çay aldım ve berjerinin karşısındaki koltuğun or-

tasına yerleşmeden önce demlenmesi için orta sehpa ya bıraktım. Bu arada adı Jennifer Aniston. Hayır, o Jennifer Aniston değil. Hiç televizyona çıktığını ya da Brad Pitt'le sevgili olduğunu sanmıyorum ama boyu uzun ve bence çekici. Tahminime göre ellilerinin ortasında, zayıf diyebiliriz ve her zaman mokasen giyip el yapımı takılar takıyor. Küllü kahverengi uzun saçları ve gözleri... Biraz önce ona bakıyor olmama rağmen gözlerinin rengini hatırlayamıyordum. Çünkü insanların gözlerine odaklanırdım. Göz teması beynimi yakıyordu, bu yüzden düşünemiyordum ve bu yapmam gerekeni yapıyormuşum gibi görünmek için faydalı bir numaraydı. Bana mokasenlerinin nasıl olduğunu sordu.

“Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler,” dedim çünkü minnettar davranmam gerekiyordu. Konu gerçekten minnettar *olmam* değildi ama yine de bu doğrudu. Daha çok vurgu yapmak için en sıcak gülümsememi takındım, gözlerimin kenarlarının kırıştığından emin oldum. Bunu aynanın karşısında o kadar çalıştım ki doğru görüldüğüne güvenim tamdı. Onun cevap niteliğindeki gülümsemesi bunu doğruluyordu.

Ne kadar duygulandığını göstermek için elini kalbine götürerek, “Tabii ki,” dedi.

Onun da benim gibi rol yapıp yapmadığını merak ediyordum. İnsanların söylediklerinin ne kadarı hakiki ne kadarı kibarlık? Birileri gerçekten hayatını yaşıyor mu yoksa hepimiz başkaları tarafından yazılan dev bir senaryonun repliklerini mi okuyoruz?

Sonra haftamın özeti başladı; nasıl olduğumu, işimde gelişme olup olmadığını, hiçbir şeyin değişmediğini nötr terimlerle açıkladım. Bu hafta da her şey önceki haftayla aynıydı, o haftanın da öncekiyle tıpatıp aynı olması gibi.

Günlerim aslında birbirine benziyordu. Uyanıyordum, kahve içiyordum, yarım simit yiyordum ve telefonumdaki çeşitli alarmlar durmamı söyleyene kadar keman çalıyordum. Bir saat ölçü ve dört saat müzik. Her gün. Ama gelişme yoktu. Şanslı olduğumda Max Richter'ın bu parçasında dördüncü sayfaya geçiyordum ve tekrar başlıyordum. Ve tekrar başlıyordum. Ve tekrar başlıyordum. Tekrar ve tekrar ve tekrar...

Böyle şeyleri Jennifer'la konuşmak benim için zordu, özellikle hayal kırıklığımı açığa vurmadan. O benim terapistimdi, yani zihnimde, bana yardım ediyor olması gerekiyordu. Ve anladığım kadarıyla olamıyordu. Ama onun kötü hissetmesini istemiyordum. Onları daha *iyi* hissettirince insanlar beni daha çok seviyordu. Bu yüzden sürekli onun tepkisini değerlendirip sözlerimi ona hitap edecek şekilde ayarlıyordum.

Geçen haftayı sönük bir şekilde tanımladığımda yüzünde derin bir kaş çatma belirince panikledim ve “İyileşmeye yakın hissediyorum,” dedim. Bu düpedüz yalandı ama iyi bir amacı vardı çünkü ifadesi anında aydınlandı.

“Bunu duyduğuma çok memnun oldum,” dedi Jennifer.

Ona gülümsedim ama biraz tatsız hissediyordum. Yalan söylemeyi sevmem. Ama her zaman söylerim. İnsanları iyi hissettiren zararsız, küçük yalanlar. Toplumla geçinebilmek için önemliler.

“Çalıştığın parçanın ortasına atlamayı deneyebilir misin?” diye sordu.

Bu öneri karşısında irkildim. “Baştan başlamak zorundayım. Yapılması gereken bu. Şarkının ortadan çalınması gerekseydi o kısım başta olurdu.”

“Anlıyorum ama bu zihnindeki engeli kaldırmana yardımcı olabilir,” dedi.

İçten içe irkilmeme rağmen tek yapabildiğim başımı sallamaktı. İsteddiği şekilde davranmadığımı biliyordum ve bu yanlış hissettiriyordu.

İç çekti. “Aynı şeyi tekrar tekrar yapmak sorunu çözmedi, bu yüzden belki de başka bir şeyler denemenin vakti gelmiştir.”

“Ama başını atlayamam. O kısmı doğru yapamazsam sonraki kısma geçmeyi hak etmiyorumdur ve tabii sonu çalmayı da,” dedim her kelimesine inanarak.

“Bu hak etme mevzusu ne? O bir şarkı. İstedğin sırayla çalınmalı. Seni yargılamaz.”

“Ama insanlar yargılar,” diye fısıldadım.

Ve işte buradaydı. Her zaman bu saplantılı noktaya geliyorduk. Ellerime baktım ve parmaklarımı, kendimi aynı anda hem aşağı itip hem de yukarı çekiyormuş gibi kenetlenmiş buldum.

“Sen bir sanatçısın ve sanat öznelidir,” dedi Jennifer. “İnsanların söylediklerini dinlememeyi öğrenmen gerekiyor.”

“Biliyorum.”

“Önceden nasıl çalışıyordun? O zaman nasıl düşünüydün?” diye sordu ve “önceden” kelimesinden kastının ne olduğunu biliyordum: Ben tesadüfen internette ünlü olmadan, kariyerim uçuşa geçmeden, uluslararası bir tura çıkmadan, albüm anlaşması yapmadan ve çağdaş besteci Max Richter sadece benim için bir parça yazmadan önce, ki bu dünyadaki en büyük onurdur.

Bu parçayı hak ettiği kadar iyi çalmayı *her denediğimde* –geçmişte sadece yeterli görülmememe rağmen şimdi bir tür müzik dehası olduğum için herkesin benden beklediği kadar iyi çalmayı denediğimde– başarısız oluyordum.

“Önceden, sadece sevdiğim için çalardım,” dedim sonunda. Kimsenin umurunda değildim. Kimse var olduğu-

mu bile bilmiyordu. Ailem, erkek arkadaşım ve iş arkadaşlarım hariç. Ve ben öyle iyiydim. Bunu *severdim*. Şimdi... insanların beklentileri vardı ve onları hayal kırıklığına uğratmaya katlanamıyordum.

“İnsanları hayal kırıklığına *uğratacaksın*,” dedi Jennifer sert ve acımasız bir sesle. “Ama diğerlerini de etkileyeceksin. Bu işler böyledir.”

“Biliyorum,” dedim. Ve mantıken gerçekten anlıyordum. Ama duygusal olarak mevzu bambaşkaydı. Eğer bir şey olur da hata yaparsam herkes beni sevmeyi bırakacaktı, işte o zaman ben ne olacaktım?

“Bence sen neden çaldığını unutmuşsun,” dedi kibarca. “Ya da tam olarak *kimin* için çaldığını.”

Derin bir nefes alıp verdim ve sıkıttığım parmaklarıma biraz mola verdirmek için ellerimi açtım. “Haklısın. Uzun süredir zevk için çalmadım. Bunu yapmaya çalışacağım,” dedim ona iyimser bir gülümseme sunarak. Ancak kalbimde, denediğimde ne olacağını biliyordum. Aynı yerleri çalarken kaybolacaktım. Çünkü artık hiçbir şey yeterince iyi değildi. Hayır, “yeterince iyi” doğru değildi. “Yeterince iyiden” *daha* fazla olmalıydım. *Büyüleyici* olmalıyım. Keşke istediğim zaman nasıl büyüleyeceğimi bilseydim.

Bir an bir şey diyecek gibi göründü ama onun yerine bana yeni bir açıdan bakarak başım yana kaydırırken bir parmağıyla çenesine dokundu. “Bunu neden yapıyorsun?” Kendi gözleriyle işaret ediyordu. “Şu gözlerinle yaptığın şeyi?”

Benzim attı. Tüm ifadem eriyip giderken yüzümün yandığını ve sonra soğuyup sertleştiğini hissettim. “Hangi şey?”

“Göz kırışması,” dedi.

Yakalanmıştım.

Nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Bu daha önce olmamıştı. Keşke yerle bir olsaydım ya da kendimi dolaplarından birine sokup kapıyı kapalı tutabilseydim. “Gülüşler yalnızca gözlere ulaştığında gerçektir. Kitaplar öyle der,” diye kabul ettim.

“Böyle yaptığın çok şey var mı, kitaplarda okuduğun ya da diğer insanların yaptığını görüp kopyaladığın?” diye sordu.

Rahatsız bir şekilde yutkundum. “Belki.”

İfadesi düşünceli bir hâl aldı ve defterine bir şeyler karaladı. Bakıyormuş gibi görünmeden ne yazdığını anlamaya çalıştım ama hiçbir şey anlayamadım.

“Ne önemi var?” diye sordum.

“Bir tür maskeleye,” demeden önce bir an düşündü.

“Maskeleye nedir?”

Kelimelerini seçer gibi duraksayarak konuştuğunda, “İnsanların topluma uyum sağlamak için onlara özgü olmayan davranışlar edinmesidir. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?” dedi.

Sesimdeki huzursuzluğu gizleyemedi, “Anlam ifade etmesi kötü bir şey mi?” diye sordum. Konunun gittiği yeri sevmedim.

“İyi ya da kötü değil. Sadece durum böyle. Zihninin nasıl işlediğini daha net anlarsam, sana daha fazla yardımcı olabilirim.” O zaman duraksadı ve “Çoğu zaman, bana bir şeyleri duymak istediğimi düşündüğün için söylediğine inanıyorum. Umarım bunun terapide ne kadar verimsiz olabileceğini görebiliyordursun,” demeden önce kalemını bıraktı.

Dolabına sürünme arzum yoğunlaştı. Küçükken böyle dar yerlerde saklanırdım. Sadece ailem beni bulup süregelen kaotik etkinliklere sürüklemeye devam ettiği için

bıraktım bunu: partiler, kocaman ailemizle yemekler, okul konserleri, kaşındıran taytlar ya da kaşındıran elbiseler giymemi ve sessizce acı çekerek kıpırdamadan oturmamı gerektiren şeyler.

Jennifer defterini kenara koydu ve ellerini kucağında bağladı. “Vaktimiz doldu ama önümüzdeki hafta için yeni bir şey denemeni istiyorum.”

“Ortaya atlayıp eğlenceli bir şey denemek,” dedim. Gerçekten yapmayacak olsam bile onun yapılacaklar listesini her zaman hatırlıyordum.

“Yapabilseydin muhteşem olurdu,” dedi dürüst bir gülümsemeyle. “Ama başka bir şey var.” Öne eğilip beni dikkatlice izleyerek ekledi, “Ne yaptığını ve ne söylediğini izlemeni istiyorum. Bu kim olduğuna dair doğru ve gerçek hissettirmezse, seni yorarsa ya da mutsuz ederse onu *neden* yaptığma bak. Ve iyi bir sebebi yoksa... yapmamaya çalış.”

“Bunun amacı ne?” Geriye dönüş gibi hissettiriyordu ve umursadığım tek şey olan müzikle bir ilgisi yoktu.

“Sence maskelemenin keman çalmana da sıçramış olma ihtimali var mı?” diye sordu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama bir şey demem biraz zaman aldı. “Anlamıyorum.” Bir şeyler bunu sevmeyeceğimi söylüyordu, terlemeye başladım.

“Bence diğer insanları mutlu etmek için kendini nasıl değiştireceğini çözdün. Tercih edeceğimi düşündüğün gibi olmak için yüz ifadelerini, hareketlerini, hatta ne söylediğini değiştirdiğini gördüm. Ve şimdi, belki de bilinçsizce, müziğini insanların seveceği şekilde değiştirmeye çalıştığından şüpheleniyorum. Ama bu mümkün değil, Anna. Çünkü bu sanat. Herkesi memnun *edemezsin*. Bir insan beğensin diye değiştirdiğin an önceki hâlini seven birini kaybedeceksin.

Daireler çizerken yaptığın bu değil miydi? Kendin *olmak* için kendini dinlemeyi tekrar öğrenmek zorundasın.”

Sözleri bana ağır geldi. Bir yanımda saçmalamayı bırakması için bağırarak, sinirlenmek istiyordu. Diğer yanımda bu kadar acınası görüldüğüm için ağlamak istiyordu. İçimi görmüş olmasından korkuyordum. Nihayetinde ne bağırdım ne de ağladım. Far görmüş tavşan gibi oturdum ki bu benim çoğu şeye verdiğim tipik tepkiydi: tepkisizlik. Kaç ya da savaş içgüdüm yoktu. Donma içgüdüm vardı. Bir şeyler gerçekten kötü olduğunda konuşamıyordum bile. Öylece sessiz kalıyordum.

Sonunda, “Ya nasıl duracağımı bilmiyorsam?” diye sordum.

“Küçük şeylerle başla ve güvenli bir alanda dene. Ailenle başlasan?” diye önerdi yardımsever bir şekilde.

Başımı salladım ama bu aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyordu. Hâlâ sindirmeye çalışıyordum. Seansı bitirdiğimizde kafam bulanıktı, kendimi dışarıda eve yürürken bulana dek çevremde de tam olarak farkında değildim.

Telefonum çantamda ısrarla titriyordu, erkek arkadaşım Julian’dan üç cevapsız arama olduğunu gördüm; sesli mesaj yoktu, sesli mesaj bırakmaktan nefret ederdi. İç çektim. Sadece iş için seyahat etmediği ve gece buluşmak istediği nadir durumlarda böyle arardı. Terapi yüzünden yorgundum. Şu an tek istediğim çirkin, tüylü bornozumla koltuğuma kıvrılmak, yemek söylemek ve David Attenborough tarafından seslendirilen BBC belgesellerini izlemektir.

Onu geri aramak istemiyordum.

Ama aradım.

“Hey, bebeğim,” diye cevapladı Julian.

Tek başıma kaldırımda yürüyordum ama yüzüme bir gülümseme, sesimeyse ilgi kondurdum. “Merhaba, Julian.”

“Market Meydanı’ndaki yeni hamburgerci hakkında güzel şeyler duydum, ben de bizim için yediye rezervasyon yaptırdım. Spora gitmeye çalışacağım, yani gitmem lazım. Seni özledim. Orada görüşürüz,” dedi hızlıca.

“Hangi yeni hamb...” diye sormaya başladım ama çoktan kapattığını fark ettim. Kendi kendime konuşuyordum. Sanırım bu gece dışarıya çıkıyordum.

Anna

İTİRAF: SAKSO ÇEKMEYİ SEVMİYORUM.

Muhtemelen erkek arkadaşımın siki ağzımdayken bunu düşünüyor olmam iyi bir şey değildi ama durum buydu.

Bu bazı kadınların hoşuna gittiği için zevklerinin onları bu zanaatta iyi kıldığını düşünüyorum. Ama bence yorucu, aynı zamanda monoton bir iş ve bunda iyi olduğuma dair şüphelerim var. Aşağıdayken aklım çoğu zaman başka yerlerde.

Mesela, şimdi Jennifer'ın bugün terapide söylediklerini zihnimden geçiriyorum. *Ne yaptığını ve ne söylediğini izlemeni istiyorum ve bu kim olduğuna dair doğru ve gerçek hissettirmezse, seni yorarsa ya da mutsuz ederse onu neden yaptığına bak. Ve iyi bir sebebi yoksa... yapmamaya çalış.*

Julian kafamı aşağı yukarı yönlendirirken çene ağrımı düşünüyordum ve emmekten sıkıldım... odaklanıyor muydu? Uzun bir gün oldu; gülümsedikten ve yemek boyunca onun için şen şakrak olduktan sonra tahammülüm bitmişti. Ama devam ettim. Onun zevki benim zevkim olmalıydı. Sonsuza kadar sürmesinin bir önemi olmamalıydı.

Lütfen sonsuza kadar sürmesin.

Doğal olarak, bu düşünceler beni herkesin annesinin gençliğinin bir noktasında söylediği şu sözlerle götürüyordu: *Şu ifadeyi yapmaya devam edersen yüzün öyle kalır.* Beyler bayanlar, eğer ömrümün sonuna kadar bu emme ifadesine sahip olacaksam beni şimdi öldürseniz de olur.

Sonunda işi bitti, ben de ağzımın kenarında kalanları silerek oturdum. Derime işlemişlerdi ve tecrübelerime dayanarak biliyordum ki onların gitmesi birkaç dakika alacaktı. Ağzım doluydu, beni ürpertmesine rağmen kendimi yutmaya zorladım. Julian çıkmaya başladığımızda bana kadınların yutmak istememesinin duygularını incittiğini, kendisini reddedilmiş hissettirdiğini anlatmıştı. Sonuç olarak, onun duygusal sağlığını korumak için muhtemelen gallonlarca menisini yutmuşumdur.

Alnımı öptü, ağzımı değil. Oral seks yaptıktan sonra beni ağzımdan öpmeyi reddediyordu ve bu gece bunu umursamıyordum. Beni daha önce öptüğünde tadı hamburger gibiydi. Tekrar pantolonunu giyip fermuarını çekerken bana bir gülücük attı, televizyonu açmak için kumandayı aldı ve yatak başlığına yaslandı. Bu, rahatlamanın ve memnuniyetin resmiydi.

Banyoya gittim; dişimi fırçaladım, derinlemesine diş ipi kullandığımdan ve ağzımı çalkaladığımdan emin oldum. Dişlerimin arasına sıkışan ya da dilimde dolanan menî düşüncesini sevmiyordum.

Her zamanki gibi o *sitcom* izlerken, yanına uzanıp sosyal medyada gezindiğim yerime yerleşmek için yatağa geçtiğim sırada diziyi duraklatarak bana düşünceli bir bakış attı.

“Bence gelecek hakkında konuşmalıyız,” dedi. “Nasıl ilerlemek istediğimiz hakkında.”

Kalbim pır pır atıyordu ve tüylerim diken diken olmuştu. Bu bir... teklif mi? Katıksız dehşet, bu ihtimale karşı hissettiğim heyecana ağır bastı. Evliliğe hazır değildim. Evliliğin getireceği değişimlere hazır değildim. Zar zor idare ediyordum.

Belirsizliğimi ele vermemek için sesimi nötr tutarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Uzandı ve şefkatle elimi sıktı. “Senin hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun bebeğim. Birlikte muhteşemiz.”

En iyi gülümsememi takındım. “Bence de.” Ebeveynlerim onu seviyordu. Onun ebeveynleri beni seviyordu. Birbirimizle uyumluyduk.

Tişörtümdeki gözüne kestirdiği bir parça tüyü alıp halıya fırlatmadan önce elimin arkasını okşadı. “Bence benim için ideal kişi sensin; evleneceğim, birlikte çocuk ve ev sahibi olacağım kişi sensin. Ama son adımı atıp düzenimizi kurmadan önce emin olmak istiyorum.”

Nereye gittiğini bilmiyordum ama yine de gülümsüyordum ve “Tabii ki,” dedim.

“Bence bir süre başkalarıyla görüşmeliyiz. Diğer seçenekleri elediğimizden emin olmak için,” dedi.

Beynim kendine gelip şoku atlatmadan önce birkaç kez göz kırptım. “Biz... ayrılıyor muyuz?” Bu sözleri söylemek bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Evliliğe hazır olmayabilirdim ama kesinlikle ilişkimizin bitmesini istemiyordum. Bunun yürümesi için çok fazla vakit ve enerji harcadım.

“Hayır, sadece diğer seçenekleri değerlendirirken ilişkimize bir ara veriyoruz. Çıkmaya başladığımızda ben hâlâ yüksek lisans yapıyordum, hatırlıyor musun? Deneme sürüşü yaptığın ilk arabayı o an almalı mısın? Ya da ilk arabanın düşündüğün kadar muhteşem olup olmadığından emin olmak için diğerlerini mi denemelisin?”

Beni yeni bir araba almakla kıyaslaması karşısında dehşete kapılıp sessizce başımı salladım. Ben bir *insanım*.

Julian iç çekti ve bacağımı sıkmak için uzandı. “Bence gerçekten biraz ara vermeliyiz, Anna. Ayrılmak değil, sadece... diğer insanlarla da görüşmek.”

Daha fazlasını öğrenirsem bunun anlamlı geleceğini

umarak, “Ne kadar süreliğine? Ve kurallar neler?” diye sordum.

“Birkaç ay yeter, sence? Kurallara gelince...” derken televizyonda donan görüntüye odaklandı. Titredi ve hızlıca bana baktı, “Akışına bırakalım ve nereye gittiğini görelim.”

“Başka insanlarla sevişeceksin...” Düşüncesi bile midemin bulanmasına neden oluyordu.

“Sen hariç sadece bir kişiyle birlikte oldum. Evleneceksek bunu pişman olmadan yapmak istiyorum. Bir şeyler kaçırdığımı hissetmek istemiyorum. Mantıklı değil mi?” diye sordu.

“Ben başkasıyla yatarsam senin için sorun olmayacak mı?” diye sordum incinerek ve neden incindiğini bile bilmeyerek. Her şeyi çok mantıklıymış gibi söylüyordu.

Hafifçe sıırttı. “Başkasıyla yatacağını düşünmüyorum. Seni tanıyorum, Anna.” Güveninden irkildim.

“Ne? Sevişmeyi sevmiyorsun,” dedi kahkahayla.

“Bu doğru değil.” Tam olarak değil. Onunlayken iki kere orgazm oldum (beş yılda iki kez). Ve sevişmeyi sevmesem bile, ona yakın olmayı, ona bağlı hissetmeyi seviyordum.

Daha az yalnız hissediyordum. Bazen.

Gülümseyerek ellerimi aldı ve sıktı. “Sadece başka neler olduğunu bilmem gerekiyor,” dedi konuşmanın ana noktasma dönerek. “Çünkü evlendiğimizde sonsuza kadar sürmesini istiyorum. İki yıl sonra boşanmak istemiyorum, anlıyor musun? Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Birleşen ellerimize baktım. Evet demem ya da kafa sallamam gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Teklifi beni tarif edilemez biçimde üzdü.

“Gidiyorum,” dedim, elini elimden ittim ve yataktan kalktım.

“Ah, hadi ama Anna. Kal,” dedi. “Böyle yapma.”

Ağzımın kenarından hâlâ tam olarak gitmeyen kalıntıları sildim. “Yapmadan önce biraz vakte ihtiyacım var.” Ben hazır olana dek planını uygulamak için beklemeyeceğini fark edince konuşmayı kestim. İznimi istemedi. Çoktan karar vermişti. Ya aynı fikirde olurdum ya da onu kaybederdim. “Düşünmem gerek.”

Israrlarına rağmen gittim. Asansörde bunalmış ve göz yaşlarına boğulmuş bir hâlde duvara yaslandım. Telefonumu çıkarttım ve en yakın iki arkadaşım Rose ve Suzie’ye mesaj attım. *Julian az önce bana bir süre başka insanlarla görüşmek istediğini söyledi. Benimle evlenmek istediğini düşünüyor ama düzen kurmadan önce emin olmak istiyor. Pişman olmak istemiyor.*

Geç olmuştu, bu yüzden hemen cevap vermelerini beklemiyordum, özellikle farklı bir zaman diliminde olan Rosie’nin. Sadece her şey mahvolurken gidebileceğim biri olduğunu hissetmek için birilerine ulaşmaya ihtiyacım vardı. Şaşırtıcı bir şekilde ekranım anında mesaj bildirimleriyle aydınlandı.

AMAN TANRIM O NE AMINA KOYAYIM? ONUN CANINA OKURUM, dedi Rose.

ŞEREFSİZ!!!! dedi Suzie.

Benim adıma aniden öfkelenmeleri kahkaha atmama sebep oldu ve telefonuma sarıldım. İkisi de benim için çok değerliydi. Hiç yüz yüze görüşmediğimiz için bu durum biraz ironikti. Klasik müzisyenler için olan sosyal medya gruplarından tanıştık. Rose, Toronto Senfoni Orkestrası için keman çalışıyor. Suzie, Los Angeles Filarmonik için çello çalışıyor.

Sizin kızgın olmanıza sevindim, dedim. O kadar mantıklı gibi davranıyordu ki kendimi sorguladım.

BU MANTIKLI DEĞİL, dedi Rose.

Değil! Suzie de aynı fikirdeydi. *Bu söylediğine inanamıyorum!!!*

Asansörün kapısı açıldı ve Julian'ın binasının lüks lobi-sinden aceleyle çıktım (ailesi bu apartmanı Stanford'daki işletme yüksek lisansını bitirince mezuniyet hediyesi olarak almıştı). Eve yürürken mesaj atıyordum, *Birileriyle yatıp yatmayacağını sordum ve soruyu geçiştirdi. Seksin anlaşmanın parçası olduğuna eminim. Bundan nefret etmek benim dar görüşlülüğüm mü?*

Ben bunu kabul etmezdim, dedi Rose.

Ben del!!! diye cevap verdi Suzie.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Yani bilirsiniz, dışarıya çıkıp bir sürü adamla intikam seksi yapmak dışında, dedim.

Cevap olarak gülmelerini bekliyordum ama onun yerine grup birkaç dakika boyunca garip bir sessizliğe büründü. Arabalar geçiyordu, motorları gecenin sessizliğinde daha da gürültülüydü. Kaşlarımı çatarak hattın kesilip kesilmediğini kontrol ettim, küçük bir çizgi vardı. Belki minik bir bağlanma çizgisi daha bulurum diye telefonumu yukarı kaldırdım.

Önce Suzie'den bir mesaj aldım. Belki de bu fırsatı diğer insanlarla görüşmek için kullanmalısın.

Suz'a katılıyorum. Hak ettiği bu, diye ekledi Rose.

Birileriyle yatman gerektiğini söylemiyorum ama durumu tersine çevirebilirsin. ONUN senin için DOĞRU olup olmadığına bak. Bir başkası daha uygun olabilir, dedi Suzie.

Bu çok mantıklı, Suz. Bunu bir düşün Anna, diyor Rose.

Parmaklarımla cevap yazarken yüz ifademi kontrol edemiyordum. Yeni insanlarla tanışmayı sevmem, Beş yıldır kimseyle çıkmadım. Sanırım nasıl yapıldığını unuttum. Dürüst olmak gerekirse korkuyorum.

Korkma! dedi Rose bana.

Birileriyle çıkmak eğlenceli ve biraz da rahatlatıcı olabilir, dedi Suzie. Bu bir seçme falan değil. Sadece karşıdakiyle uyumlu olup olmadığına bakıyorsun. Onları sevmezsen ya da utandırıcı bir şey olursa tekrar

görüşmek zorunda değilsin. Baskı yok. Her yeni randevumda kendimle ilgili bir şeyler öğrendim. Başkası gibi olmaya çalışman için bir neden yok, anlıyorsun değil mi?

Ayrıca, bunu birçok kez yapan biri olarak söylüyorum, tek gecelik ilişkiler de güçlendirici olabilir. Yatakta ne istediğimi talep etmeyi ve bundan utanmamayı böyle öğrendim. Yüzde 100 tavsiyem, dedi Rose, sona göz kırpan emoji ekleyerek.

Neredeyse beni evlendiğime pişman ediyorsunuz, diye cevap verdi Suzie.

Rose'un tavsiyesi beni etkiledi ama tam olarak neden etkilendiğimi bilmiyordum. Bunun günlerce kafamda tekrarlayıp farklı açılardan inceleyeceğim konuşmalardan olduğunu biliyordum.

Eski moda binam görünüyordu, Viktoryen çatılar ve iyi bakılan saksılı minik demir balkonlar. Ev. Aniden, nasıl da her açıdan tükendiğimi fark ettim. Son mesajları atarken parmaklarım bile yorgundu. Bunu düşünmem lazım. Eve şimdi geldim. Bu gecelik yeter. Benimle konuştuğunuz için sağ olun. Daha iyi hissediyorum. Gecenin bir yarısı sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Sizi seviyorum.

Rahatsız etmedin. Seni seviyoruz! dedi Suzie.

Her zaman! SENİ SEVİYORUZ! İyi geceler! dedi Rose.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Quan

BAĞIMLI OLABİLİRİM.

Koşan bir bağımlı. Annem beni uyuşturucu kullanırken yakalasaydı askıyla kovalardı... ama yakalayamazdı. Dün üç saat koştum ve sol dizim ağrımına rağmen bugün de koşuyorum. Görünen o ki duramıyordum. Son zamanlarda zihnimi boşaltan tek şey buydu.

Sokağıma dönünce kafamın içi sakinleşmişti, tek istediğim soğuk su ve dizim için buzdu ama Michael apartmanın önünde bekliyordu. Güneş gözlüğü takmıştı, saçı mükemmeldi ve bir moda çekimine hazır gibi görünüyordu. Biraz da iğrençti.

Tişörtümün önüyle yüzümdeki teri silerken, “Hey,” dedim. “Neler oluyor?” Bugün cumartesiydi ve her zaman karısı Stella’yla işleri olurdu. Burada olması garipti.

Michael güneş gözlüğünü başına taktı ve direkt bana baktı. “Telefonu açmıyordun bu yüzden endişelenmeye başladım.”

“Rahatsız etme modunda unutmuş olmalıym.” Telefonumu kolumdaki kaptan çıkarttım ve tabii ki bir sürü cevapsız arama vardı. “Üzgünüm.”

“Bu senlik değil,” dedi Michael.

“Unuttum,” dedim omzumu silkerek ama bilerek odak noktasından uzaklaştım. Nereye vardığını biliyordum. Yalnızca bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

Konudan kaçmama izin vermedi ama. “Yani, doktordan haber var mı? Ne dediler?” Yüzü kırıış kırıştı ve göz altı torbaları vardı.

Sanırım benim yüzümdendi, bunun için üzgündüm. Son iki yıldır yanımda olmaya çalışıyordu. Ama yine de bazı şeyleri yalnız yapmam gerekiyordu. Kolunu sıktım ve rahatlatıcı bir şekilde gülümsedim. “Artık resmen iyiyim. Tamamen iyileştım.”

Gözlerini kıstı. “Gerçekleri kaldıramayacağımı düşündüğün için yalan mı söylüyorsun?”

“Hayır, gerçekten iyiyim,” dedim gülerek. “İyi olmasam söylerdim.” Sakat dizim dışında hiç daha iyi olmamıştım. Ne kadar şanslı olduğumu biliyordum, her şey çok daha kötü olabilirdi. Anlatamayacağım kadar minnettardım.

Ama büyük büyük olaylar insanları değıştirirdi ve gerçek şu ki artık farklıyım. Hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyorum.

Michael beni kocaman bir sarılmayla şaşırttı. “Seni puşt! Beni çok korkuttun.” Çekildi, derin nefeslerin arasında güldü ve kuşku uyandırıcı derecede kırmızı olan gözlerini sildi. Bu manzara benim gözlerimi yaşarttı ve tam luygusal erkek ânı yaşamak üzereyken yüzünü buruşturarak avuçlarını pantolonuna sildi. “Islak ve iğrençsin.”

Bu duygu dolu ânın geçmesine sevinerek sııttım ve terli koltuk altlarımla onu boğma isteğime zar zor karşı koydum. İki yıl önce bunu tereddütsüz yapardım. Anlıyor musunuz? Artık farklıym.

Muhtemelen konuşmak istiyordu, bu yüzden apartmanın merdivenlerine oturdum ve bana katılması için işaret ettim, o da katıldı. Bir süre yan yana oturup öğleden sonranın tadını çıkardık; serin hava, sokağı çevreleyen ağaçlardaki yaprakların hışırtısı, ara sıra geçen arabalar. Ço-

cukluğumuzda evin verandasında oturup üstünde tişörtten başka bir şey olmayan evsiz adamın geçişini izlediğimiz zamanlardaki gibiydi. Cidden, eğer sikini öylece sallanırken ortada bırakacaksan neden tişört giyersin ki?

“Seni eve çağırırdım ama iğrenç kokuyor. Sanırım bulaşıklar.” Bulaşıkları... ne zamandır yıkamadım bilmiyordum. Küflendiklerine emindim. Son zamanlarda tamamen tembellikten ve bulaşıklardan kaçtığım için dışarıda yemek yiyordum.

Michael kıkırdayarak kafasını salladı. “Belki de bir temizlikçi tutman gerekiyordur.”

“Eh.” Evimde bir yabancıyla uğraşmak zorunda olmak istemediğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. İnsan se-verdim. Yabancılar genellikle beni rahatsız etmezdi.

“Peki birileriyle çıkman konusunda doktorun ne söylüyor... ve tabii diğer konularda? Buna hazır mısınız?” diye sordu Michael, bana tarafsız bir şekilde dikkatle bakarak.

“Bir süredir hazırım. Bazıları ameliyattan birkaç hafta sonra başlıyor ama bu biraz aşırı. Sanırım böylesi canımı yakardı, anlıyor musun?” dedim enseme ovarken.

“Ama şimdi iyisin, değil mi?”

“Yaa.” Az çok.

“Yani, tekrar birileriyle çıkıyor musun?” diye ısrar etti Michael.

“Tam olarak değil.” Yüzündeki ifadeden aslında “hiç değil” demek istediğimi anladığını biliyordum. Bedenim daha önce olmadığı kadar bana özel kalmalıymış gibi hissettiriyordu. Daha önce başkasının yanında soyunmak mesele değildi. Seks mesele değildi. Artı, bunda iyiydim ve bu her zaman özgüvenimi artırırdı. Ama artık korkuyordum ve biraz hasarlıydım. Eskisi gibi değildim.

Michael kaldırımdaki taşları tekmelemeden önce bana

uzun bir bakış attı. “Nasıl hissettiğin üzerine düşündüm. Tam olarak anladığımı söyleyemem çünkü aynı şeyleri yaşamıyorum. Ama sadece yarabandını çekmeyi düşündün mü?”

“Çıplak Bisiklet Günü’nde San Francisco’da soyunup çıplak bisiklet sürmek gibi mi?” diye sordum.

Michael acı çekiyor gibi yüzünü buruşturdu. “Her şeyden sonra bisiklet sürebiliyor musun ki?”

Ona iğrenerek bir bakış attım. “Taşaklarının üzerine oturup sürüyorsan bir şeyleri yanlış yapıyorsun demektir.”

Kahkaha attı ve bir elini yorgunca yüzüne götürdü. “Üzgünüm, haklısın. Ve hayır, kastettiğim Çıplak Bisiklet Günü değildi. Tekrar biriyle birlikte olmaktan rahatsızlık duyuyorsan belki de sıradan, önemi olmayan bir şeyin yardımcı olabileceğini düşünüyordum. Bilirsin, tek gecelik ilişki gibi. Sadece ilk seferi atlatmak için. Ve ‘ilk seferden’ kastımın ne olduğunu da biliyorsun.”

“Biliyorum. Ben de böyle bir şey yapmayı düşünüyordum.” Sadece bu fikir bende boşluk hissi yaratıyordu ki bu benlik değildi. Sıradan seks her zaman benim olayımdı. Bağlanmak yoktu. Beklenti yoktu. Söz yoktu. Karşılıklı rızası olan yetişkinler arası eğlenceydi sadece.

“Bir arkadaşım var...”

Tüm vücudum bir garip oldu ve bitirmesini beklemeden, “Teşekkürler ama *hayır*, teşekkürler,” dedim. Bana birilerinin ayarlanmasını istemiyordum. En azından Michael’ın kadın arkadaşlarının. O bekâr olmadığı için saklamaya çalışıyorlardı ama hepsi ona âşıktı. Garip bir tür teselli ödülü olmak istemiyordum. Ve bu hâlimle nasıl bir ödül olurdum? “İnsanlarla nasıl tanışılacağını biliyorum.”

“Ama gerçekten çıkıp bunu yapacak mısınız?” diye sordu Michael. “Gördüğüm kadarıyla, şu an tek yaptığın çalışmak ve koşmak.”

Omuz silktim. “Tanışma uygulamalarını tekrar indireceğim. Kolay.” Ve biraz sıkıcıydı. Hep aynı şey olurdu; seksi kadımlara mesaj at, aynı zeki sözleri kullan, zaman ve mekân ayarla, buluş, flört et, seviş ve sonra eve yalnız dön.

Michael bana şüpheli bir bakış attı, ben bıkkın bir ses çıkarttım ve telefonumu açtım.

“İşte, şimdi yapacağım. İzleyebilirsin.” Bazıları önceden kullandığım bazılarıysa yeni olan birkaç uygulama indirdim.

Michael uygulamalardan birini gösterdi ve kaşlarını kaldırdı. “Bunun şu an sadece fahişeler ve torbacılar tarafından kullanıldığına eminim.”

“Benimle taşak geçiyorsun.” Bu herkesin iki yıl önce kullandığı ünlü bir uygulamaydı.

Empatiyle başını salladı. “Polislerden, dedektiflerden falan kaçmak için konuştukları bir kodları var. Bu uygulamayı sana önermezdim. Çünkü gittikçe garipleşecek. Tavlama sözleri için falan ipucuna ihtiyacın var mı? Beni biraz korkutuyorsun.”

Uygulamayı sildim ve ona incinmiş bir bakış attım. “Yalnızca kanserdim, hafızamı kaybetmedim. Biriyle nasıl takılacağımı hatırlıyorum. Ve sen bu uygulamayı nereden biliyorsun? Sen birileriyle randevuya çıkmayı benden önce bıraktın.”

Michael omuz silkti, çok rahattı. “İnsanlar bana bir şeyler anlatıyor. *Sen* de bana bir şeyler anlatabilirsin. Her zaman. Her şey hakkında. Biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.” Derin bir nefes verdim. “Ve geldiğin için memnunum. Devam etmem lazım. Benim için iyi olacak. Yani... teşekkürler.”

Hafifçe gülümsedi. “Gidiyorum o zaman. Stella’nın ebeveynleri yemeğe geliyor ve henüz alışveriş yapmadım. Sen de gelmek ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedim hızlıca. Stella’nın ebeveynleri iyiydi ama o kadar düzgün ve sağlıklılardı ki onlarla takılmak müdürün odasına gitmişim gibi hissettiriyordu. Zaten müdürün odasında yeterince vakit harcadım.

“İşlerin nasıl gittiğini haber ver, olur mu?” dedi Michael.

Bu konuda aptalca hissediyordum ama başparmağımı kaldırdım.

El sallayarak yola koyuldu. O köşeyi dönüp kaybolunca göğsümdeki derin sızıyı fark ettim. Onu özlüyordum. Hafta sonuydu, gece oluyordu ve tamamen yalnız olduğumun fazlasıyla farkındaydım.

Eski uygulamalarımдан birini açtım ve profilimi düzenlemeye başladım.

Anna

ERTESİ SABAH, DÜN GECE SIZDIĞIM ŞEKİLDE koltuğumda uyandım, odama bile gidemeyecek kadar yorulmuştum. Ceset gibi uyudum ve bugün de öyle hissediyordum. Başım ağrıyordu ve kaslarım acı içindeydi. Gerçekten sarhoş olma eğlencesini kaçırmama rağmen akşamdan kalma gibiydim. Dün çok fazlaydı. Lanet olası keman provası döngüsü. Terapi. Julian'la akşam yemeği. Oral seks. Tartışmamız.

Ah, artık açık bir ilişkideydim. Birileriyle görüşmek isteyip istemediğime karar vermeliydim. Homurdanarak yüzümü bir mindere gömdüm. Kalkıp güne başlamalıydım ama bir şey yapmaya dair bir arzum yoktu.

Kalçamın yanındaki çantam titriyordu, elimi içine daldırıp gönülsüzce telefonumu aradım. Eğer annem bir şeyler için bağıırıyorsa, onu öğle yemeğine kadar görmezden gelecektim. Şu an onunla hiç uğraşamazdım.

Görünen o ki mesajlar annemden değildi. Rose'un tüylü İran kedisinin pembe tütülü bir fotoğrafı. Fotoğrafı sadece bana gönderdi çünkü Suz geç uyanıyordu.

Ne düşünüyorsun? diye sordu.

Yanıt verirken kendi kendime sessizce güldüm, *Bunu ona her yaptığında hayatını riske atıyorsun.*

Biliyorum. Hâlâ tüm parmaklarım durduğu için şanslıyım. Ama çok şık görünüyor! dedi.

Seni öldürmeyi planlıyor gibi duruyor, dedim.

Ama bunu ŞİK bir şekilde yapacak, dedi, bana tekrar mesaj atmadan biraz ara verdi. Bugün nasılsın?

Bu konuya girecek enerjim yoktu bu yüzden işleri basit tuttum, İyiyim. Hâlâ sindiriyorum. Sorduğun için teşekkürler.

Gerçekten birileriyle görüşmen gerektiğini düşünüyorum. Güçlü hissetmeme yardım etmesiyle ilgili söylediğim şeyde ciddiymdim, dedim.

Bunu düşünüyorum, diye cevap verdim ve her şeyin benimle ilgili olmasını istemediğim için sordum, Bugün yoruldun mu? Gece yansıdan sonra mesaj atıyordun.

Evet, çok yorgunum. Dün gece uyuyamadım. Televizyonda yayınlanacak özel bir projeyle ilgili yapımcılardan haber bekliyorum.

Bence güzel haberler alacaksın. Tam ihtiyaçları olan kişisin, dedim.

Umarım! Bu parçayı gerçekten, gerçekten, gerçekten seviyorum.

Söyledikleri içten içe ona özenmeme sebep oldu ve bunun için kendimden hoşlanmıyordum. Keşke hâlâ onun gibi müziği sevseydim, bu üzerimdeki boğucu baskı yerine bana neşe getirseydi. Eğer bu fırsat meyvelerini verirse onun için mutlu olurum ama. Canavar değildim.

Richter parçası nasıl gidiyor? Gelişme var mı? diye sordu.

Richter parçasındaki gelişmemden bahsetmekten nefret ediyordum –çünkü hiçbir gelişme yoktu– bu yüzden yanıtlımı kısa tuttum. Yok. Yine de denemeye devam edeceğim. Başlasam iyi olur.

Bol şans! diyor. Önümüzdeki günlerde, her şey oluruna varacak. Sadece şu an yaratıcılığın kabız olmuş durumda.

Ona inanmıyordum ama uzun bir motivasyon konuşmasına dönmesin diye basit bir yanıt verdim. Umarım. Bol şans.

İstemiyordum ama mesanem beni kalkıp tuvalete koşmaya zorladı. Kötü kahve ve yarım simitten sonra kendimi odamın köşesinde siyah enstrüman kılıfının durduğu masaya sürükledim. Rock, kılıfın yanında bana gülerek oturuyordu ve onu selamlamak için biraz sevdim.

“Sen ne kadar da iyi bir çocuksun,” dedim. “Gördüğüm en tatlı kayasın.”

Gülüştü değişmedi, tabii ki değişmezdi ama ilgiden memnun olduğunu söyleyebilirdim. Kuyruğu olsaydı sallamadan duramazdı. Bir taşı insana benzetmenin muhtemelen kötüye işaret olduğunun farkındaydım ama çarpık gözlerinde ve ağzında ona ekstra karakter katan bir şey vardı. Bir süre sonra işe koyulmamı istediğini anladım ve iç çekip enstrüman kılıfına odaklandım.

Hayatım bu kutudaydı. En iyi yanları. Ve en kötülerini de. En yüksekleri ve en düşükleri. Fazlasıyla neşe, arzu, hırs, kendini adama, umutsuzluk, keder. Hepsi buradaydı. Ritüel buydu: Parmaklarımı kılıfın üzerinde gezdiriyordum, mandalı kaldırıyordum ve açıyordum. Yayımı alıyordum ve at kılını sıkıyordum, reçine sürüyordum. Çam kokusunu ciğerlerime çekerken gözlerimi kapatıyordum. Benim için müziğin kokusu buydu; çam, toz ve odun. Kemanımı çıkarttım ve A ile başlayarak telleri akort ettim. Uyumsuz sesler beni rahatlatıyordu. Tellerin gerginliğini ayarlamak beni rahatlatıyordu. Notaları doğru çalmak, aşinalık, gündelik hayat, kontrol illüzyonu beni rahatlatıyordu.

Ölçülerle başladım. Eleştirmenler sanatsal olarak benimle ilgili her şeyi söyleyebilirdi ama konu teknik yeteneklerime gelince, her zaman güçlü bir kemancı oldum. Bu ölçüler sayesinde yağmur çamur demeden, hastalıkta sağlıkta her gün bir saat boyunca çalışıyordum. Zamanlayıcıyı ayarladım ve en sevdiğim tuşları, diyezleri, bemolleri,

majörleri, minörleri, arpejleri, armonikleri çalıştım. Notalar kemanımdan çabasızca, akıcı bir şekilde, istediğim kadar yavaş ya da hızlı çıkıyordu.

Ama nihayetinde ölçüler sadece kalıplardı. Onlar sanat değildi. Ruhları yoktu. Bir robot da ölçülerini çalabilirdi. Ama müzik...

Telefonumdaki alarm çalınca kapattım ve aşağıdaki caddeye bakan küçük balkonumun oradaki Fransız merdivenlerinin yanında tuttuğum müzik standıma çıktım. Notalar orada hazır ve nazır beni bekliyordu ama bakmama gerek bile yoktu. Notaları ezberleyeli çok olmuştu. Çoğunlukla onları uykumda görüyordum.

Sayfanın başında, “İsimsiz, Anna Sun için Max Richter tarafından,” başlığı yazıyordu ve bu beni nefes nefese bırakmaya yetiyordu. Max’a ilham vereceğini bilse cinayet işleyecek kemancılar bile vardır muhtemelen ama ben burada, bu sayfaların salonumda toz kaplamasına izin veriyordum.

Rock’a bir bakış attım; gülümsemesi biraz daha yayılmıştı, biraz sabırsızdı. Başlamamı istiyordu.

“Tamam, tamam,” dedim. Derin bir nefes alarak omzumu dikleştirdim, kemanımı çenemin altına yerleştirdim ve yayımı tellere getirdim.

Bu baştan başladığım son seferdi.

Ama hiçbir şey doğru gelmiyordu ve altıncı ölçüye geldiğimde her şeyin çöp olduğunu anlıyordum. Bunu doğru hislerle çalmıyordum. *Duyabiliyordum* ve ben duyabiliyorsa başkaları da duyacaktır. Durdum ve baştan aldım.

Bu baştan başladığım son seferdi.

Ama artık çok çabalıyormuşum gibi bir ses çıkıyordu. Bu korkunç bir eleştiriydi. Tekrar başa.

Bu *gerçekten* baştan başladığım son seferdi.

Ama değildi, ben bir yalancıydım. O kadar çok baştan başladım ki bana öğle yemeği vaktinin geldiğini hatırlatan alarmım çaldı. Kaç kere baştan başladığımı sayamadım. Tek bildiğim, açlıktan bitkin düştüğüm ve gözlerimin dolmuştu.

Kemanımı bıraktım ve mutfığa gidip dünden kalanları ısıtmak yerine kendimi yere atarak yüzümü ellerime gömdüm.

Böyle devam edemezdim.

Zihnimde bir şeyler yanılttı. Bir adım uzaklaşıp davranışlarımı incelediğimde bunu anlayabiliyordum ama şu an, çalışırken asla anlayamıyordum. Başkalarını memnun etme isteğim beni sağır ediyordu, bu yüzden müziği eskisi gibi duyamıyordum.

Sadece hataları duyuyordum. Ve tekrar başlama dürtüsü karşı koyulamazdı. Çünkü gerçek mükemmelliğin var olduğu tek yer orasıydı: boş sayfa. Gerçekten yaptığım hiçbir şey ne *yapabileceğimin* sonsuz potansiyeliyle yarışamazdı. Ama kusur korkusunun beni sonsuz başlangıçlara kıştırmasına boyun eğersen bir daha hiçbir şey yaratamazdım. O zaman bir sanatçı olur muydum? O zaman amacım ne olurdu?

Bir değişiklik yapmak zorundaydım. Bir şey *yapıp* durumu kontrol altına almak zorundaydım yoksa sonsuza kadar bu cehennemde kalacaktım.

Jennifer maske takmayı ve insanları memnun etmeyi bırakmamı, güvenli bir ortamda küçük şeylerle başlanmamı söyledi. Fakat ailemle deneme önerisi çok saçmaydı. Aile güvenli *değildi*. Benim için değildi. Haşın sevgi, acımasızca dürüsttü ve sana yardım etmek için seni incitirdi. Haşın sevgi, sen zaten yaralıyken seni kesiyordu ve sen daha hızlı iyileşmediğinde seni topa tutuyordu.

İnsanları memnun etmeyi bırakacaksam ailenin tam tersiyle başlamalıydım, yani... yabancılarla.

Parçalar, zihnimde uygun anahtar takıldığında kilidin içindeki pim tamburları gibi yerine oturdu. Maske takmayı bırak. İnsanları memnun etmeyi bırak. Julian'dan intikam al. Kim olduğumu öğren. Kendini güçlendir.

Beni umursamaz bir kararlılık sardı, kendimi yerden kaldırdım ve dolabımın kapılarını açmak için yatak odama yürüdüm. Burada on beş farklı siyah elbisem vardı; dekolte yoktu, mini yoktu, konser sahnesi için oldukça uygun elbiselerdi. Onları kenara attım ve kalçalarımı ortaya çıkaracak bir şey aradım.

Kırmızı elbiseyi görünce durdum. Julian'ın kutlamak için burada olmadığı bir Sevgililer Günü için almıştım. Görünüşe göre, muhtemelen bunu onun için giyme şansım hiç olmayacaktı. Artık istediğimden de emin değildim.

Ama kendim için giyebilirdim.

Spor yapmadığım, dünden kalan spor kıyafetlerimi çıkarttım ve elbiseyi giydim. Son denediğimden daha dardı ama hâlâ oluyordu. Dönünce kıcımın ne kadar büyüdüğünü gördüm ve gözlerim faltaşı gibi açıldı. Yazık. Julian buna bayılırdı ama yöntemlerim hoşuna gitmezdi. Proteinli milkshake içmedim ve tekmeler atıp squatlar yaparak saatlerimi spor salonunda harcamadım. Bu kıvrımlar Cheetos'la yapıldı.

Koltuk altıma uzandım ve plastik düşene kadar etiketi çektim. Bu elbiseyi *giyip* çıktım. Belki bugün değildi. Ama yakındaydı.

Telefonumu aldıktan sonra "tanışma uygulamaları" diye arattım ve ilk üçünü indirdim.

Quan

CUMA GECESİ VE KOCAMAN BİR PİZZA, SOĞUK BİR bira ve ahtapotlarla ilgili bir belgeselle haftanın yorgunluğunu atıyordum. İki yıldır bir sosyal hayatım olmadı, bu yüzden şimdiye kadar Netflix'teki her şeyi, bir kediye öldürmek için para alan samuray suikastçı hakkındaki diziyi bile izledim. Şanslıyım ki okyanus beni büyülüyordu ve ahtapotların havalı olduğunu düşünüyordum.

Ama tükenmişlik yaşayan yapımcı, ahtapotla arkadaş olup tokalaşınca bilemiyorum ben... üzüldüm. Tüm hafta görmezden geldiğim tanışma uygulamalarına bakarken buldum kendimi. Bir sürü kişiyle eşleşmişim.

Tammy. Açık saç, koyu gözler, muhteşem bir gülümseme, muhteşem bir vücut. Büyük bir aile kurmak istiyordu, el yapımı bira seviyordu ve özel eğitim öğretmeni olmak için okuyordu. İç çektim. Bir kız arkadaş arıyorsam aslında mükemmeldi. Ama aramıyordum. Pas.

Naomi. Mükemmel kahverengi gözler, gizemli bir gülümseme, kıvrımlar. Özel biriyle dünyayı dolaşma hayali kuran bir yöneticiydi. Onunla ilgili her şeyi sevdim ama her yerinden ciddi ilişki akıyordu. Pas.

Sara sadece eğlenmek isteyen Tanrı kadar dürüst bir Barbie gibi görünüyordu. Kesinlikle ilgimi çekti. Haremine yedinci adamı eklemeyi düşündüğünü görene kadar okudum. Zamanında her türlü vahşi boku denedim ama bir

grup sekste sekizinci kişi olmak geri dönüş seferim için aklımda olan şey değildi ya da dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman aklımda değildi. Pas.

Savannah, pas. Ingrid, pas. Jenny, pas. Murphy? Vay canına, tamam. Murphy son derece muhteşemdi, bakım evlerinde gönüllü ve –asıl bomba– bekâretini doğru kişi için saklıyordu. Pas.

Naya. Fran. Penelope. Pas. Pas. Pas.

Anna'ya denk geldiğimde başka bir uygulamaya geçmeyi ya da arama kriterlerimi daraltmayı düşünüyordum. Fotoğrafi o kadar tatlıydı ki neredeyse prensip olarak geçecektim ama ona bakmadan duramadım. Mahcup bir gülümsemesi ve yumuşak ama içe işleyen kara gözleri vardı. Âdeta beni kendine çekiyorlardı.

Profilinde, “İyi biriyle karmaşık olmayan bir akşam geçirmek istiyorum. Lütfen tek bir gece,” yazıyordu. İş ve hobiler kısmında, “Geçerli değil,” yazıyordu.

Fotoğrafi ve profili o kadar uyumsuzdu ki nasıl aynı kişiye ait olduğunu anlamak için birkaç kez baktım. Fotoğrafına bakarak onun çiçekler ve sonsuza kadar beraberlik isteyen tek eşli biri olduğunu söyledim, takılmak istediğini değil.

Belki de bir şeyler yaşıyordu ve dağıtmak istiyordu. Bunu takdir ettim. Benim yapmaya çalıştığımından çok da farklı değildi.

Ona özel mesaj atmak için düğmelere basarken kendi kendime başımı salladım. Böyle bir profille şimdiden kutusunda yüzlerce mesaj vardır. Ben denemeden pes eden türden bir erkek değilim, biraz düşündüm ve dürüstlüğün en iyisi olduğuna karar vererek yazmaya başladım.

Merhaba Anna,

Bu kadar net olmanı sevdim. Şu an pizza yiyorum ve Netflix'te izlediğim son şeyi izliyorum. İstersen konuşmak için uygunum.

Q

Mesajı gönderdim, telefon ekranımı kapattım ve yanımdaki koltuğa attım. Bana cevap vermesi için nefesimi tutup beklemeyecektim. Onun yerine bir dilim karışık pizzadan ısırık aldım ve ilgimi ahtapotun minik çizgili bir köpekbalığı tarafından takip edildiği televizyona verdim. Karaya çıktı –tam bir patron gibi– ve suya geri atladı, köpekbalığıyla kaldıkları yerden devam ettiler. Bu manzaraya o kadar dalmıştım ki telefonumdaki bildirimi birama uzanınca fark ettim.

Ellerimi ve ağzımı gelişigüzel bir şekilde bir parça kâğıt havluya sildim ve telefonumu elime aldım. Uygulamada bir mesajım vardı.

Merhaba Q,

Ne izliyorsun?

A

Köpekbalığı, ahtapotu ısırıp kafasını sallarken ekrana bakıyordum ve ahtapot için kötü hissetmeme rağmen gülmek zorundaydım. *Bir ahtapot ve bir adam hakkında bir belgesel, hahaha, dedim veya belki de yüzüm biraz ısınmıştı. Star Wars, Deadpool* falan izlesem daha havalı olurdu.

Onu çok sevdim! İki kez izledim, diye kabul etti ve gülmeden duramadım. Bu söylemesini beklediğim son şeydi.

Ahtapot çok iyiydi ama bence bu sefer köpekbalığı bacağından fazlasını yiyecekti.

İzlemeye devam et, dedi.

İzledim ve sonra cevap verdim, Çok etkilendim.

Değil mi? Muhteşem. Belki de üçüncü kez izlemeliyim.

Videoyu durdurup, Sonunu benimle izlemek istersen 1.05'teyim, yazmadan önce birkaç saniye bekliyorum.

Tamam, diyerek beni şaşırttı. Bir gülen yüz bile eklemişti.

Videolarımızı eşitleme sürecini bitirdik ve hemen birlikte ama ayrı ayrı izlemeye başladık. Benim için garip bir tecrübeydi. Biraz inekçe... bekle çok inekçe. Burada ne izlediğimizi unutmayalım. Normalde, bizim yerimizdeki insanlar flört ediyor olurdu. Cinsel imalar, belki açık fotoğraflar bile olurdu. Ama bunu seviyordum.

Ah, bu kısma bayılıyorum, dedi.

Neyden bahsettiğini görünce aynı fikirde oldum. Balıklar-la oynuyor, onları yemeye bile çalışmıyor. Bir ahtapotun bu kadar tatlı olacağını düşünmezdim.

Haha! Ben de, diye cevap verdi ve ben tekrar sııttım.

Devam ettim, çok geçmeden belgesel bitti; keşke bitmeseydi.

Bu çok acı tatlı bir son değil mi? diye sordu.

Ya ama iyi bir son, dedim.

O zaman ikimiz de sessizleştik ve Numaralarımızı alıp uygulamaya dışından devam etmeye ne dersin? demeden önce nefes aldım.

Hemen cevap vermedi ve beklerken telaşlandım. Gergin olduğumu fark ettim. Bu garip, ahtapot seven kızı beğeniyordum.

Evet lütfen. Bu arayüz çok kafa karıştırıcı. Biz izlerken yanlışlıkla başkalarına ahtapot yorumları gönderdim, dedi.

Kahkaham evde çınlarken başkalarıyla konuşması fikri göğsüme rahatsızlık verdi. *Muhtemelen yanıtları muhteşemdir.*

Öyleydi. Birisi benim istediğim bu değildi dedi. Diğer, "Sadece iki elim var ama istersen ayaklarımı da kullanırım," dedi. O kadar güldüm ki dışarıda birinin köpeği havlamaya başladı.

Bir saniye sonra bana telefon numarasını gönderdi ve ben lotoyu kazanmış gibi hissettim. Ayağını kullanmaya gönüllü olsa da diğer adama numarasını verdiğini sanmıyordum.

Uygulama dışından, *Mesajlaşmak mı istersin konuşmak mı?* diye mesaj attım.

Bir tercihin var mı? diye cevap vermeden önce durdu.

Sesini duymak istiyorum, diye cevap verdim.

Tamam, dedi.

Ama onu aradığımda arama kopmadan önce birkaç kez çaldı.

Üzgünüm, gerginim, diye mesaj attı.

Mesajlaşmak uyar. Endişelenme, Anna. Zihnimde, acaba iç çamaşırlarıyla annesinin bodrumundan beni kandıran orta yaşlı bir adam mı diye merak ettim. İçgüdülerim gerçek olduğunu söylüyordu ama.

Teşekkür ederim. Bunu daha önce yapmamıştım, dedi.

Hey, ben de birileriyle görüşmeyeli baya oldu, bu yüzden ben de biraz garip hissediyorum, diye kabul ettim.

Senin de mi ciddi bir ilişkin vardı? diye sordu.

İşte. Ciddi ilişkisi bitmişti ve sevişmek istiyordu. Tamamen anlıyordum.

Hayır, sağlık sorunları vardı, ameliyat gerekti. Endişelenme şimdi daha iyiyim, dedim, “sağlık sorunları” ve “ameliyattan” ön çapraz bağı yırttığı ya da öyle bir şey anlamamasını umarak.

İyi olmana sevindim. Başka bir gülen yüz ekledi ve benim aptallığımdı ama beni mutlu etti.

Teşekkürler, dedim.

Yani şimdi ne yapıyoruz? diye sordu.

Ne istersen ama genelde numaraları almak yakında buluşmayı planladığımız anlamına gelir.

Bu gece buluşmak ister misin? diye sordu.

Mesajıyla gözlerim açıldı. Saat sadece dokuzu biraz geçiyordu ama hem çok geçti hem de çok erken. Geçti çünkü sadece bir gecemiz vardı ve bu gecenin yarısı bitmişti. Erkendi çünkü onunla yeni tanışmıştım ve neredeyse tamamen veda vaktiydi. Yarın geceye ne dersin?

Tabii, olur, dedi.

Yerel bir barın linkini gönderdim. 7’de burada?

Kulağa güzel geliyor!

Mükemmel, diye cevap verdim ve birkaç saniye sonra ona gülen yüz gönderdim.

İşte o zaman sessizleştik. Onunla konuşmaya devam etmek, başka bir film daha izlemek istiyordum –ki bu o garip belgeseli yeniden izlemek bile olabilirdi– ama asla rahatsız edici olmak istemiyordum. Ve tüm bunlar olduğundan fazlasıymış gibi davranmak da istemiyordum. Güzelliği buydu; hiçbir şey olması.

Kendimi zor tuttum ama yine de gece boyunca ona mesaj atmadım.

Anna

CUMARTESİ SABAHİ UYANINCA YAPTIĞIM İLK ŞEY telefonumdaki mesajları kontrol etmektir.

Hiç mesaj yoktu. Tabii ki yoktu. Şaşırmadım. Gerçekten, rahatladım. Ama biraz da hayal kırıklığına uğradım. Sadece biraz.

Hâlâ yatakta yatıyordum. Dün geceki konuşmalarımızı okuyordum. Aynı sersem heyecan göğsümü kapladı ve dudaklarımı ısırırken gülümsedim.

Yaptım. İnternette biriyle tanıştım, konuştuk ve buluşma ayarladık. Kendime dürüst olmam gerekirse biraz iyiydi. Ahtapotları seviyordu! Daha da iyisi kendim olabildim. Rol yapmadım. Bir kez olsun, hayatımın kontrolü bendeymiş gibi hissediyordum. Baş döndürücü bir tecrübeydi.

Dün gece bir türlü uyuyamadım çünkü zihnim durmadı. Bugün sürünüyor olmam lazımdı ama onun yerine gerginlikten yerimde duramıyordum. Saatler uçuyordu. Çalma vaktimin yarısında kendimi her zamanki gibi tekrar tekrar baştan başlarken bulduğumda aniden Richter parçasını kenara bıraktım ve Jennifer'ın önerdiği gibi yeni bir şey denemeye karar verdim. Zihnimi boşalttım ve derin derin nefes aldım, yayımı tellere yerleştirdim ve Vaughan Williams'ın "The Lark Ascending" şarkısının açılış notlarını çaldım.

Bu babamın en sevdiği şarkıydı. Doğum gününde ve aile etkinliklerinde ya da arkadaşları geldiğinde hep bunu çal-

mamı isterdi, bu yüzden notalar kaslarımın derinliklerine kazınmıştı. Neyin onu daha çok memnun ettiğini bilmiyordum: Müzik mi yoksa benimle hava atmak mı? Benim için önemi yoktu. Ben sadece onu mutlu etmeyi seviyordum.

Müzik, değişen hava akımında düzensizce yukarıya doğru süzülerek kemanımdan yavaşça akıyordu. Beni öylesine tatlı bir tutkuyla kendimden geçiriyordu ki bir anlığına kendimi kaptırdım. Zamanı unutuyordum, *kendimi* unutuyordum. Yalnızca uçsuz bucaksız yeşil alanların üzerinde süzülmenin verdiği güzel his vardı. Ve çaldığımı fark ettim, gerçekten çaldığımı.

Nefes alma sebebim buydu.

O zaman duydum. Zamanlamam biraz kötüydü. Bu şarkıyı çalalı o kadar olmuştu ki çalışım biraz dengesizdi. Daha iyi çalabilirdim.

Bu yüzden tekrar başladım. Bu öylesine önemli bir parçaydı ki doğru olmazsa eleştirmenler acımasız olabilirdi. Onlara fırsat vermeyecektim. Onları alt edebilirdim. Kendime karşı onlardan *daha* acımasız olabilirdim ve böylece kazanırdım.

Sanat savaştır.

Hâlâ tam değildi, bu yüzden bir kez daha baştan başladım. Tam zamanlamayı tutturabilmek için daha çok çabalıyordum. Ve başladım. Notalar rüzgârın dalgalarında kanat çırpın küçük kanatlar gibi titreyerek yükseliyordu. Ancak takılıyorlardı. Bu bölümde yeterince vurgu yoktu.

Tekrar başladım.

Ve tekrar başladım.

Sonra tekrar başladım.

Ta ki telefonumdaki alarm beni kendime getirene kadar, alarmı kapattım ve boş boş etrafa baktım. Başladığım yere geri döndüm. Boğazım ağrıyordu ama yutkundum.

Müziğin benimle konuştuğu kısa bir an vardı, o anda kafamdaki sesleri dinlemeyi unuttum. Bu da bir şeydi.

Bunu atlatmaya çok yakındım. Hissedebiliyordum. Çözüm tam buradaydı. Onu *görebiliyordum*. Bir yakalayabilsem zihnimi boşaltacaktım ve her şey eski hâline dönecekti.

Kararlı bir şekilde kemanımı bıraktım ve savaşa farklı bir şekilde hazırlandım. Bu akşam buluşmaya gidecektim. Flört edecektim. Eğlenecektim. Onun tepkilerini izleyerek ve istediği gibi olmaya çalışarak kendime eziyet etmeyecektim. Kaçınılmaz son, kendim olduğum için rezil olacaktım. Ve bunları umursamamak için elimden geleni yapacaktım. Umursamak için bir sebebim yoktu, en azından temel görgü kuralları dışında. Bu adam benim için tamamen yanlıştı. Onu tekrar görmek gibi bir niyetim yoktu. Onun saygısına ihtiyacım yoktu. Onayına ihtiyacım yoktu. Aşkına ihtiyacım yoktu.

Ve bu onu mükemmel kılıyordu. Onunla cesur olmayı deneyecektim.

Duş aldım, bacaklarımı tıraş ettim, dişlerimi fırçaladım, hijyenle alakalı her şeyi yaptım ve önemli bir konsere hazırlanır gibi makyaj yapıp saçımı yaptım. Sanırım bu akşam da benim performansımın tamamen doğaçlama olduğu bir çeşit konser olacaktı. Kırmızı elbisemi ve en iyi topuklularımı giydikten sonra aynada bir fotoğrafımı çektim ve *Buluşmaya gidiyorum. Bana şans dileyin*, yazan bir mesajla birlikte Rose'la Suzie'ye gönderdim.

Bu kez önce Suzie cevap verdi. *AMAN TANRIM, harika görünüyorsun! İyi eğlenceler!*

NE! KİMLE? NASIL GÖRÜNÜYOR? HER ŞEYİ ANLAT!!!!
Talebinde bulundu Rose.

Gitmem lazım, o kadar gerginim ki geçirebilirim, sonra anlatırım, yazarken kuru dudaklarımla gülümsedim.

Ardından telefonumu çantama attım ve evimin güvenli alanından çıktım. Alacaklarımın kafa karıştırıcı bir şekilde hamilelik testleri ve erkek bezleri arasında olduğu, kasada duran lise çağındaki çocuğun siparişimi geçerken bana bakmaya utandığı eczaneye gittim. Yine de bara cadde manzaralı son masayı kapacak kadar erken gittim.

Bardayım. Sağdaki son masa, diye mesaj attım ve beklemeye başladım. Eski variller ve duvarları süsleyen çiftlik fotoğrafları bara haşın bir hava katıyordu. Oldukça kalabalıktı ama müzik yüksek değildi ve ışıklandırma da rahattı. Gerginliğimi görmezden gelip özgüvenliymişim gibi davranmak oldukça kolaydı.

Pencereden bir motorun kaldırırma park edilmesini izledim. Sürücü indi, eldivenlerini cebine koydu ve çok az erkeğe yakışan yeni tıraş olmuş kafasını açığa çıkaran kaskını çıkarttı. Ona yakışmıştı ama. Üstüne oturan motorcu ceketıyla, siyah pantolonuyla, botlarıyla ve atletik vücuduyla Marvel kahramanına benziyordu, ya da kötü karaktere. Onda inkâr edilemez bir keskinlik vardı, biraz tehlikeli bir şeydi. Ya da çok tehlikeliydi. Düzgün hareketlerinde, vücudunun güçlü ama hızlı hatlarında... bir istikrar havası vardı.

Tanıdığım anda tüm varlığım hareketsiz kaldı. İşte oydu. Bir internet sitesindeki profilden ibaret değildi. Fotoğraftaki dövmeli serseriydi, bana hiç uygun olmadığı için tamamen değersiz olduğunu düşündüğüm kişiydi. Geçmiş ve duyguları olan gerçek biriydi. Ve buradaydı.

Ben seyrederken kaskını motoruna taktı. Koltuğun diğer ucunda takılı olan kaskın yanma. İki kask. Görünen o ki birini benim için getirmişti. Nedense bu göğsümde panik dalgaları yarattı.

Telefonunu cebinden çıkartıp kısa bir mesaj yazdığında

ve masanın üzerindeki telefonum *Şimdi geldim*, mesajıyla aydınlanınca gerginliğim arttı.

Kaslarım gerildi, cildime iğneler batıyormuş gibi hissettim. Kendime bunun sadece anlamsız bir buluşma, tek gecelik bir şey olduğunu hatırlattım. İnsanlar bunu hep yapıyordu.

Sorun şu ki bunu *benim* yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Ya kendim olmaya çalışırken ona kibar davranmazsam. Sert görünüyordu ama bu taştan yapıldığı anlamına gelmezdi. Ya onu incitirsem?

Barın ön kapısına doğru gittiğinde bu yanlışlık hissi arttı. Artık kabına sığmıyordu. Sonunda patladı. Kendimi kontrol edemiyordum. Eşyalarımı topladım. Ve kaçtım. Tuvalet sırası yoktu, yani kendimi kabinlerden birine kilitlemek için beklememe gerek yok. Tuvalette oturup telefonumu ve çantamı göğsümde tuttum, bir ileri bir geri sallandım. Dişlerimi birbirine vurdum, bu his beni rahatlatıyordu. Yüzüm yanıyordu. Kulaklarım uğulduyordu.

Telefonum mesajlarla dolup taşıyordu ama bakmadım. Görmek istemiyordum. Sadece gitmesini istiyordum, böylece eve gidip bu hiç olmamış gibi davranabilirdim. Sorunumu çözmek için başka bir yol bulmam lazımdı ama bunu daha sonra, düşünebildiğimde yapacaktım.

Kafamda saniyeler sayarak bekledim. Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Sayıları unuttum –sayıları hatırlamakta hiç iyi olmadım– bu yüzden birden başladım ve sadece tekrar tekrar altmışa kadar saymaya odaklandım.

Biraz vakit geçince ve yeni bir mesaj gelince telefonuma bakacak kadar sakinleştim.

Selam, sanırım masadayım, ilk mesajı.

Sonra: İyi misin?

Devamında: Sanırım bir şey çıktı.

Son mesajında, *Çıkıyorum. Senin için endişelendim, yazıyordu.*

Gözlerimi avucumla kapattım. Neden bu kadar iyi olmak zorundaydı? Biraz daha şerefsiz olsa bu daha kolay olurdu. Rahatlamış ve suçlu bir hâlde tuvaletten çıktım.

Ve onunla çarpıştım.

Sert bir göğüs. Sağlam bir vücut. Ilık. Canlı. Gerçek.

Bu korkunçtu. Tamamen korkunçtu.

Aramıza mesafe koyarken bir an için elleri üst kollarımı sardı ve dokunuşunun şoku tüm vücuduma yayıldı.

“Selam,” dedi, ifadesi şaşkınlıktan donmuştu.

Dudaklarım *selam* şeklini aldı ama ses tellerim ses çıkartmayı reddediyordu. Boğazı benim göz seviyemde ve direkt derisine işlenmiş dönen kaligrafiye baktım.

Dövmeler.

Boynunda.

Boyun dövmeleri.

Çok dövmesi olduğunu biliyordum ama onu *-onları-* yüz yüze görmek biraz değişikti. Klasik müzik sanatçıları böyle dövmeler yaptırmıyordu. Ya da saçlarını kazıtmıyorlardı ya da motor sürmüyorlardı ya da seksi, kötü karakterlere benzemiyorlardı. En azından bildiğim kadarıyla. Muhtemelen bir yerlerde bir tane vardı. Bir tarafım yeni bir şey denemenin ve bu geceyi böyle bir adamla geçirmenin bir macera olacağını düşünmüştü.

Ama bu bir macera gibi hissettirmiyordu.

Bu korkunç hissettiriyordu.

Julian’a hiç benzemiyordu ve tek bildiğim Julian’dı.

“Tam da gidiyordum...” Hemen kadınlar tuvaletinin yanında olan erkekler tuvaletini gösterdi ve birisi ona bir sır vermiş gibi dudakları bir tebessümle kıvrılırken gözleri parladı.

Yorgun beynim çalışmıyordu ve nefessiz kaldım. Göl-
düğünde korkunç derecede muhteşemdi. Kalbinden harika
bir şey yayılıyordu, keskin dış hatlarını düzenliyordu ve
onu güzelleştiriyordu.

“Tüm bu süre boyunca orada mıydın?” diye sordu.

Uygun bir yalan söyleyemeyecek kadar sersemlediğim
için itiraf ettim, “Korktum.”

Eğlenmesi anında yok oldu ve yerini endişe aldı. “Ben-
den mi?”

“Hayır, senden değil, tam olarak değil.” Anlaması için
çabalarırken, “Bunu daha önce hiç yapmadım ve hırs dolu
planlarım vardı ama sonra seni gördüm ve senden faydala-
nacağım için endişelenmeye başladım ve seni incitmek iste-
miyorum çünkü çok iyisin ve...” diye açıklarken kelimeler
ağzımdan hızlıca çıktı.

İfadesi anlayışla yumuşadı ve ellerimden birini eliyle
sıktı. Bu his o kadar dikkat dağıtıcıydı ki ne söylediğimi
tamamen unuttum.

“Buradan çıkmak ister misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim, o kadar rahatlamaştım ki gözlerim ya-
şardı. Şu an eve gitmeyi her şeyden çok istiyordum.

“Gidelim o zaman.” Elimi tutarak beni insanların ara-
sından geçirip bardan çıkarttı.

Dışarıya çıktığımızda serin hava beni sardı. Daha az ka-
otik olması gerginliğimi azalttı. Yine de rahatladığımı söy-
leyemezdim. Hâlâ ölecek kadar stresliydim.

“Ben gideceğim,” dedim elini bırakıp yanından çekilir-
ken, buradaki her şeyi arkada bırakmak istiyordum. “Ger-
çekten üzgünüm. Umarım başkasıyla şansın yaver gider.”

Ayaklarımın kaldırımdaki hareketlerini takip etti ve
sonra titizlikle yüzümü inceledi. “Tekrar deneyebiliriz.
Ama sadece sen istersen.”

Sesimdeki şüpheyi saklayamayarak, “Bunu yapar mısın?” diye sordum. “Sadece panik atak geçirdim ve yarım saat tuvalette saklandım. Beni tekrar görmek istemeyebilirsin.”

Ellerini cebine soktu ve omzunu silkti. “Bir şeyin mükemmel olmaması ondan vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca, gece daha yeni başladı.”

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve bir an gözümü dikip baktım. Bu gece koşmam lazımdı, kaçmam lazımdı, mahvolmuş bir eskiz gibi un ufak olmam ve yeni bir sayfa olarak doğmam lazımdı. Ve o bana bunu yapmamamı söylüyordu. Daha da kötüsü çok mantıklıydı. Tekrar gülümsedi, nefesimi kesti ve beni aptallaştırdı.

Öfkeli bir rahatsızlık içimi kapladı ve gülümsemesini bu kadar sevdiğim için ondan nefret ettim. Mantıksız olduğunu biliyordum. Ama kafamı sallayarak ondan biraz daha uzaklaştım.

“Üzgünüm, ama sadece... yapamam. Çok üzgünüm,” dedim ve hayal kırıklığını görmemek için aceleyle uzaklaştım.

Eve dönüş yolculuğum endişeli bir bulanıklıkla kaplıydı ve nihayetinde kendimi daireme atınca topuklularımı çıkarttım ve birkaç saat önce duş almış olmama rağmen kendimi duşa attım. Enerjim olmadığı zamanlar dışında dışarıdan dönünce rutinim buydu.

Makyajımı çıkarıp saçımdaki ürünleri durularken yüzümü buruşturdum. Ne berbat bir kayıptı. Şu an barda kendimin en gerçek hâliyle flört ediyor ve içiyor olmalıydım, uygunsuz ama aşırı derecede çekici bir adamla hayatımı değiştirecek bir seks macerası yaşamaya hazırlanmaktan bahsetmiyorum bile.

Ama bunları yapmıyordum. Evimdeydim, güvende olduğum yerdeydim. Pijamalarım ve çirkin, tüylü bornozumla koltuğa kıvrılınca o kadar rahatladım ki bu iğrenç bir şeydi.

Aynı zamanda çok yalnızdım ve dairem öncekinden çok daha boş ve soğuk gibi geliyordu. Çünkü ne kadar az da olsa başkalarıyla bağ kurmaya ihtiyacım vardı, telefonumu aldım. Şaşırtıcıydı, Quan'dan iki mesaj vardı.

Selam, umarım iyisindir.

Tek parça hâlinde vardın mı?

Yanaklarımı ısırarak yanıt verdim, *Evdeyim, sana bunu yaptığım için korkunç hissediyorum. Sorduğun için sağ ol.*

Kötü hissetme. Kötü bir dönemden geçiyor gibiydin. Tam olarak anlamıyorum ama anlıyorum ne demek istediğimi anlarsın ya, dedi.

Her şeye rağmen kendimi gülerken buldum. *Ne demek istediğini anlamıyorum.*

Yani, tam olarak ne yaşadığını bilmiyorum ama bir şeyler olduğunu biliyorum ve kişisel algılamıyorum.

Sözlerindeki bir şey, telefonuma bakıp gülümserken bile gözlerimi yaşartıyordu. Cevap olarak ne yazacağımı bulmaya çalışırken bir mesaj daha aldım.

Akşam için Meksika yemeği söylüyorum. Sen ne yiyorsun?

Aynısı, dedim ama bu beni heyecanlandırmıyordu. Geçen haftadan beri yediğim dev burritonun son çeyreği idi. Yüzde elli ihtimalle mide kramplarına sebep olacak ama yemek

israfından nefret ederim ve eğer bir yangın veya yolun ortasında mahsur kalmış, üzerine kamyon gelen bir köpek ya da bir aile aciliyeti gibi bir şey yoksa bugün asla tekrar evden çıkmayacaktım.

Yarım saate evde olurum. Bu gece benimle bir şey izlemek ister misin? diye sordu.

Beklenmedik davetini algılamaya çalışırken ağzımı kapattım. Bana anlamlı gelmiyordu. Ama hoşuma gidiyordu. Çok. Bu gece dışarı çıkamazdım ama bunu *yapabilirdim*.

Neden benimle kalmak istediğini gerçekten anlamıyorum, dedim. Neden böyle diyorsun? diye sordu.

Çünkü sen... sen, seni gördüm. Çok çekicisin ve insanlarla aran iyi, bir kulübe ya da öyle bir yere gidersen birkaç dakika içinde birini ayarlarsın, aradığın bu değil mi?

Bence ben de senin için aynısını söyleyebilirim, dedi göz kırpan bir emojiyle.

Benim insanlarla aram iyi DEĞİL, gönder düğmesine başparmağımla sertçe vurarak cevap verdim. Barda olanlardan sonra bu apaçık ortadaydı. Ayrıca “çok çekici” olduğumu da düşünmüyordum ama bunu vurgulamanın onun tam tersinde ısrar etmesini sağlayacağını da önceki tecrübelerimden biliyordum ve bu saçmalığa sabrım yoktu. Objektif olmak gerekirse, ortalama görünüyordum ve insanların bu konuda yalan söylemesinden hoşlanmıyordum. Eğer birisi başkalarını iyi hissettirmek için yalan söyleyecekse bu ben olmalıydım.

Neyse, artık bunu da yapmamalıydım.

Sence benim de çekinmem mümkün değil mi? diye sordu.

Ellerimdeki telefona kaşlarımı çattım. Onun sağlık durumlarını ve ameliyatını unutmuştum. Barda herhangi bir

açıdan yaralı durmuyordu. Altın çağında bir adam gibi duruyordu. Görüldüğü kadar özgüvenli olamayabileceği fikrini kabullenmem zordu.

Sanırım senin benim gibi olabileceğine inanmak benim için ZOR. Çok farklıyız, dedim.

O kadar farklı değiliz. Şu Gezegenimiz belgeselini izleyebilirsiniz. İyi görünüyor, diye önerdi.

Onu çok seviyordum.

Ahahaha, tüm belgeselleri izledin mi? diye sordu.

Evet ama tekrar izlerim. Sonra, kısa bir duraksamanın ardından, İstersen başka bir şey izleyebilirsiniz, diye ekledim.

Yani bu, bu gece benimle bilimsel şeyler izlemeye evet mi demek?

Gülmemeye çalışıp başaramayarak Evet, diye cevap verdim.

YEDİ

Quan

“VAY, VAY, VAY,” DEDİM KENDO STÜDYOSUNUN ortasında birbirleriyle öldüresiye dövüşen iki miniğin arasına girip onları ayırırken, bu sırada ben de birkaç darbe aldım. “Vuruşunuzun arkasından gidin. Durup vurmamak yok. Bunlar gerçek kılıç olsaydı ikiniz de kolsuz kalırdınız.”

Stüdyonun diğer tarafında, Michael’ın diğer öğrencilere bakması gerekiyordu ama beni izleyip katıla katıla gülüyordu.

Yanımdaki çocuklardan büyüğü, yedi yaşında olan “Evet, efendim,” diye bağırdı ve geri çekildi.

Sadece beş yaşında olan küçük sendeledi ve büyük olanın üzerine atılmaya çalıştı, kılıcı vurmaya hazır durumdaydı. Onu çekip rakibiyle arasına olması gereken mesafeyi koyarken gülmeden duramadım. Bu çocuk çok tavırlıydı ve çok sevimliydi, özellikle de abisinin eski kendo kıyafetlerini giydiği ve *Spaceballs*’daki Dark Helmet’a benzediği için. Maçlarını tekrar başlattım ve ufak gelişmeler oldu. Ama hâlâ çok karmaşıktı ve kana susamış hâldeydi. Ama bu kadar küçüklerken ne bekleyebilirdiniz ki? Neyse ki zırhları sayesinde yaralanmaları neredeyse imkânsızdı.

Zamanı gelince antrenmanı bitirdim ve çocuklar birbirlerinden ayrılıp iki sıra oluşturdular, tahta kılıçlarını sol ellerine bekleme pozisyonuna aldılar, eğildiler ve küçük sa-

vaşçılar gibi tokalaştılar. Dersin bitirme ritüellerini yaptık ve stüdyo boşalırken Michael hafifçe kolumu yumrukladı.

“Seni burada gördüğüme sevindim,” dedi. “Uzun zaman olmuştu.”

Kaskımı açıp çıkarttım. Sonra başımdaki terli bandanayı çözdüm ve kaskımın içine tıktım. “Geri dönmek güzel. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.” Ve özellikle çocukları.

Ailem ve arkadaşlarım, hepsi hastalığımı ve her şeyi biliyordu çünkü kardeşim Vy’e anlatma hatasını yapmışım, o da anneme anlattı ki annem de resmen tanıdığı herkese anlattı. Uzun zaman boyunca ölümle aramda iki adım mesafe varmış gibi davrandılar. Bana hâlâ camdan ya da bir boktan yapılmışım gibi farklı davranıyorlardı, en kötüsü annemdi. Ama bu çocuklar, onların umurunda değildi. Bu sabah geldiğimde üzerime çullandılar. Bunu sevdim.

Bu sabah iyiydi ve daha fazla cumartesi dersi vermek için döneceğimi biliyordum, tabii eğer vaktinde uyanabilirsem. Göğüs koruyucumun bağlarını çözerken kocaman esnedim ve ağırlığı omuzlarımdan attım.

“Yorgun görünüyorsun? Geç mi uyudun?” diye sordu Michael sıradan davranmaya dikkat ederek.

“Yaa. İkiye kadar falan uyumadım.” Stüdyo kapısı son çocuğun ardından kapandı, bu yüzden üniformamı çıkarttım ve solmuş bir tişörtle eski kotumu giydim.

Michael de aynısını yaparken, bana kaşlarını kaldırdı. “Dışarı mı çıktın? *Biriyle* mi?”

Dün geceyi nasıl açıklayacağımı bilmeyerek başımı salladım. “Tam olarak değil. Mesajlaşıyordum.”

“Kiminle?”

Eşyalarımı kaldırmakla meşgulken “Bir kızla. Onunla uygulamalardan birinde tanıştım,” dedim.

Hemen bir şey demedi, bu yüzden ona baktım ve onu yüzünde etkilenmiş bir ifadeyle başını sallarken buldum. “İyi.”

“Öyle değil, bu yüzden kendinden memnun görünmeyi bırakabilirsin,” diye homurdandım.

“O zaman, nasıl?” diye sordu.

“Tek gecelik bir ilişki için buluşmaya çalıştık ama son anda panikledi çünkü daha önce yapmamış. Bu yüzden mesajlaşıp beraber televizyon izledik.”

Daha önceki etkilenmiş ifade tekrar yüzünü kapladı. “Ne konuştunuz? Ve ne izlediniz?”

“Doğa belgesellerini seviyor,” diye kabul ederken başımı eğdim.

“Doğa belgeselleri mi izlediniz?” diye sordu gözlerini açarak.

Boş eldivenlerden birini aldım ve ona attım. “Yaa, onları izledim. İlginçlerdi. Muhtemelen daha fazla izlerim.”

Eldiveni kolayca yakaladı ve güldü. “Özellikle o seninle izlerse.”

“Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Onu beğendin ama?” diye sordu.

Omuz silkтім. “Yaa,” ses tonumu önemli değilmiş gibi hafif tuttum çünkü değildi. Aramızda bir şey olmadığını biliyordum. Ama onu gerçekten beğeniyordum. Dün gece biraz garipti, özellikle onu barda yarım saat beklediğim kısım ama alakasız şeyler hakkında mesajlaşmak ve birlikte bilimsel şeyler izlemek iyiydi. Baskı yoktu. Her şey kolayca akmıştı. Çok gülmüştüm. Aradığım geri dönüş buluşması değildi ama dürüst olmak gerekirse bence daha iyiydi.

Michael bana bilmiş bir bakış attı. “Tekrar buluşacaksınız. Yüzlüğüne iddiaya varım.”

Tam alaycı bir şey söyleyecekken cebimdeki telefonum peş peşe çalmaya başladı. Annemin aradığını düşünerek çıkarttım ama ekranda *Anna* yazıyordu.

Beni arıyordu. Mesaj değil *arama*.

Bu adımı atacak kadar rahat hissettiğini bilmek göğsümü ferahlattı.

“Kahretsin, o mu?” diye sordu Michael omzundan telefonuma göz atmak için koşarken. “Acele et ve cevap ver.”

Hızlı bir nefes aldım ve telefonu açık kulağıma getirmeden önce dudaklarımdan nefes verdim. “Selam, Anna.”

“Selam,” dedi sesi utangaç ve garip çıkıyordu, tamamen kendisi gibiydi.

Yapmamalıydım ama kocaman sıırttım. “Ne var ne yok?” Michael beni saf keyifle izliyordu, bu yüzden burnunu sokan gözlerinden kurtulmak için döndüm.

“Bu gece tekrar denemek ister misin diye soracaktım? Belki benim evimde?” diye sordu.

“Evet, mükemmel olur. Bir şeyler getireyim mi? Yemek alabilirim,” diye teklif etim.

“Bu motosikletinde güvenli olur mu?”

Güldüm. “Arabam da var.”

“Yani beraber bir şeyler pişirebileceğimizi düşünmüştüm, bu yüzden gerçekten gerek yok. Genelde yapmam gereken bir şey varken daha iyiyim ve çiğ ete dokunmam gerekmediği sürece mutfakla aram iyi. Yapış yapış.” Sesi o kadar acı çekiyor gibi çıktı ki yine gülmeden duramadım.

“Sen vejetaryen misin, Anna?”

“Hayır, ama çok et yemem.”

“Gezegenin iyiliği için,” diye tahmin ettim.

“Gezegenin iyiliği için,” diye onayladı ve sesinden gülümsediğini anladım. “Makarna olur mu? Ve mantar? Ve beyaz şarap sosu?”

Sırtarak, “Makarna ve mantar ve beyaz şarap sosu se-
verim,” dedim.

“Bu akşam yedi sana uyar mı?”

“Mükemmel.”

“Muhteşem, o zaman görüşürüz,” dedi rahatlamış bir
nefesle. “Adresimi yazarım. Buraya gelince daire 3A’yı ara,
seni alırım.”

“Anladım, dört gözle bekliyorum.”

Görüşürüz deyip kapatmasını bekledim ama onun yeri-
ne “Ben de,” dedi.

O kadar gülümsüyordum ki yüzüm acıyordu. “Görüşü-
rüz, Anna.”

“Görüşürüz, Quan.”

Sonunda hat düştü, Michael’ın yüzünde öyle bir neşe
vardı ki ikinci eldiveni alıp ona attım. “Bana böyle bak-
mayı bırak.”

Sırtmakla o kadar meşguldü ki eldiven hiç ilgisini çek-
meden göğsüne deyip ayağına düştü. “Ondan *gerçekten*
hoşlanıyorsun.”

“Sadece takılacağız ve bitecek. Bu bir şey değil,” dedim
mantıklı bir şekilde.

“Tamam,” dedi ama hâlâ sırtıyordu ve buna hiç inan-
madığını biliyordum. Özel biriyle tanışmadığım hâlde öyle
olduğunu düşünüyordu.

Yani o *özeldi*. Ama *benim* özelim değildi.

Bundan emindim.

Çoğunlukla emindim.

Konuyu değiştirmek için onunla paylaşmayı düşündü-
ğüm bir e-postayı gösterdim. “Şuna bak. Bu e-posta dün
geldi.”

Gözleri ekranda gezinirken sesli bir şekilde okudu:
“Merhaba Quan, MLA’nın son zamanlarda sosyal medyada

Jennifer Garner'dan aldığı destek için tebrik ederiz! Çocuklar kıyafetlerinizin içinde muhteşem görünüyordu. Eşim de ikizlerimiz için aynı kıyafetlerden sipariş etti. Soruşturdum ve işleri bir sonraki aşamaya taşımak için fon aradığınızı öğrendim. Bir görüşme ayarlayalım. LVMH Satın Alma Bölümü'nden Angélique Ikande." Kaşlarını çatarak telefonda başını kaldırdı ve "Bu düşündüğüm LV değil, değil mi?" diye sordu.

"O olduğuna eminim," dedim.

Gözlerini hiç görmediğim kadar açarak, "*Louis Vuitton* mu?" diye sordu.

"Ta kendisi." Daha fazla gülmemek için çabaladım. Buradan hiçbir şey çıkmayabilirdi. Ama bizimki gibi küçük bir şirket için hayatımızın fırsatı da olabilirdi. Gereğinden fazla heyecanlanmamak için elimden geleni yapıyordum. "Görüşme önümüzdeki cuma. Sana söylemek için görüşmenin bitmesini bekleyecektim –o zaman daha çok şey bileceğim– ama senin yerinde olsam bilmek isterdim."

"Ne desem bilemiyorum..." Michael telefonumu geri verdi ve sersemlemiş bir hâlde duvara yaslandı. "Ama bizi alırlarsa ne olacak? Adımı değiştirecekler mi? Seni ve beni şirkette tutacaklar mı?"

Başımı keyifle sallayarak, "Seni kovdukları bir senaryo düşünemiyorum," dedim. Kendim için de endişeli değildim. Ben tasarımcı değildim ama Michael Larsen Giyim bensiz bugün olduğu yerde olamazdı. MLA'daki ekibi sıfırdan oluşturdum, tedarikçilerle değerli bağlantılar kurdum, pazarlama ve PR çalışmalarımızı yönlendirdim. Michael izin verdiğinde tasarımlarını daha kârlı yollara yönlendiriyordum. Bunu beraber yaptık. Sonuç ne olursa olsun, bizimle çok gurur duyuyordum. "Ve bence markamızın – MLA ve senin isminin– değeri var bu yüzden karışmazlar.

Genelde şirketi sahiplerinden belirli bir para verip alıyorlar ama şirketi yönetmek için kalırız. En iyi kısım şu, onlar kocaman çokuluslu bir şirket ve MLA'yı zirveye taşımak için bağlantıları ve kaynakları var. Şimdiki gibi çoğunlukla online ve yerel pazara satmak yerine dünyanın her yerindeki alışveriş merkezlerinde ve mağazalarda olabiliriz.”

Michael'ın gözleri ve ağzı açıldı, yüzünü ovaladı. Bir süre sonra yüzünde ilk gülümseme belirtileri görüldü. “Stella'ya anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bir sürü soru soracak. Kendini hazırla.”

Güldüm ama LVMH konusundaki her şeyle ilgili detay odaklı ve titiz olmayı aklımın bir köşesine yazdım, *tabii* LVMH'yle ilgili bir şey olursa. Çünkü olursa Stella tonlarca soru *soracaktı* ve sayılar söz konusu olduğunda o bir dâhiydi, eğer işlerini bilmiyorlarsa insanlara onları kıvrandıracak şeyler sorardı. “Yani tüm bildiğim e-postadakiler, bu yüzden ona beklemesini söyle.”

Michael başparmağını kaldırdı ve eşyalarını toplamaya odaklandı, eldivenlerini kaskının içine koydu, kaskını zırhının içine koydu, her şeyi bele bağlanan koruyucu kumaşa sardı. Okulumuzun adının ve kendi soyadının işlendiği ön kapağın ortalanmış bir şekilde dışa dönük olduğundan emin oldu.

Ben de eşyalarımı toplamayı bitirince raftaki yerine koydum ve işte isimlerimiz tıpkı annelerimizin bizi anaokulunda derslere kaydettiği zamanki gibi yan yana duruyordu, LARSEN ve DIEP. O zamandan beri çok şey değişti; ben eskiden olduğum kişi değilim, o da değil ama hâlâ ben benim, o da o. Bence her zaman böyle olacaktı ve bunu bilmek çok çok rahatlatıcıydı.

Anna

KEMAN ÇALIŞILDI (YİNE DÖNGÜLER HÂLİNDE çaldım). Daire temizlendi (küvetim bile). Alışveriş yapıldı. Beyaz şarap buzlukta soğuyordu. Ben yeni duş aldım ve siyah anvelop elbisemi giydim. Prezervatifler komodinde. Şimdi bekliyordum.

Oturamayacak kadar gergindim, bu yüzden odamda volta atıyordum. Rock sessizce beni izliyordu ve birkaç seferden sonra beni sakinleştireceğini umarak onu sevmek için durdum.

“Bu akşam bir ziyaretçimiz var,” dedim.

Bu habere şaşırmış göründü.

“Gerçekten var,” dedim. “Julian bugün bana garip bir mesaj gönderdi. Ne dedi?” Telefonu cebimden çıkarttım ve okumak için mesajımı açtım. “Seni düşünüp duruyorum. Dün gece mükemmeldi. Önümüzdeki hafta aynı yerde aynı saatte?” Rock’ın gözleri büyüdü ve gülümsemesinin yerini dehşetli bir yüz buruşturma aldı.

“Benim tepkim de buydu. Ona muhtemelen yanlış insana mesaj attığını söyledim ve hemen durumun görüldüğü gibi olmadığını söyleyip özür diledi ki buna inanmıyordum. Aptal değildim. Beni özlediğini söyledi ve önümüzdeki günlerde öğle yemeğine çıkmayı isteyip istemediğimi sordu. Meşgulüm, sonra haberleşiriz dedim. Ve sonra Quan’ı

arayıp davet ettim. O zaman yapmam gereken en doğru şeymiş gibi geldi ama şimdi...” İç çektim. “Çok gerginim.”

Rock’ın gülümsemesi özür dileyen bir hâl aldı ve kollarımı göğsümde bağlayıp volta atmaya devam etmeden önce tekrar başını okşadım. On dört adım ileri, on dört adım geri. Tekrar.

Üst dişlerimin alt dişlerime çarptığını hissedince çenemi esnettim ve masaj yaptım. Dişçim eğer bunu bırakmazsam çene kemiklerime zarar verip dişlerimi kaybedeceğimi söyledi. Bunda korkunç bir ironi vardı. Çocukken, dikkat dağıtıcı ve rahatsız edici olduğu için parmaklarımı çıtlatmak yerine dişlerimi sıkmaya başladım. Tam aksi, dişlerimi sıkmam sessiz ve görünmezdi. Kimseye zarar vermezdi. Görünen o ki ben hariç kimseye.

Kapı çaldığında tam adım atıyordum, odanın ortasındaydım. Vücudumu adrenalin kaplarken kalbim acıyla sıkıştı ve ön kapıya koştum, konuşma düğmesine bastım.

“Merhaba?” dedim, sesim bu kadar titrek ve utanç verici derecede acması çıkınca yüzümü buruşturdum.

“İyi misin, Anna? Bunu yapmak zorunda değiliz. Tekrar ayarlayabiliriz ya da tekrar sadece TV izleyebiliriz,” demeden önce biraz durdu.

Kendi içimde bunu tartışırken endişeleniyorum. Sunduğu kurtuluşu kabul etmek beni çok cezbedi. Ama bunu yapmam gerekiyordu.

Vakti geldi.

Binaya girmesine izin veren düğmeye bastım. “Hadi gel.”

Sonraki saniyelerde kafamda bölük pörçük fikirler dolaşıyordu. Flört etmem lazımdı. Eğlenmem lazımdı. Julian’a göstermem lazımdı. İnsanların ne düşündüğünü umursamamam lazımdı. Güvensizliklerimi aşmam lazımdı. Tıpkı Rose’un tarif ettiği gibi güçlenmem lazımdı.

Kapı alıyordu. Bekliyordum ama yine de ürperdim. Kalbim hızlandı ve derim hissizleşti. Delikten baktım. Evet, oydu. Bir nefes aldım. Bir nefes verdim.

Kapıyı açtım.

Bu gece motorcu ceketini giymemiş sadece resimli bir tişört, soluk kot pantolon ve dövmeler. Sade, sıradan kıyafetler... hazırlanmaması hoşuma gitti. Beni etkilemeye çalışmasını istemiyordum. Yine de ne kadar iyi göründüğünü görmezden geledim. Kumaşın göğsünü sarması ve pazılarının şişmesi, pantolonunun kalçalarını kavraması ve güçlü bacaklarına oturması hoşuma gidiyordu. Bu kadar panik olmasaydım büyüleyici bulacağım bir fiziğiy vardı.

Bana doğru beyaz bir kutu uzatırken gülümsemeye başladı ama bana iyice bakınca gülümseme yerini kaş atmaya bıraktı. “İyi olduğuna emin misin? Sen... sarardın.”

Biraz histerik bir kahkaha attım ve ellerimle yanaklarımı kapattım. “Seksi sarı mı yoksa korkutucu sarı mı?”

Güldü ama gözleri endişeliydi. “‘Seksi sarı’ diye bir şey mi var?”

“yle olduğunu düşünüyorsan seni yargılamam,” diyerek gülmeye çalıştım ve başaramadım. Midem bulandığiy için burnumdan nefes alıp ağızımdan verdim. Yine de yüzüme parlak bir gülümseme kondurdum ve kenara çekildim, kapıyı davetkr bir şekilde açtım. “Lütfen, gir.”

İçeri girince beyaz kutuyu aldım ve bir saniye duraksadıktan sonra koltuğın yanındaki masaya koyarak ona sarıldım. Bu gece için planlarımızı düşününce bu doğru hamle gibi geldi. Ama sonra kollarındaydım ve bu istediğim sıradan selamlaşma değildi. Uzun zamandır kucaklanmamıştım, gerçek anlamda kucaklanmamıştım ve beni tutunca çıkan kırgın sese mani olamadım.

“Titriyorsun,” diye fısıldadı. “Sorun ne?”

Nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için yüzümü göğsüne gömdüm. Beni bırakmasını bekledim ama aksine daha sıkı tuttu, sert ama acıtmadan. Sarılmasını iliklerime kadar hissettim, cennet gibiydi, ona yaslandım. Yavaş yavaş kaslarım gevşedi ve midem rahatladı. Başım huzurla döndü.

Dakikalarca orada birbirimizin kollarındaydık. Çok iyi kokuyordu, tıpkı hafif sandal ağacı kokulu sabun gibi. Düzenli kalp atışları beni rahatlatıyordu.

Kısık bir sesle “Nasılsın?” diye sordu.

“Daha iyiyim,” dedim ama ondan ayrılmadım. “Bu çok iyi.”

Göğsü bir kıkırdamayla sarsıldı. “Sarılma konusunda uzmanım.”

Alnımı boynuna bastırarak daha da sokuldum. “Gerçekten öylesin.”

“Kardeşimin Asperger sendromu var, biz küçükken okuldan ve oradaki zorbalardan bunalırdı. Ona iyi gelen tek şey sarılmaktı, bu yüzden bu konuda iyiyim,” dedi.

Ona baktım. “Çocuklar zalim olabiliyor.” Asperger’in ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama dalga geçilmenin nasıl olduğunu biliyordum. Uyum sağlamak ve insanların onayını kazanmak için bu kadar acı çekmemin bir sebebi de buydu.

“O çocuklar öyleydi,” diye onayladı.

Cevabı zaten bilmeme rağmen “Onlarla kavga ettin mi?” diye sordum.

Yüzü karardı. “Evet. Benim için sonu her zaman iyi olmadı çünkü onlar kalabalıktı ve bazıları bizden büyüktü. Ama elinden geleni yapmak gerekir.” Bunun beni ne kadar üzdüğünü anlamış olmalıydı çünkü cesaret verici bir şekilde güldü ve ellerini rahatlatıcı bir şekilde sırtımda gezdir-

di. “Üzülme. Nihayetinde daha iyi oldum. Kardeşim liseye başladığında ben de biraz serseriydim ve çocuklar aileme bulaşmamayı öğrendi.”

Noktaları birleştiren her şey netleşti. Quan’ın kibarlığı ve sert dış görünüşü anlam kazandı. Bunlar birbirine zıt değildi.

Keşke gençken benim hayatımda da onun gibi birisi olsaydı.

Tam böyle bir şey söylemek üzereyken dudaklarını alnıma bastırdı. Seksi ve talepkâr değildi. Rahatlatıcı olması gerektiğini biliyordum.

Ama ikimiz de bunun bir öpücük olduğunun farkındaydık.

Geri çekildi ve özür diler vaziyette başını salladı. “Üzgünüm, şu an hassas olduğumu biliyorum ama kendimi kaptırdım ve...”

Parmaklarımı dudağına bastırıp onu susturdum. “Sorun yok. Bu yüzden gelmeni istedim. Beni öpmeni istiyorum.” Bunu söylemek o kadar cesur hissettirdi ki gözlerimi ve başımı çevirdim. Artık ağzına dokunmuyordum ama parmak uçlarım dudaklarının yumuşak hissini anısıyla karıncalanıyordu.

“Hazır olduğuna emin misin?” diye sordu.

Dürüst olmak gerekirse hazır olup olmadığını bilmiyordum, bu yüzden soruyu tekrarlardım. “*Sen hazır mısın?*”

Eğlenerek nefes verdi ve bir an yüzüme baktıktan sonra “Akışına bırakıp ne olacağıma bakalım mı?” diye önerdi.

“Olur,” dedim.

Yüzünü çarpıcı bir gülümseme kapladı ve düşüncelerim dağıldı. Benden ayrıldı ama bunu yavaşça, hatta neredeyse gönülsüzce, ılık elini soğuk kolumda gezdirip tüylerimin diken diken olmasına sebep olarak yaptı. Bırakmadan önce bir kez elimi sıktı.

Meraklı bir hâlde raflardan taşarak yerlere ve masalara

dökülen kitaplarıma, uyumsuz battaniyelere ve eski koltuğumdaki kırlentlere ve rastgele yerlerde duran düzinelerce muma baktı. Dairemde, alanımda bir erkek olduğu kafama dank etti. Julian kendi dairesini tercih ediyordu –televizyonu benimkinden çok daha iyiydi–, bu yüzden bu nadir olan bir şeydi, söz konusu erkek durumu daha da sıradışı kılıyordu. Quan, varlığıyla ve canlılığıyla etrafını etkiliyordu. Etrafındaki hava... elektrik yüklüydü.

Fransız kapının yanında durmak için ahşap zeminde ilerledi ve o camın ardındaki manzaraya hayran olurken, ben de ona hayran oluyordum. Hareketlerinde birkaç kavgaya girdiğini ve galip geldiğini gösteren özgüven dolu bir rahatlık vardı. Ben aklımı mı kaçırmıştım, bu yüzden mi bu tehlike işaretleri çok hoşuma gidiyordu? Ve cildindeki desenlerin artık beni rahatsız etmemesi ne anlama geliyordu? Onlar sadece onun bir parçasıydı ve onları kabul ediyordum. Onu kabul ettim.

“Güzel ev,” dedi. “Balkona bayıldım. Keşke benim dairemde de olsaydı dediğim tek şey.”

“Çok kullanmıyorum ama seviyorum,” dedim.

Bakışları nota sehpa ve keman kutuma gitti ama bana sorgulayan bir bakış attıktan sonra her zaman sorulan soruyu sormadı: *Çalıyor musun?* Rahatladım –mevcut zorluklarımdan bahsetmek istemiyordum– ama aynı zamanda hayal kırıklığıydı. Bazı insanlar için iş sadece iştir, hayatta kalma yöntemi. Onları tanımlamaz. Ama ben, ben bir kemancıyım. Bu benim kimliğim, kim olduğum, ne olduğum. Önemli olan tek şey.

Doğal olarak en sevdiğim konu müzik.

Bu bana onu neden davet ettiğimi hatırlattı ve katı bir kararlılık damarlarımda dolaşırken “Hadi başlayalım,” dedim.

Quan

ANNA'NIN UFACIK MUTFAĞINDA YAPTIĞI HAZIRLUKLARI görünce sırtımdan duramadım. Her şey düzgünce hazırlanmıştı: Elektrikli ocağın üzerinde bir tencere su ve kızartma tavası vardı; doğrama tahtasında sarımsak, maydanoz ve soğan vardı; şarap kadehleri, tirbuşon, sıvı ölçü kabı, zeytinyağı, bir dilim peynir ve peynir rendesi, bir tahta kaşık, maşa, tencerenin kapağı, tuz, biber, bir kutu *fettuccini* makarna mutfak tezgâhının üzerinde kusursuz olarak sıralanmıştı. Pencerenin kenarındaki masa iki kişi için hazırlanmıştı. Bir tek kuş sütü eksikti. Onunla ilgili bunu bilmek hoşuma gidiyordu. Bazı insanlar pul toplar. Ben tuhaflikları toplarım, gizli özellikleri zihnimde bir hazine gibi saklarım. Bunlar insanları benim için gerçek ve özel yapar. Annemin anahtarlığında iki tane tırnak makası var. Onları görünce hep gülümserim. Neden *iki*? Nasıl ikisini birden kullanabilir? Tanıdığım diğer insanlar böyle bir şey yapmıyordu. Khai'nin bir sürü tuhafılığı vardı ama bu da kendi başına bir tuhafıktı. Michael kabul etmiyordu ama her gün kıyafetlerini karısının kombinlerine uydurduğunu biliyordum. Çocukları olunca o garip aile olacaklardı ve bunun için sabırsızlanıyordum. Şimdi de Anna vardı ve onun hakkında her şeyi öğrenmek için heyecanlıydım.

O kadar hızlı konuşuyordu ki zar zor nefes alıyordu, buzluktan şarap şişesini aldı ve metal ambalajı soymaya

çalıştı. Beyaz şarabı sevmememden korktuğunu söyledi. Ne olur ne olmaz diye bir şişe de kırmızı şarap almış. Büfedeymiş. Şarap mahzeni yoksa şarabı saklamak için uygun yer neresi? Çok içmiyormuş. Eğer uyuyakalırsa şimdiden üzgünmüş.

Bu gece için endişeliydim. Gerçekten hazır mıydım? Ya yaramı sorarsa? Ya başka şeyleri fark ederse? Ya sevişme işini batırırsam? Ama o daha kötüydü. Sinirleri yıpranmıştı ve bu nedense benim için işleri kolaylaştırıyordu. Her zaman başkalarının sorunlarını çözmekte daha iyi olmuştum. Hoşuma bile giderdi. İnsanlara yardım etmek iyi hissettiriyordu.

İçgüdüsel bir hareketle arkasına geçtim ve avuçlarımı kollarında gezdirmeden önce omuzlarını sıktım. Tamamen hareketsiz durdu.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, “Bu sorun olur mu? Sana böyle dokunmam?”

Saçlarını gevşek bir at kuyruğuyla toplamıştı, bu yüzden boynundaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum. Kolları da aynı durumdaydı. İyiye işaret olduğunu düşündüm.

Yutkundu ve başını salladı, bu yüzden devam ettim. Yanaklarımı yanaklarına bastırdım, cildinin yumuşaklığının tadını çıkattım ve kokusunu ciğerlerime çektim. Temizdi, tam adlandıramadığım bir şekilde feminendi. Ne olduğunu bulmaya çalışarak boynuna sokuldum. Çam ağacı. Koku buydu. Dudaklarım ona dokunduğu için doğal olarak dokunuşum bir öpücüğe dönüştü ve daha önce hiç dişlerimi kullanmadan bir kadının boynunu öpmemiştim. Dişlerimi pürüzsüz tenine değdirip aynı anda tadına baktığımda nefes verdi ve tirbuşon parmaklarından tezgâha düştü.

Şişeyi düşmeden yakalayabildim ve telaşla elini çenesi-

nin altına koydu. Yanakları kızardı, gözleri sersemlemişti, nefesi hızlıydı ve öğrendiklerim karşısında sırtıtmamak için elimden geleni yaptım.

Anna, boynunun öpülmesini gerçekten ama *gerçekten* seviyordu.

Ve ısırılmasını.

“B-belki de sen açsan daha iyi olur,” dedi tirbuşonu bana uzatarak.

“Tabii.” Tirbuşonu alırken yanlışlıkla parmaklarının arkasına dokundum ve tüm eli hareket ederek tepki verdi.

Şişeyi açarken iki elimi kullanayım diye ayrıldığımızda, bakışlarını ellerimde ve kollarımda hissettim, dövmelerime baktığını fark ettim. Ben bakınca hızlıca gözlerini kaçırdı. Ama bakışları neredeyse ona karşı koyarak bana döndü ve ağzıma kaydı.

O anda, eğer öpülmesi *gereken* bir kadın varsa o olduğuna kanaat getirdim.

Ona doğru eğildim, tamamen onu öpmeye odaklanmışken aniden döndü ve musluğu açtı.

Ellerini yıkarken canlı bir sesle, “Makarnanın olması sadece yirmi dakika sürer. Doğru ayarlarsam mantarlar pişene kadar makarna da hazır olur,” dedi.

“İyiymiş.” Sesim boğuktu ve tirbuşonu şişenin mantarına sokup açmadan önce boğazımı temizledim.

Kadehleri doldurduktan sonra birini ona uzattım ve yarısını iki yudumda bitirip dudaklarını elinin arkasıyla silmesini gözlerim açık izledim.

“Sınırlarımı genişletmeye çalışıyorum,” diye açıkladı bilinçli bir şekilde.

Kadehimden bir yudum almadan, “Bunu yapmana gerek yok. Yavaşlayabiliriz,” dedim. Şarap keskindi, çok tatlı değildi, oldukça iyiydi; zaten şaraptan pek anlamam. Ge-

nel olarak, rahatlaması için rahat görünmek istedim. Bu bazen işe yarardı.

“O değil. Yani, o da var.” Daha söyleyeceği bir şeyler varmış ama nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

Benim bakış açım göre önemli olan tek şey bu olduğu için, “İstemediğin bir şey yaparsam söylersin değil mi?” diye sordum.

Gerginliği biraz azaldı. Daha dik durdu ve başını salladı. “Bunu yaparım. Peki sen?”

Bu beni güldürdü. Ben rahat birisiyim ve beni rahatsız eden çok şey yoktur. Ama hasta olduğum ve hiçbir zaman aynı olmayacağım için değil de insan olduğum için umursaması hoşuma gitti. “Yaparım.”

Sonra yemek yapmaya başladık. Ben malzemeleri doğradım. O tavaya atıp karıştırdı. Her şeyden ve hiçbir şeyden bahsettik, tıpkı mesajlaşmalarımızda olduğu gibi. San Francisco Senfonisi’nde kemancı olduğumu öğrendim ama izin almış. Neden olduğunu açıklamadı, ben de baskı yapmadım. Çocukları çok sevdiğimiz için en yakın arkadaşım Michael’la bir çocuk giyim şirketi kurduğumuzu anlattım. Günün birinde çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimi sorduğunda konuyu değiştirdim. Fark etmesine rağmen irdelemedi.

Makarnalar hazır olunca ocağı kapattı, ben de kapakla makarnayı süzdüm ve mantarlarla tavaya dökmek için uzandım. Tekrar tam arkasıydım, dokunacak kadar yakındım ama dokunmamaya özen gösterdim. Bence biraz fazla hızlı gitmiştim. Ama omuzlarının kıvrımına, boynunun zarif kavisine, ince çene hattına karşı koymak zordu. Kulakları bile güzeldi. Dilimin ucuyla onlara dokunmak istedim.

Tahta kaşıkla makarnaları kazırken düşüncelerimi daha tarafsız şeylerde tutmayı denedim. Bir tanesi dibe yapışmıştı, ben de daha iyi görmek için eğildim...

Ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Kalbim yerinden çıkacaktı. Vücudum elektriklendi. Kanım kaynadı. Kibar olmaya çalıştım –o kadar mükemmel, o kadar yumuşaktı ki– ama onu yemek istiyordum. Kendimi zor tutarak dilimi ağzına soktum, tadı şarap gibiydi ama daha tatlıydı. Soluklandı. O sesle sarhoş olabilirdim; belki de olmuştum. Öpücüğe doğru, bana doğru eğilerek dilini dilime değdirdi. İçimdeki her şey sıkılaştı, içim içime sığmadı ve acı verici ihtiyacı öpücükle giderdim.

Devam ettik de ettik, öpücük üzerine öpücük, ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Ayrıldığımızda nefesimiz kesik kesikti. Anna tam da uzun uzun ve sert bir şekilde öpülmüş gibi görünüyordu. Daha önce daha güzel bir şey görmediğimi düşündüm. Tencere hâlâ elimdeydi, yemek soğuyordu ve umurumda değildi. Tek istediğim daha fazlasıydı.

Açgözlü bir öpüşme için dudaklarını kavradım ve o da orada benimleydi, beni öptü, bana izin verdi. Sonra döndü ve sakar parmaklarını ağzına bastırdı.

“Konuşmamız lazım.” Sesi boğazdan geliyordu, duyduğum en seksi şeydi.

Onu duydum ama vücudum yine de ona doğru ilerledi, onu arzuluyordum. Kendimi durdurmam zor oldu ama başardım. “Tamam.”

Çenesi biraz yukarı kalktı ve ifadesi inatçı bir hâl aldı. Kendisiyle mücadele ettiği uzun bir duraksamadan sonra nihayet, “Sakso çekmek istemiyorum,” dedi.

Kaşlarım kendiliğinden kalktı ve şaşkın bir kahkaha patlattım; bu olgun olmayan bir tepkiydi, özellikle o bu kadar ciddi görünürken. “Bu... sorun değil.” Belki de ra-

hatlatıcıydı. Evet, tekrar düşününce kesinlikle rahatladım ve benim sormak zorunda kalmamam çok iyi oldu.

Bana kuşkulu bir bakış attı. “Emin misin?”

Kıkırdamadan duramadım. “Evet, sadece sakso. Yapmak istemiyorsan yapma. Sorun değil.”

“Yanılıyorsun. Büyük bir *sorun*. Sakso çekmeyi sevmem gerekiyor. Partnerimin zevki bana da zevk vermeli, eğer vermezse bu benim bencil olduğum anlamına gelir. Okuduğum kitaplarda kadınlar o kadar zevk alıyor ki bazen aniden orgazm oluyorlar.”

“Dur, hangi kitapları okuyorsun?”

Soruyu görmezden geldi ve “Diğer yandan, gerek yok... yani.”

Neyi kastettiğini bilmeden kafamı salladım, kıpkırmızı oldu ve “Senin bana oral yapmana gerek yok. Zorunlu hissetmeni istemem ve bende işe yaramıyor zaten,” diye garip bir şekilde açıkladı.

Bu bana neredeyse bir meydan okuma gibi geldi ve “Ya istersem? Karşılık için değil de hoşuma gittiği için?” diye sordum. Çünkü hoşuma gidiyordu. Beni tahrik ediyordu. Ben oral yaparken kadınların çıkardığı sesleri seviyordum, yaklaşınca yaptıkları hareketleri, kokularını, tatlarını seviyordum. Çok seksiydi.

Acı içinde ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, “Gerçekten işe yaramaz ve iyiliğine karşılık vermek için baskı hissederim. Lütfen sadece...” dedi.

“İhtiyacım yok,” dedim hızlıca. “Seni cezalandırmaya çalışmayacağım. Söz.”

Yüzümü inceledi. “Gerçekten sorun değil mi?”

“Değil.”

Gözleri kısıldı. “Beni gizlice yargılıyor musun?”

Gölümsedim ve şefkatle parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim. “Hayır, yargılamıyorum. Her şeyin açık olmasını seviyorum. Her şeyi kolaylaştırıyor.”

Uzun, zayıf bir nefes verdi ve kendini bana bıraktı.

Bir süre, ikimiz de tenceredeki makarnaya baktık. Bakışlarımız buluştu ve kahkaha attık.

“Hadi yiyelim,” dedim.

Düzenleme

Ny.ozlem

Anna

YEMEK YERKEN İYİ BİR ARKADAŞ OLUP OLMADIĞIMDAN emin değildim. Kafamda çok fazla şey vardı, bu yüzden söyleyecek ilginç laflar bulamadım. Yemeğin ve şarabın tadını zar zor aldım, zar zor oturabildim. Dizlerimiz küçük mutfak masamın altında her çarpıştığında onun varlığını daha çok hissettim.

Bunu gerçekten yapıyordum. Bir yabancıyla sevişecektim.

Bundan keyif almayı beklemiyordum ama bunu kendi koşullarımda yapacak olmanın, insanları hayal kırıklığına uğratsa bile –belki de *özellikle* insanları hayal kırıklığına uğrattırsa– benim için anlamı büyüktü. Quan’a oral seks yapmak istemediğimi söylemek, yaptığım en zor şey olabilirdi. Ama yaptım. Bir tarafım hâlâ yaptığım şeyin yapaylığı yüzünden rahatsızdı. Ancak diğer tarafım güç sarhoşuydu.

Ama bu, sadece alkolün etkisi de olabilirdi. Ya da öpüşmelerin.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Öpüşmeyi hep sevmişimdir. Bu seksin tam olarak sevdiğim tek yanıydı ama Quan’ın öpücükleri ayaklarımı yerden kesmişti. Kendimi ağzına bakmaktan, çenesinin çiğnemesini izlemekten, yutkunurken boğazının inip kalkmasını izlemekten alamadım, dövmelelerinin değişimine hayran kaldım. Bir erkeğin âdemeleşmesini seksi bulmak normal mi?

Bunun fiziksel bir çekim olduğunu anladım. Ve daha

önce hiç gerçek anlamda böyle hissetmemiştim. Julian hakkında sevdiğim başka şeyler vardı; ebeveynlerim ailesine saygı duyuyordu (babası ürolog, annesi kadın doğumcu), çok zeki ve yetenekliydi (önce Harvard'da sonra da Stanford'da işletme okudu), çok çalışkandı (iyi bir bankada yatırım uzmanı), agresif değildi ve bana hiç sesini yükseltmezdi, beni hiç korkutmazdı. Onu anlıyordum, aslında nasıl istediği gibi olacağımı biliyordum. En azından bildiğimi sanıyordum.

O *beni* tanı mıyordu ama. Ben bile tanı mıyorken o nasıl tanıyabilirdi?

İçten içe onun tanıdığı hâlimden uzaklaştığımı hissediyordum, artık beni istemeyecekti. Tabii eğer dönerse.

Diğer yandan Quan sadece bu kaotik, güvensiz, panik atak hâlimi tanıdı. En kötü hâlimi gördü.

Ve hâlâ burada.

Şimdilik. Bu gecelik.

“Annemin yaptığı şeyi yapıyorsun,” dedi.

Sözlerini anlamaya çalışırken birkaç kez göz kırptım. “Ne yapıyor?”

“Sanki başkalarının lokmaları daha lezzetliymiş gibi yemek yerken insanları seyrediyor,” dedi gülümseyerek.

Başımı eğdim ve saçlarımı kulağımın arkasına koydum. “Üzgünüm.”

“Sorun değil. O bir aşçı ve insanları doyurmayı sever, bu yüzden alışkınım. Makarna da iyi olmuş.” Boş tabağını gösterdi.

Aç kalması fikri hoşuma gitmedi –ve saçma bir şekilde yemeğimi beğenmesinden memnun oldum– bu yüzden yarım tabağını onun önüne ittim. “Bitirmeme yardım eder misin?”

Bana değerlendirici bir bakış attıktan sonra makarna-

ları çatalına doladı ve kocaman bir lokma aldı. Tabağımı paylaşmak biraz garipti ama hoşuma gitti. Bir şekilde yakın hissettirdi. Dirseğimi masaya koyarak çenemi avucuma yerleştirdim, onu seyrettim.

İkinci çatalını alırken sordu, “Hep böyle sessiz mi durursun? Arkada müzik çalmasını sevmez misin?”

“Bir şeyler açmak ister misin?”

“Eğer istersen. Sadece merak ettim.” Büyük bir lokma daha aldı ve gözleri köşedeki enstrüman kılıfına takıldı.

“Yemek pişirirken falan müzik açarım,” dedim ama sonra tabağımdaki azalan makarnalara bakıp somurttum. “Yani, eskiden açardım. Son zamanlarda kafam patlayana kadar her şeyi analiz etmeden müzik dinleyemiyorum. Kendi zevkim için uzun zamandır... müzik dinlemedim. Sanırım nasıl olduğunu unuttum. İronik olduğunu biliyorum.”

Yüz ifadesi düşünceli bir hâl alınca ve konuyu derinlemesine konuşmak istiyor gibi görününce hemen soru sorarak konuyu değiştirdim, “Ne tür müzik dinlersin?”

Kısa bir duraksamadan sonra, “Çoğu türü sanırım. Seçici değilim. Dürüst olmak gerekirse müzik kulağım yok.”

“Müzik kulağım yok derken... notaları mı ayırt edemiyorsun?” Profesyonel bir müzisyen olarak –üstelik mükemmel kulağı olan biri olarak– bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

“Şöyle ki çocukken onlara ben öğrettiğim için kardeşlerim ‘Dandini dandini dastanayı’ düzgün söyleyemiyorlar.” Gülüşü biraz utanmış görünürken, son makarnaları çatalına dolayıp yemeye odaklandı.

Sanırım bazı insanlar bu itirafı duyunca gülerdi ama ben gülmedim. Küçük Quan’ın kardeşlerini yatırırken yanlış bir şekilde ninni söylemesini hayal etmek göğsüme bir sıcaklık yaydı.

“Onlara sık sık bakar mıydın?” diye sordum.

Kadehini çevirirken, “Babam biz çok küçükken bizi terk etti ve annem, evin erkeği olmanın bana düştüğünü söyledi,” dedi doğal bir şekilde. “Ama...” –bana baktı, gözleri âdeta dans ediyordu ve yaramaz gülümsemesi dudaklarının kıvrılmasına neden oluyordu– “ben de melek değildim. Başım çok belaya girdi.”

“Nedense buna şaşırmadım,” dedim sesimdeki eğlenme tonunu gizleyemedim. “Ne tür bir bela?”

“Sıradan şeyler; dersleri asmak, müdüre şakalar. Tarım öğretmeni ırkçıydı ve biz tarlaları tuzlamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştük. Şimdi düşününce pişmanım. Kavgalar da vardı. Kavg *hep* vardı. Kantinde kardeşime çelme attıktan sonra çocuğun birine yumruk attım diye az kalsın okuldan atılacaktım. Babası dava açacaktı ama annem özür diletince vazgeçti.” Omzunu silkti ve masada elini yumruk yaptığını gördüm, parmaklarına kazınmış harfler keskin bir rahatlıkla öne çıktı. “Onu yumrukladığıma pişman değilim.”

Oturduğumuzdan beri savaştığım arzuya teslim olup elimi eline koydum ve parmak uçlarımı yumruklarında gezdirdim. Teni ılık ve biraz sertti. “Bu harflerin anlamı ne? MVKM?”

Bakışları yoğun olmasına rağmen biraz gülümsedi, bakışlarını sadece anlık dozlarla alabiliyordum. Başka yöne bakıyordum, dönüyordum ve yine başka yere bakıyordum.

“Bilmek istediğine emin misin? Mağlup düşmanlarımı falan temsil etmiyorlar,” dedi.

“İnsanları mı temsil ediyorlar?” diye sordum.

“Evet. Ailemi, babam hariç. *M* annem, *V* kız kardeşim, *K* erkek kardeşim Khai ve son *M* Michael, kuzenim ve en iyi arkadaşım.” Ellerini açtı ve benim parmaklarımla bir-

leştirmek için çevirdi, bu hareket yüreğimi hoplattı. “Benim için önemli olduklarından sağ elimde istedim.”

“Hoşuma gitti,” dedim ve hiç tanışmadığım bu insanları çok kıskandım. Kimse benimle ilgili bir şeyi teninde taşımak istememişti.

Yanıt olarak gülümsemesi genişledi. Bakışları ağzıma geldi, yoğunlaştı ve nefes alamadım. Geri çekilmem için zaman veriyormuşçasına yavaşça hareket etti, bana doğru yaslandı ve boştaki eliyle çenemi tuttu. Parmağı alt dudağı-mı okşadı ve dilimin ucunu tenine değdirip dişlerimle ona dokunurken nefesim akciğerlerimden sıyrıldı.

Çok mu gariptim, diye endişelendim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarımızı birbirine kenetledi. Dilini ağzıma daldırdı, beni yutmak istercesine iddialıydı ve vücudumu zayıflık kapladı. Beni öpme şeklini çok *seviyordum*.

Geri çekildi; nefes nefeseydi, dudakları kırmızıydı, bir eliyle masayı tutuyordu. Neredeyse masayı devirecektim. “Bunu başka bir yere taşımalıyız,” dedi hırıltılı bir fısıldamayla ve beni ayağa kaldırdı.

“Kanepe hemen şurada. Yatak odası köşede,” dedim sesim kendi sesim gibi değildi. Hırıltılı, nefes nefese ve tamamen yabancıydı.

“Kanepe daha yakın.” Bizi o yönde birkaç adım götürdükten sonra duraksadı; kendine hâkim olamıyormuşçasına beni öpmek için yeltendi, içine çekmeden önce alt dudağı-mı yaladı.

Yere yığılmamak için kollarımı boynuna sardım ve vücudumu vücuduna bastırdım. O benim güçlü olmadığım yerlerde, ağız sulandırıcı bir biçimde sert, kalın ve güçlüydü.

Kollarım bana sardı ve kalçalarımı tutup beni kendi-

ne çekmeden önce ellerinin sırtımda gezindiğini hissettim. Sertliği kalçalarımıdaki boşluğa yerleşirken, öpücüğüyle nefes nefese kaldım. İçim saf arzuyla doldu. Muhtemelen yüzlerce kez sevişmişimdir ama hiç böyle *istememiştim*. Neden her şeyin farklı olduğunu kavrayamadım.

Sırtım koltuktaki kırlentlere değdiğinde Quan, ağzımı ve çenemi öperek bana doğru geldi. Boynuma doğru, “Hâlâ benimle misin?” diye sordu ve tüylerim diken diken oldu.

Konuşamadım, bu yüzden gömleğinin eteğini bulup çekene kadar ellerimi göğsünde gezdirdim. Gömleğini çekip yere fırlatmadan önce gözlerimiz bir an buluştu.

Titreyen parmaklarımla karın kaslarına dokunup avuçlarımı göğsüne doğru iterken hiçbir şey düşünemedim. Çok sıcaktı, aynı zamanda pürüzsüz ve çarpıcı derecede maskülendi. Kalp atışını, ciğerlerinin dolup boşalmasını hissedebiliyordum. Onun yoğun desenlerle işlenmiş tenine karşı benim boş tenimin görüntüsü beni büyüledi. Bir Japon suluboya resmindeki gibi detaylı siyah dalgalar, bir su ejderhası ve geniş yelkenli gemiler vardı. Parmak uçlarımı boynundan göğsüne inen ve kaburgalarında biten kaligrafide gezdirdim. Tenine kazınmış hikâyeyi öğrenmek istedim ama benimle paylaşamayacağı kadar özel olduğunu düşündüm.

Parmaklarım sağ kalçasındaki dalgalara gizlenmiş... küçük bir ahtapot buldu ve derin bir nefes alarak merakla ona baktım. “Sende...”

Sırıttı. “Sormak istediğin dövme bu mu? Hepsinin içinde?”

“Bu belgeseldeki mi?”

Boynumu öpmeden önce biraz daha gülümseyerek “Yok,” dedi. “Onu uzun zaman önce yaptırdım. Okyanusu, deniz canlılarını falan severim.”

“Ahta...” Dudaklarını ayırdı ve ağzının ıslak sıcaklığı tenimi yaktı. Neyden bahsettiğimi unuttum. Tek bildiğim dudaklarının, dilinin ve dişlerinin verdiği histi. Boğazımdan çıkan sesleri kontrol edemedi onay yaklaştım.

Köprücük kemiğimden sutyenimin köşesine doğru öperken elbisemin önü tamamen açıldı. Arkadaki kopçaları açmak yerine elbisemi aşağı çektiğinde göğüslerim açıkta kaldı, göğsümü emmeden önce bir an için soğuk havayı hissettim. Bunun karşısında tüm varlığımla gerildim; midem, benliğim, kalçalarım.

“Bunda gerçekten iyisin,” dediğimi duydum, ses tonum şaşkınlığımı ele veriyordu.

Meme ucumu ağzından çıkardı ve bilmiş bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Beni izleyerek sertleşen ucunu yaladı, göğüslerimin yanlarına burnunu sürttü ve minik bir ısırık aldı; sıcak avucuyla beni yatıştırmadan önce bana kırmızı pusla kaplı bir duygu patlaması gönderdi. Diğer göğsüme kadar beni öperek neredeyse benimle alay etti. Göğüs ucuma üfledi, hafifçe yaladı, parmak uçlarıyla çimdikledi ve beni ağzına alıp nefis bir kararlılıkla çekti.

Ona tutundum, elleriyle ve ağzıyla beni okşarken ya nefes alıp veriyordum ya da tıslıyordum. Meğer göğüslerimle oynanmasına bayılıyormuşum. Hiçbir fikrim yoktu.

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda hem ellerimin ulaşabildiği her yere dokunuyordum hem de dilimi diline dolayarak onu doyasıya öpüyordum. Göğsünü, omuzlarını, sırtını, başını. Kısacık kesilmiş saçları avuçlarımda ilginç bir his bıraktı. Bana doğru döndü, kalçamı yanına çekerek kendi kalçalarını kaydırıldı.

Benim yumuşak yerlerimin onda sert olduğunu hissettim ve sonraki adımı anladım. Seksin iyi yanı bitmesidir ve iyi olmayan tarafı da başlangıcıdır. Umurumda değildi ama. Bu hayatımın en iyi seksiydi.

Devam edebilmemiz için oturup çamaşırlarımızı çıkartmasını bekledim ama öyle olmadı. Beni öpmeye, bana dokunmaya devam etti. Bir eliyle yüzümü tutuyordu, beni daha iyi öpebilmek için başımı geriye yatırıyor. Diğer eliyle kalçamı okşamaya devam ederken sıkıyordu.

“Ne hoşuna gidiyor, Anna?” diye fısıldadı.

Sorusu karşısında şok olup ona baktığımda elini aramızda gezdiriyor ve parmaklarını iç çamaşırlarımın altında dolaştırıyordu. Parmak uçları kıvrımlarımdan kayıp, beni durgun vuruşlarla keşfederken nefesimi tuttum. Sırılsıklamdım ve bu benim için normal değildi. Julian ve ben seviştiğimizde vücudum ısınıp ıslanana kadar ikimiz için de rahatsız edici olurdu ama ıslandığımda bile böyle değildim.

Ağzını kulağıma getirdi ve “Bu nasıl?” diye sordu.

Yavaş, nazik hareketlerle klitorisimde daireler çizene kadar neyden bahsettiğini anlamadım. *Neredeyse...* iyi hissettirdi. İyiye çok *yakındı*. Sadece şey yapsaydı...

Kaygan parmak uçları yön değiştirdi ve kulağıma ısırırken tam üzerini ovalıyordu. Ağzımdan bir inleme çıktı—o ısırık, neden bu kadar hoşuma gitti bilmiyorum ama gitti— ve o parmaklarıyla aynı harekete devam etti ki bu *neredeyse* hâlâ iyiydi. Dokunuşlarına devam ederken yüzümü boynuna gömdüm. Çok tahrik ediciydi. Islanıyordum. Ama ihtiyacım olan bu değildi.

Parmağını içime sokarak “Anna,” dedi. “Dokunmam hoşuna gidiyor mu?”

Yüzümü iyice boynuna gömdüm. Cesurca dokunulmanın hoşuna gittiğini söyleyebilen bir kadın olmak isterdim. Ama cevap veremedim. O an birisi beni ölümle tehdit etseydi, ben yine cevap veremezdim. Keşke anlasaydı. Erkekler neden sadece *anlamaz*?

Parmağı derine indi ve ben ona doğru gittim, zorlanmadan kayınca şaşırdım.

“Daha fazla?” diye sordu ve ikinci parmağını yavaşça içime soktu.

Vücudum onu kabul etmek için gerildi ve bu hissi çok sevdim. Dekadan ve dayanılmaz derecede seksiydi ama zevk uzun sürmedi. Parmaklarını sokup çıkartması ve içime daha çok girmek için kıvrması hoştu. Ama o kadardı. Sadece hoştu.

Onu sıkıca tuttum, ona bakamadım ve fısıldadım, “Hazırım.”

“Ne için hazırsın?” diye sordu.

“Senin için.”

Quan

İŞLERİN YOLUNDA OLUP OLMADIĞINA DAİR SORULAR şimdi kesinlikle cevaplanmıştı. Sikim o kadar sertti ki canım yanıyordu. O parmaklarıma karşı çok yumuşak ve sıkıydı, sıırılsıklamdı ve içine girmek istiyordum.

“Böyle mi geliyorsun?” diye sordum, nefes alarak saçlarını öptüm çünkü yüzünü saklamıştı.

Cevap vermek yerine bana daha sıkı sarıldı ve yaklaştı, bu hassaslık beni neredeyse ele geçirdi.

“Anna?”

Sessizlik. Bu noktada, ilk endişe kırıntıları zihnime yayıldı.

“Benimle konuşabilir misin? Yanlış bir şey mi yaptım? Yaptıysam söyle ki çözeyim. Bunun senin için iyi olmasını istiyorum.” Bu benim için önemliydi, belki de eskisinden daha da önemliydi.

“Sadece... devam edebilir miyiz?” diye sordu bana bakmadan. Ellerini kolumda gezdirirken kalçalarının arasındaki elime bastırdı, kıvrandı ve parmaklarımı daha derine aldı. Siktir, çok seksiydi. “Bu güzel.”

Güzel? Benimle sevişmenin *güzel* olmasını istemiyordum. Yüzünü görebilmek için onu boynumdan uzaklaştırmaya çalıştım. “Bu öyle mi...”

Ben soruyu bitirmeden ağzını ağzıma bastırdı ve kendimi tutamadım. Onu saatlerce öpebilirdim, sadece öpüşme,

başka bir şeye gerek yoktu. Ağzı mükemmeldi, dili, çıkar-
dığı nefessiz sesler.

“Benim için endişelenme,” diye fısıldadı öpücüklerin
arasında. “Seni öpmek, bu benim için yeterli.”

Pantolonumun üzerinden sikimi avuçlayarak tırnak-
larıyla çizdi ve kanım oraya hücum etti, her şey kasıldı,
tüylerim diken diken oldu, neredeyse boşalacaktım. Kah-
retsin, çok seksiydi.

Ama sonra sözleri kafama dank etti.

Öpüşmek yeter mi? Benimle sevişmekle ilgili bir beklen-
tisi yok muydu? Ona şişme bebek gibi davranmamda bir
sakınca görmüyor muydu?

Yani, ben artık bütün olmadığım için cinsel bir hayır
vakasıymışım gibi.

Fermuarım açıldı ve içeri uzandı ama sertleştim ve çe-
kildim, kendimle onun arasına koltukla mesafe koydum.

Gözlerini bana diktiğinde kocaman olmuşlardı ve ürk-
müştü. Saçları darmadağınktı, elbisesi açıktı, mükemmel
göğüsleri ve kalçaları ortadaydı. Sadece bu görüntü bile
bana diz çöktürmeye yeterdi. Derin nefesler aldım ve elleri-
mi yüzümde gezdirdim ama kaygan parmaklarımda onun
kokusunu aldım. Bir iniltiyi bastırdım ve ellerimi iki yana
ıvraktım.

“Anna, üzgünüm. Sadece...” Kafamı salladım. Açıkçası
ne diyeceğimi bilmiyordum.

Elbisesinin kıvrımlarını birleştirdi ve küçülmüş gibi gö-
ründü. Yüzünü bana çevirip “Bu kadar mı? Bitti mi?” diye
sordu.

“Bunu konuşabilir miyiz?”

Yüzünü buruşturdu ve konuşmak ister gibi ağzını açtı
ama kelimeler dökülmedi. Nefes aldı ve tekrar konuşmaya
çalıştı ama yine ağzından tek kelime çıkmadı.

Ona doğru bir adım attım. Açıkça zorlanıyordu ve bunu görmek hoşuma gitmedi. Durumu düzeltmek istedim. Fermuarım açıktı, kanepenin yanındaki koltuğa oturmadan önce fermuarımı çektim.

“Sana benim için uzun zaman oldu dediğimi hatırlıyor musun?” diye sordum yumuşakça. Kendimi açıklamak hoşuma gitmiyordu ama durumu yanlış anlamasını istemedim.

“Ameliyatın,” dedi.

“Yaa,” Nefesimi verdim. “Sık sık şöyle hissediyorum... sanki vücudum artık düzgün değilmiş gibi. Bu gece, sanırım bir şeyleri kanıtlamayı umuyordum... bilmiyorum. Sen aynı fikirde değilsen, sen hissetmiyorsan, yapamam...” Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarttım. Detay versem iyi olurdu ama veremedim. Beni farklı görmesini istemedim. *Eksik* olduğumu düşünmesini istemedim. “Ne demek istediğimi anladın mı? Senin de benim kadar istemene ihtiyacım var.”

“Belki,” demeden önce surat asıp bana uzun uzun baktı.

“Yapabileceğim bir şey...”

Elleriyle yüzünü kapattı. “Lütfen yapma. Bu konular konuşulmaz.”

“Konuşulur. *Konuşurum.*”

“Gerçekten konuşulmaz,” dedi.

Bunu anlamaya çalışırken başımı iki yana salladım. “O zaman birisi sana nasıl dokunacağını nereden bilecek? Sıradan şeyler denedim ve sende işe yaramadı.”

Acınası bir ses çıkardı ve iyice içine çekildi.

İçime kurt düştü ve “Bakire misin? Hiç...” diye sordum.

Ellerini yüzünden çekti ve bana sabırsız bir bakış attı. “Bakire değilim. Çok, çok, *çok* kez seviştim.”

“Daha önce hiç geldin mi, yani orgazm oldun mu? Yani, vücudun...”

Ellerini tekrar yüzüne götürdü. “Orgazmın ne olduğunu biliyorum.”

“Hiç oldun mu?”

Dizlerini göğsüne çekti ve bir süre sonra bir homurtu duydum, “Evet.”

“Yanlışlıkla mı oldu? Yoksa... sen öldürabilir misin?” Tahmin oyunu oynuyor gibi hissettim ama devam ettim.

“Bazen seks sırasında kendiliğinden oluyor, birkaç kez ben uyurken oldu,” diye itiraf etti ve kaşlarımı kaldırdım. Benim bakış açım göre bu bir kızın doğru düzgün sevilmediğinin işaretiydi. “Ama ben de...” –boğazını temizledi– “kendim, yapabiliyorum...” Parmaklarını ağzına getirdiğinde yüzü kıpkırmızıydı, aynı zamanda utanç dolu.

Onun huzursuzluğuna dayanamadığım için kanepeye, yanına geçtim ve hemen bana sarıldı, yüzünü boynuma bastırdı. Kollarımı ona sardım ve önceki duyguları tekrar hissettim: yumuşaklık, korumacılık.

“Bunun neden bu kadar utanç verici olduğunu anlamıyorum. Ben hep yaparım,” dedim ve kahkaha atarken tüm vücudu sarsıldı. “Yani her gün, bazen günde bir defadan fazla.”

Minik bir yumrukla hafifçe göğsüme vururken, “Erkekler için farklı,” dedi.

Yumruğunu tuttum ve eklemlerini öptüm, “Öyle olmalı.”

“Ama öyle.”

“Bence kadınların bunu yapması çok seksi oluyor,” dedim.

Tekrar kahkaha attı ve bana bakana kadar onu zarifçe çektim.

“Ciddiyim,” dedim tamamen ciddi bir şekilde. “Ne sevdiğini söyleyemiyorsan gösterebilirsin.”

Keskin bir nefesle ciğerleri genişledi ve yüzü kıpkırmızı oldu. “Ben asla, asla, asla...”

“Neden?”

Nedenini bilmem gerekirmişçesine suçlayıcı bir tonda, “*Quan,*” dedi.

“Burada sadece sen ve ben varız. Kimse izlemiyor.”

Hızlıca başını salladı ve bakışlarını çevirdi.

“O zaman hiç iyi sevişmemek senin için bir sorun değil?” Bu benim için korkunç bir düşünceydi. “Ve geçmişte seviştiğin zamanlar? Hepsi mi bok gibiydi?”

Hiçbir şey söylemedi.

“Anna, sadece şey yapmak çok kolay olurdu...”

Vücudu gerginleşti ve dik oturdu, gözleri ateş saçıyordu.

“‘Kolay’ değil. Benim için değil. Olsa yapardım.”

“Üzgünüm. Sadece düşündüm ki...”

“Sanırım, gelebileceğimiz nokta bu,” dedi ve sesinde bitirdiğini anlatan bir netlik vardı. Kullanıcı profilinden sadece bir gece istediği belliydi ve ilk gece sayılmadığı için bu bizim bir gecemizdi.

İçimde bir kayıp hissi uyandı. Böyle ayrılmayı istemiyordum. İstediyimi başaramamıştım ve bence o da başaramadı, tabii eski sevgilisini –hangi şerefsizse– başkasıyla sevişerek atlatmak istemediyse. Ama gerçekten bir durma noktasındaydık. İkimiz de diğerinin yapmak istemediği şeyler istiyorduk.

Ayağa kalktım ve tişörtümü yerden aldım. Giyinirken beni izlediğinin farkındaydım. Gördükleri hoşuna gidiyordu. Sadece dış görünüşüm olsa da bu da bir şeydi. Bence açılacaktı ve bu muhteşem olacaktı. Ama o kişi ben değildim.

Kapının önünde dururken, “Bu gece için teşekkürler,” dedim. “Sonu biraz sancılıydı biliyorum ama çok güzel vakit geçirdim.”

Girişte bana katıldı. “Benim için de aynıydı. Teşekkürler, kendin olduğun için.”

Veda sarılması için doğru an gibi geldi. Onu kollarıma aldığımda doğru şey gibi *hissettirdi*. Bana tam oraya aitmiş gibi yaslandı. Onu öpmek istemedim. Sadece yaşandı. Ve o da beni öptü. İkimizin de tereddüt ettiği bir an oldu ama dudaklarımız tekrar birleşti. O mu başlattı yoksa ben mi başlattım bilmiyorum, belki de ikimiz yaptık ama onu son seferimizmiş gibi öptüm. Çünkü öyleydi.

Sonunda ayrıldığımızda gözleri hülyalıydı, dudakları kırmızıydı. Başparmağımı şiş alt dudağında gezdirdim, bunun bunu yapabildiğim son sefer olmasına dayanamıyordum.

Düşünmeden, “Ya tekrar deneseydik?” dedim.

Birkaç kez gözlerini kırptı, kaşları kırıştı. “Sence tekrar denerek doğru düzgün bir tek gecelik ilişki yaşayabilir miyiz?”

Sessiz bir kahkaha patlattım. “Üçüncü sefer uğur getirir.”

“Ama sen... ben... biz...”

“Bence ikimizin de çalışabileceği konular var. Neden beraber denemeyelim ki?” Nefesimi tuttum ve yanıtını bekledim.

“Yapabileceğimi sanmıyorum... istediğin şeyleri,” derken tişörtümdeki MLA grafiğini izlemeye odaklanmıştı.

“Belki başka bir yol bulabiliriz, ortada buluşuruz.”

“Fikrin var mı?” diye sordu.

“Henüz yok,” diye kabul ettim. O orada yatıp hemen oitmesini isterken onu sikme fikri ağzımda acı bir tat bıraktı ama başka bir yolu olmak zorundaydı, yapabileceğimiz başka bir şey olmalıydı. Tarihte bu tarz sorunları olan ilk kişiler biz olamazdık.

“Tamam,” dedi, sırtını dikleştirdi ve gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Bir kez daha deneyelim.”

Kendimi gülümsemekten alıkoymadım. “Tamam.”

“Önümüzdeki hafta sonu?” diye sordu.

“Olur.”

“Saçmalıyor muyuz?”

“Belki de,” dedim kahkaha atarak.

O da benimle güldü ve bir an için birbirimizin kollarında sadece birbirimize bakarak durduk.

Nihayetinde ben çekildim. “Ben çıkıyorum ama mesajlaşıp önümüzdeki haftayı planlamalıyız.”

“Tabii.” Bana gülümsedi. “Güle güle, Quan.”

Onu son kez hızlıca dudaklarından öpüp, “Görüşürüz, Anna,” dedim.

Sonra çıktım ve kapıyı kapattı. Arabama yürürken yakınlaşma sorunumuz için farklı yöntemleri düşündüm. Hiçbir şey doğru görünmüyordu ama bence çözecektik.

Anna

"NASILSIN ANNA?" DİYE SORDU JENNIFER ANISTON. Bugün Aztek desenleri olan geniş bir elbise, koca ayaklarının ve bileklerinin etrafından dolanan deri sandaletler giymişti.

Her zamanki cevap ağzımdan kaçtı. "Aynı." Ama sonra duraksadım. "Yani, tam olarak değil." Son randevumuzdan beri çok fazla şey oldu.

Gözleri ilgiyle parladı. "Nasıl?"

"Erkek arkadaşım açık bir ilişki yaşamamız gerektiğine karar verdi."

Cevap vermek için ağzını açtı ama gerçekten konuşması birkaç saniye sürdü. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Evet." Garip bir şekilde gülümsedim ve her zamanki gibi kucagımda bağlı duran ellerime baktım.

"Sen bu konuda nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Cevap vermeden önce duraksadım, konudaki fikrini tahmin etmeye çalışırken yüzünü inceledim.

"Sen nasıl hissediyorsun, Anna," dedi yumuşakça. "Ben değil. Benim ne düşündüğüm önemli değil."

Ağzımdan uzun bir nefes verdim. "Bunu söylüyorsun ama sen tek gecelik ilişki için buluştuğum bir yabancı değilsin. Sen uzun süre düzenli olarak görüşeceğim birisin. Beni sevmiyor olman işleri benim için zorlaştırır."

Kibar ama eğlenen bir tebessümle, "Seni seviyorum,"

dedi. “Seni yargılamak gibi bir niyetim yok sadece yardım ediyorum. Bu yüzden bana olanları anlat. Şimdi açık bir ilişkin mi var? Bahsettiğine göre, bana tek gecelik ilişki yaşayıp yaşamadığından bahsetmek ister misin?”

“Artık açık bir ilişkimiz var,” dedim. “Başkalarıyla görüştüğüne eminim.”

Ağzının köşeleri aşağı kıvrıldı ve gözleri anlayışla karardı. “Bunu kabul etmek zor olmalı.”

“Zordu. Öğrenince anladım. Ama hemen bir tanışma uygulamasından biriyle tek gecelik ilişki ayarladım.” Kendimi daha cesur ve duyarsız göstermek için daha düz oturdum ama kendimi onun kınamasına hazırlarken kaslarım gerildi.

“Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım,” dedi. “Nasıl geçti?”

İntikam seksi teşebbüsümü rahatça kabul edince midemdeki düğüm çözüldü. Yine de Quan’la geçen zamanı anlatmakta zorlandım. Hep aklımdaydı ne yaptığımız –ne yapmadığımız– ve tüm hafta hem huzursuz hem de dalgındım. Bu sabah, dün gece lenslerimi çıkarmadığımı unuttum ve birer tane daha taktım. Ne yaptığımı anlamadan önce bir saat falan kör olduğumu düşündüm.

“Başarılı değildi,” dedim sonunda. “Biz yapmadık... bilirsin.”

Jennifer bana üzülen bir bakış attı. “Bu olur. Ama tek gecelik ilişkilerin iyi yanı da bu. İyi gitmezse bırakıp yoluna devam edersin.”

Başımla onayladım. “Kafamdaki buydu. Geçen sefer maskelemeyle, insanları memnun etmeyle ve başkalarının ne düşündüğüyle ilgili fazla endişelenmek hakkında söylediklerini çok düşündüm. Tek gecelik ilişki süresini deney yapmak için kullanabileceğimi ummuştum.”

“Bu çok ilginç bir yaklaşım. İşe yaradı mı?” diye sordu Jennifer.

“Biraz ama çoğunlukla o kadar gergindim ki net düşünemedim. Ve sonunda, sadece...” Başımı salladım. “İnsanlar... çok *kafa karıştırıcı*. Bazen bir şeyler hakkında yeterince uzun ve çok düşünürsem onları anlayabileceğimi düşünüyorum. Ama diğer zamanlarda, ne kadar denersem deneyeyim imkânsız.”

“Aslında, ben de seninle bunu konuşmak istemiştım,” dedi Jennifer ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Anlayamadım.

Kalktı ve odanın diğer tarafındaki masaya gidip büyük çekmecelerden birini karıştırdı. Karşımdaki sandalyeye oturmadan önce bana verdiği kalın klasörü çekti.

“Bu senin için,” dedi. “Hadi bir bak.”

Garip hissederek dosyayı açtım. Çeşitli zımbalar ve büyük bir ataşla tutturulmuş bir yığın çıktının üzerinde ciltsiz bir kitap vardı. Parmaklarımı kitabın başlığında gezdirdim, *Asperkızlar: Asperger Sendromlu Kadınları Güçlü Kılma...* ona sorgulayıcı bir bakış attım.

“Kitabı boş vaktinde okumanı tavsiye ederim,” dedi. “Çok kapsamlı bir çalışma değil ama bazı kısımları sana hitap edecek.”

“Tamam. Okuyacağım,” dedim ama hâlâ *neden* okumamı istediğinden emin değildim. Yani bir tane bariz bir sebep vardı ama onu derhal yok saydım. Başka bir sebep olmalıydı.

Merak ettiğim için kitabı kenara bırakıp çıktılara baktım. Kâğıdın üzerinde kalın yazıyla “Otizminizi Anlamak” yazıyordu. Çeşitli cümleler ve maddeler sarıyla çizilmişti ama onları okuduğumda anlamını çözemedim. Tek düşünebildiğim başlıktı.

“Şimdiki meselelerin ve çocukluğun hakkında bana anlattıklarına ve geçen aylarda şahsen gördüklerime dayanarak otizm spektrumun olduğu kanısındayım Anna,” dedi Jennifer.

Bir anda odadaki hava çekilmiş gibi oldu. Gürültülü bir çınlama kulaklarıma doldu. Düşüncelerim o kelimelere indirgendi: *otizm spektrum*. Konuşmaya devam etti ama zihnim her şeyi anlayamayacak kadar sarsılmıştı. Sadece parçaları duydum.

Sosyalleşmede zorluk.

Rutin ihtiyacı.

Tekrar eden hareketler.

Duyusal sorunlar.

Tüketen ilgi alanları.

Sinir krizleri.

Otizmi tanımladığını fark ettim. *Beni* de tanımlıyor gibi geldi ama bu mümkün değildi.

“Otistik olamam,” dedim onu bölerek. “Matematikten nefret ederim, fotografik hafızam yok. Uyum sağlıyorum. Arkadaşlarım var, erkek arkadaşım var, annemin arkadaşları bile beni sever. *The Bing Bang Theory*’deki Sheldon gibi ya da... ya da *Rain Man*’deki kardeş gibi değilim.”

“Bunların hiçbirisi tanı kriteri değil. Bunlar stereotipler ve yanlış algılar. Ve ben senin uyum sağlamanın çoğunlukla maskeleyenin sonucu olduğuna inanıyorum. Senin gibi yüksek fonksiyonlu kadınların ‘uyum sağladığı’ için geç tanı alması yaygın ama sağlıklı değil. Otistik tükenmeye doğru ilerlemenden endişeleniyorum, tabii henüz oraya ulaşmadıysan,” dedi Jennifer endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak.

Bir yanıtım yoktu. Tespiti beni lal bıraktı.

Seansı tamamladık ama binanın dışına adım attığımda pek bir şey hatırlamıyordum. Gökyüzünün kör edici parlaklığına karşı gözlerimi kıstım. Bu her zaman üzerimde olan aynı gökyüzüydü ama şimdi farklı hissettiriyordu. Her şey farklı hissettiriyordu. Güneş, ağaçlardaki rüzgâr, ayaklarımın altındaki kaldırım.

Yanda yeşil bir bank vardı. Aylardır bir kere bile oturmamdan yanından geçip gitmiştim. Şimdi oturdum, Jennifer'ın verdiği kitabı açtım ve okudum. Saatler geçti. Bulutlar güneşi gölgeledi, bir an için geçip gitmeden önce beni karanlığa gömdüler. Bu sayfalarda diğer kadınlar hakkında bir şeyler okudum; tecrübelerini, zorluklarını, güçlü yanlarını. Ama tam olarak kendim hakkında okuyor gibi hissettim: uyum sağlamak için yaşıtlarımı kopyalamam; onları anlamamam ama anlıyor gibi davranmam; partilerdeki gürültü ve kaostan ya da stresli sosyal etkileşimlerinden kaçınmak için ailemi utandırarak masanın altına saklanmam; gün içinde katı bir yapıya ihtiyaç duymam, aksi takdirde bir şey yapamıyor olmam; ilgimi çekmeyen şeylere odaklanamıyor olmam ve o zaman da bakış açımın sınırlanması; şu an dişlerimin çarpıyor olması bile. Uyaranlarla baş ediyordum. Gizlice. Gün ortasında. Tüm hayatım boyunca bunu yaptım.

Tıpkı kitaptaki kadınlar gibi, benimle ilgili çok fazla “garip” şey vardı; değiştirecek, bastırarak, gizleyecek, maskeleyecek çok şey. Acı vericiydi, çoğunlukla yorucuydu, çok iş vardı ama çabam; ailemin onayı, arkadaşlarım ve erkek arkadaş edinmemle ödüllendirilmişti. Kendimi değiştirerek aidiyet hissi kazanmıştım.

Ama belki de hep aittim. Sadece başka bir grup insana.

Her şeyi yaptım. Tüm bu kafa karışıklığını ve acıyı yaşadım. Ve belki de yapmama gerek yoktu. Belki de doğru sezgiyle olduğum gibi kabul edilebilirdim.

Kitabın konuyla ilgili bölümlerini ve dosyayı okumayı bitirdiğimde altın saat gelmişti. Eskiden keman çalmayı en sevdiğim saat buydu çünkü hava büyülüymüş gibi hissedirdim. Mantıken büyü olmadığını biliyorum, güneş ufukta alçalırken ışığın belli bir açıya vurması ama yine de bu âna açıklanamaz bir şey katıyordu.

Eve bir çeşit trans hâlinde yürüdüm. Geçen yayalar bana iki kere bakınca ve garip bakışlar atınca ağladığımı fark ettim.

Durmaya çalışmadım.

Gözyaşlarının süzülmesine izin verdim.

Eskiden olduğum kız için ağladım.

Kendim için ağladım.

Değişik bir tecrübeydi. Kendine acımak göz yumduğum bir şey değildi. Bu acıma gibi değildi ama. Kendime *merhamet* etmek gibiydi ve bunu fark etmek beni daha çok ağlattı.

Kimse kendine merhamet etmek için tanıya ihtiyaç duymamalıydı.

Ama ben duydum. Haşın sevgide zayıflığa yer yoktu ve benim tek bildiğim haşın sevgiydi. Belki şimdilik, sadece bir kerecik, başka türlü bir sevgiyi deneyebilirdim. Belki daha nazık bir şeyler.

Kaslarım ağrıyana kadar ağladım ve gelecekteki bir hüznün için gözyaşı dökercesine daha fazla ağladım. İnsanlar izledi ve fısıldaştı. Küçük bir kız beni gösterip annesine benim sorunumun ne olduğunu sordu ve kadın çocuğunu kucaklayıp uzaklaştı.

Bunu gördüm ve yetişkin hayatımda ilk kez olay çıkartmamı umursamadım. Kimseyi incitmedim. Utanmama gerek yoktu. Özür dilememe gerek yoktu.

Bu bendim.

Quan

LVMH SATIN ALMA DEPARTMANIYLA KONUŞMAM bitince sandalyeme oturdum ve masada karşımda oturan Michael'a baktım. Bir dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Yüzündeki şaşkın ifade her şeyi ele veriyordu. Benim de aynı görüldüğümünden emindim.

Sessizliği bozarak, "Bu gerçekten oldu mu?" diye sordu.

Bilgisayarımdan e-postamı açtım ve aradığım şeyi bulunca ekranı Michael'a çevirdim. "Sanırım oldu. Bak, avukatları satın almayı ilerletmek için bizim avukatlarımızla iletişime geçmiş bile. Tüm e-postalara eklenmeye hazır ol."

"Ünlü bir marka olma şansımız mı var?" diye sordu.

Şaşkın bir kahkaha patlattım. "Sanırım. Tekliflerinden ve şartlarından nefret edebiliriz ama. Sebepsiz yere fikir de değiştirebilirler. Böyle şeyler sebepsiz yere bitebiliyor."

Başını salladı ama sandalyesine çöktü ve bunun gerçek hayatı olduğuna inanamıyormuş gibi yüzünü sildi. Bir süre sonra, gözlerini kırptı ve "Kutlamamız lazım," dedi.

Sırıttım. "Bana uyar."

"Yarın gece," diye ekledi.

"Yarın işim var," dedim ama başka bir zaman söylemesine fırsat vermeden "ama başka zamana alırım. Aslında başka zamana almak istiyorum," diye devam ettim.

Bana meraklı bir bakış attı. "Onunla... bir şey mi?"

"Evet." Ses tonumu sıradan tuttum, masamda dikleş-

tim, finansal çıktıları derledim. “Son sefer işler yolunda gitmedi, bu yüzden bir kez daha takılmaya karar verdik.”

Michael dirseğini sandalyenin koluna dayadı ve çenesini yumruğuna koyarak bana baktı. “‘Yolunda gitmedi’ derken neyi kastediyorsun?”

Sanki tüm hafta boyunca bulduğum her fırsatta onu düşünüp fanteziler kurup mastürbasyon yapmıyormuşçasına umursamazca, “Onunla yatmadım. Bir şeyler yaptık ve çok iyiydi. Ama ikimizin de sorunları var ve bu konuda çalışıyoruz,” dedim.

Michael kaşlarını kaldırarak, “Kaç kere takılmayı denediniz?” diye sordu.

“Sadece iki kez,” dedim.

“Hangi noktada bu çıkmak oluyor? Üç kez? Dört?”

“Çıkmak olduğunu *söylediğimizde* çıkmak olur. Ve çıkmıyoruz,” dedim.

Koku almış bir tazı gibi öne doğru eğildi. “Neden başka zamana ayarlamak istiyorsun?”

Omuz silktim ve çıktıları çekmecemde bir dosyaya koydum. Genelde biraz dağınığımdır –geçen hafta dairemi toparlarken, bulaşıklarımın küflendiğini gördüm; bu benim için bile farklı bir kirlilik boyutu– ama konu işe gelince çok düzenliyimdir. Her şeyi alfabetik sırada ve renklerine göre ayırırım. Her günün sonunda e-posta kutumda okunmamış posta kalmaz. Her ödeme vaktinde yapılır.

“Bitmesini istemediğin için mi?” diye sordu Michael. “Uzatıyorsun?”

Cevap vermedim. Çünkü karmaşıktı. Anna’yla tüm hafta mesajlaştık, rastgele gözlemler yaptık, komik haberler, tatlı hayvan videoları ve bunun gibi şeyler paylaştık. Onunla konuşmak hayatımda olduğunu bilmediğim bir boşluğu doldurdu ve bunun bitmesi beni mutsuz edecekti.

Ama aynı zamanda gergindim. Sanırım, bir sonraki görüşmemizde ne yapmam gerektiğini biliyordum ve her düşündüğümde terliyordum.

“Bunu düşünürken ona erteleme konusunu soracağım,” dedim, elime telefonumu aldım ve mesaj yazdım. *Selam, yarın yerine pazar günü buluşabilir miyiz?*

“Yani diyelim ki bir kez daha buluşup sonunda takılacaksınız. Sonra? Bitecek mi? Birbirinizle bir daha konuşmayacak mısınız?” diye sordu.

“Genelde takılmalardan sonra böyle olur,” dedim ama bu bana iyi hissettirmedi.

Michael yorum yapmaya başladı ama telefonum Anna’dan gelen bir mesajla çınladı. *Olur.*

Tek söylediği buydu. Emoji yoktu, komik yorum yoktu. Bir şeyler tersti.

İyi misin? Eğer sorunsu ilk plana sadık kalabiliriz, dedim.

İyiyim, diye yanıt verdi ve tekrar bu kadardı. Bu onun huyu değildi.

“Onu hemen aramam lazım,” dedim sesli bir şekilde ve Micheal onu arayıp telefonu kulağıma götürmemi izlerken hafifçe kaşlarını çatı.

Telefon o kadar çok çaldı ki mesaj kutusuna düşeceğimden emindim ama sonunda cevap verdi, “Alo?” Sesinde beni huzursuz eden garip bir tını vardı.

“Gerçekten iyi misin? Yarın buluşalım istersen, bana uyar. Ya da iptal edebiliriz veya tekrar ayarlayabiliriz. Sen ne is...”

“Hayır, pazar uyar. Ben iyiyim,” dedi ama kelimeyi bitirmeden sesi kısıldı.

Ağlıyordu.

Bu ses göğsümü sızlattı ve farkında bile olmadan çekmecemı açıp cüzdanımı, anahtarımı ve eşyalarımı cebime koymaya başladım.

“Neredesin?” diye sordum. Arkadan sesler geliyordu. Dışarıda olduğuna emindim.

“Eve gidiyorum,” dedi.

“Karşıya mı geçiyorsun?”

“Sen neden... Ah. Beni görmeye gelmene gerek yok. Çok incessin ama iyiyim.” Upuzun ama zayıf bir nefes verdi. “Binamı görüyorum. İki dakikaya evde olurum.”

“Hemen geliyorum.”

“Quan...”

Sözünü bitirmeden telefonu kapattım.

Sandalyemden kalkarken Michael, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Ağlıyor. Ona bakmam lazım.”

Ciddi bir şekilde başını salladı. Böyle durumlarda birbirimizi tamamen anlarız.

Dışarı çıkarken, “Yarınki planlar hakkında haber veririm. Daha sonra kutlamamız gerekebilir,” demek için durdum.

“Sorun değil. Git kadınına bak.” Omzumu sıktı ve çıkmadan önce bir kez daha başımı salladım.

Ancak Ducati’me giderken sözlerinin ağırlığını hissettim. *Kadının.*

Anna benim değil.

Ama bu hoşuma gitti. Çok.

ANNA’NIN BİNASINA GİTTİĞİMDE BİRİSİ ÇIKARKEN kapıyı tuttum ve dairesine doğru üç kat merdiven çıktım. Kapıyı çalmadan önce nefeslenmek için bile durmadım.

Kapıyı açtığında içim bir tuhaf oldu. Gözleri şiş ve kırmızıydı. Yüzü kabarmıştı. Korkunç görünüyordu. Ama en azından tek parçaydı.

Işınlanma makinası falan ararmış gibi kocaman gözlerle arkamdaki duvara bakarken “Çok hızlı geldin,” dedi. “Gerek yo...”

Onu kollarıma aldım ve sıkıca sardım “Gelmem *gerekliyordu*,” diye fısıldadım.

Başlarda katıydı ama yavaşça uzun, titrek bir iç çekişle rahatladı. Alnını boynuma bastırdığında onu görünce dar-madağın olan her şey düzeldi.

“Neyin var? Ne oldu?” diye sordum.

Hiçbir şey söylemeden başını sallayana kadar uzun bir süre tepki vermedi ve içim hayal kırıklığıyla doldu. *Bir şeyler* olduğu barızdı. Bana anlatacak kadar güvenmediği de barızdı ve bu berbat bir şeydi. Kendime sorun olmadığını söyledim. Aramızdaki şey bir şey değil. Ama hayal kırıklığım geçmedi. Ben bir şeyleri anlatabileceği biri olmak istiyordum. Başkaları için o kişiyim ya da gözlerinde kırgınlık olmadan uzun zaman önce o kişiydim.

Girişte onunla birkaç dakika boyunca öyle kaldıktan sonra, onu kanepeye götürdüm ve onunla oturdum. Ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden sadece onu tuttum, elimi sırtında gezdirdim.

“Bu gece üçüncü denememiz için enerjim yok,” diye mırıldandığında uyuduğuna emindim.

“Seninle sevişmeye gelmedim,” dedim net bir şekilde. Nasıl bir şerefsiz olduğumu düşünüyordu?

Yüzünü yana çevirdi ve bana baktı. “Yani bugün sayılmaz?”

“Hayır.”

Ağzında soluk bir tebessüm belirdi. “Teşekkürler. Geldiğin için.”

“Endişelenmiştim.”

İç çekerek gözlerini kapattı. “Bugün terapim vardı.”

Biraz daha detay vermesini umarak, “İşe yaradı mı?” diye sordum.

Göğsü uzun, derin bir nefesle doldu ve boşaldı. “Bilmiyorum. Karmaşık ve...” Alnı biraz kırıştı. “Bu kadar yorgunken konuşmak zor. Kelimeleri söylemek...” Elini kaldırdı ve eli söylediklerini kanıtlarcasına güçsüzce kucasına düştü.

“Sonra anlatabilirsin. İstersen.”

Başını salladı ve hava kararıp salonunu karanlığa gömerken onu daha sıkı tuttum. Tam olarak rahat değildim. Motorcu ceketim hâlâ üstümdeydi ve sentetik kumaş sürüş sırasında başınıza bir iş gelirse çok iyi olsa da uzanmak için ideal değildi. Ama bana uzanması hoşuma gitmişti. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim ihtiyaçlarımı karşılıyordu. Kaslarım hareketsizlikten kasılana kadar ânın tadını çıkardım. Daha fazla dayanamayıp kollarımdan birini gerdiğimde başı göğsüme düştü.

Uyumuştu.

Herhangi birinin yanında uyuyamayacağına dair Ducati’m üzerine iddiaya girerdim. Ama benimle uyumuştı. Bunun bir anlamı vardı.

ON DÖRT

Anna

GÖZLERİMİ AÇINCA GÖRDÜĞÜM İLK ŞEY QUAN'DI, bana dönüktü ve derin bir uykundaydı. Bunu görmeyi o kadar beklemiyordum ki kalbim çarpmaya başladı ve her şeyi anlamaya çalışarak panikle etrafa bakmaya başladım. Burası benim yatağımdı, benim odamdı. Dün gece jaluziyi kapatmamıştım; her şey gri ve sakin, tam da şafaktan önceki gibiydi. Normalde bu saatte uyanmam. Sadece seyahat ederken ya da istemeden çok erken uyuduğumda.

Dün yaşadıklarım gözümün önünden geçti. Her zamanki (başarısız olan) rutinim, Jennifer'la görüşmem, *haberler*, kitap, insan içinde ağlamam. Quan'ın benim için endişelenmesi...

Beni kanepeden kaldırışım az çok hatırlıyordum, bir elimle ağzımı kapattım. *Kalmasını istemiştım*. Bu yüzden burada yorganımın üzerinde uyuyordu ve üşümüş görünüyordu. Oturdum ve dikkatle üzerine battaniye örttüm.

Bir süre orada oturdum, onu uyandırmamak için kıpırdamadım. Yatağında bir yabancı olan kadınlar ne yapardı? Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kaşlarımı çattım. *Yabancı*, Quan için doğru kelime değil gibiydi. Ama henüz *tek gecelik ilişkim* de değildi. Kesinlikle *sevgilim* değildi. *Tanıdık* fazla uzak geldi. Benimle kayda değer bir süre konuştu, beni dinledi, benimle güldü, en kötü hâlimi gördü, ağlarken beni tuttu. Ve kalmasını istediğim için kaldı.

Bence... arkadaşım olabilirdi.

Bunu fark etmek beni rahatsız etti ve sabahın köründe başa çıkamayacağım bir şeydi, bu yüzden komodinde şarj olan telefonumu aldım –bunu Quan takmış olmalı– ve ondan uzaklaştım.

Dişlerimi mümkün olduğunca en sessiz şekilde fırçalar-ken telefonumdaki yüzlerce mesaja baktım. Çoğu Rose ve Suzie'dendi. Son zamanlarda klasik müzik dünyasını sar-san on iki yaşındaki dahi kemancı hakkında konuşuyorlar-dı. Yanlışlıkla internette ünlü olduktan bir süre sonra, her-kesin bahsettiği kişi *bendim*. Ama ben artık o kişi değildim.

Benim zamanım geçmişti.

Hiç öyle göz önünde olmak istememiştim ama sanırım şu an bir kayıp hissi yaşıyordum. İstenmek güzeldir. Ve gözden çıkarılmak üzücüdür. Ama ısıltılı şeylerin doğası-nın bu olduğunu biliyordum. Artık ısıltılı ve yeni olmayan diğer insanlar gibi hayatıma devam etmem ve anlam ara-mam gerekti.

Rose ve Suzie'nin grup konuşmasına yetiştikten sonra ablam Priscilla'nın mesajını görmediğimi fark ettim. Sade-ce *Nasılsın?* yazıyordu. Ayda bir beni kontrol ederdi. Etme-seydi asla konuşmazdık çünkü kendimi günlük işlere kap-tırıyordum.

Cevap olarak sol elimle şöyle yazdım (hep aynı şeyi ya-zarım): *İyi, sen?*

O Doğu Yakası'ndaydı bu yüzden büyük ihtimalle uya-nıktı. Telefonum gelen aramayla titrediğinde şaşırmadım.

Ağzımı çalkalayıp konuşabileceğim bir yer bulmak için acele ettim. Hiçbir yer uygun görünmedi, bu yüzden çirkin bornozumu giydim ve nadiren kullandığım balkona gittim.

Dışarısı buz gibiydi, ayağımda hiçbir şey yoktu ve yerde çiy vardı. Bornozumun önünü elimle kapattım.

Kendime geldikten sonra cevap verdim, “Selam, Priscilla je.” “Abla” için je’yi eklemek zorundaydım. Ben küçükken ona sadece “Priscilla” derdim ve bir keresinde bana banyoda diz çöktürüp iki saat boyunca kollarımı kavuşturup bekletmişti. Benden on beş yaş büyük, bu yüzden böyle şeyler yapabiliyordu. Ebeveynlerim hep işle meşgul olduğu için anaokulunun ilk günü kontrol edilemez bir biçimde ağladığımda ve servise binip eve dönmeyi reddettiğimde, beni müdürün odasından alan oydu. Cadılar Bayramı’nda şeker toplamak istediğimde beni o götürürdü. Doğum günü partilerimi o düzenlerdi.

“Selam, Mui mui. Erkencisin,” dedi. Kelimelerinin ritminden bir yere hızlıca yürüdüğünü anladım. (Normal insan hızında yürümüyor. Nasıl yapıldığını bildiğini bile sanmıyorum.) “Sizin zaman diliminde saat altı falan mı?”

“Gece uyuyakalmışım. Sanırım on iki saat falan uyumuşumdur,” dedim kafamda hesap yaparken.

Kahkaha attı, kahkahasının sesi zengin ve pürüzsüzdü; neredeyse müzik gibi ahenkliydi. “Senin hayatını istiyorum.”

“Hayır, istemezsin.”

“Neyse. Sen haftada seksen saat çalışmıyorsun. Bunun için yaşılanıyorum,” dedi.

“Yaşlı değilsin ve işini sevdiğini sanıyordum.”

Her yıl annemin arkadaşlarına övünmekten zevk aldığı danışmanlık şirketinden kocaman ikramiyeler alıyordu.

Alaycı bir ses çıkardı. “Bir süre sonra her şey eskir ama benden bahsetmeyelim artık. Julian nasıl? Neler yaptınız?”

“Gayet iyiymiş gibi duruyor,” dedim. “Ama biz bir şey yapmadık, beraber yani.”

“Bu ne demek?” diye sordu kuşkuyla.

Yalan söylemeyi düşündüm ama bir anlamı olmadığına karar verdim. “Bir süre başkalarıyla görüşmek istedi.”

“O, ne?”

Önceden söylediğim hâlini anlamamış gibi görüldüğü için, “Başka kadınlarla görüşüyor,” diye açıkladım. “Bağlanmadan önce diğer seçeneklere bakıyor çünkü pişman olmak istemiyormuş.”

“Aman Tanrım, yok artık...” Uzun bir süre bekledikten sonra, “Bu ne zaman başladı?” diye sordu.

“Yaklaşık bir ay önce.”

“Koca bir ay? Ve bana *anlatmak* aklına gelmedi?” neredeyse bağırıyordu.

Kaldırımında birisi köpeğini gezdiriyordu, bu yüzden kapağıya doğru dönüp mırıldandım, “Üzgünüm.”

“Bu olmadan önce, siz... garip bir şey yaptınız mı?” diye sordu.

Omuzlarım çöktü ve parlamaya başlayan gökyüzüne baktım. Bu yüzden ona daha önce anlatmamıştım. Benim suçum olduğunu düşünceğini biliyordum.

Benim suçum *muydu*?

“Hatırladığım kadarıyla hayır,” dedim.

“Tembellik dönemlerinden birinde miydin?” diye sordu.

Kelime seçimi beni gülümsetti. “Hayır. Ben...” Ama turdan dönüşümü izleyen haftaları hatırlayınca sesim kısıldı. O günlerde yataktan zor çıktım ama “tembel” olduğum için değil. Basitçe, beynim çalışmadı. Aylarca o kadar meşgul olduktan, büyük kitleler için sahne aldıktan, sayısız şefle, müzisyenle ve basınla muhatap olduktan, o kadar uzun süre *çalıştıktan* sonra kapanmıştım. Buzdolabıma bakıp yemek gördüğümü ama mideme girmesi için gereken adımları düşününce tamamen bunaldığımı, hatta

şaşkına döndüğümü hatırladım. Birkaç gün sadece Cheetos yemiştim. Bırak Julian’la çıkmayı, yüzüme doğru ifadele-ri kondurmayı, arkadaşlarına doğru sözleri söylemeyi ve sevdiği oral seksi yapmayı, yemek pişirecek zihinsel gücüm bile yoktu. Haftalar boyunca, Julian takılmak istediğinde bahaneler buldum.

Belki de gerçekten onu ben uzaklaştırmışım.

Priscilla sesli bir şekilde içini çekti. “Ah, Anna, seninle ne yapacağım ben?”

Bunun retorik bir soru olduğunu biliyordum ama cevap vermek istedim, *Hiçbir şey*, neyse. Onun sorunlarımı çözmesini istemiyordum ya da beklemiyordum. Bir şey demedim ama. Tavır yaptığımda –ki onunla farklı düşünmem, hayal kırıklığımdan ya da öfkemden bahsetmem ya da istemediği bir duygu belirtmem onun için tavidir– sinirleniyordu.

“Herkes onu sana uygun buluyordu,” dedi tekrar içini çekerek.

“Üzgünüm. Onunla iyi anlaştığını biliyorum.” Bizi tanıştıran oydu, onların şirketinde stajyerdi. Aile toplantılarında falan Julian ve Priscilla genelde yan yana oturup borsa muhabbetine daldardı ve erkek arkadaşımın kardeşimin anlaştığını bilmek hoşuma giderdi.

“Onunla *benim* için birlikte olmuşsun gibi davranma,” dedi sertçe.

Neredeyse gülecektim. Tam olarak bu yüzden onunla birlikteydim. Priscilla benim akıllı, güzel, çok başarılı ablam, tüm dünyada en çok saygı duyduğum kişi. Birçok açıdan bana annemden daha çok annelik yapmıştı. Kendimi bildim bileli onun onayını kazanmak istedim ve Julian kesinlikle Priscilla onaylıydı, hem ebeveynlerim de onaylamıştı.

Nasıl yanıt vereceğimi bilemedim o yüzden sadece, “Tamam,” dedim.

“Tavır yapma, Anna,” diye kızdı. “Seni dışarı çıkarttı ve bir şeyler yapmaya, sosyal olmaya ikna etti, sadece odana tıkılıp müzik yapmadın. Tebessüm ediyordun ve daha çok gülüyordun. *Mutluydun.*”

“Tebessüm etmek ve gülmek her zaman mutlu olmak demek değil.”

“Sen mutlu olduğunda anlayabiliyorum,” dedi kendine güvenerek.

Sessizce başımı salladım. Onun etrafındayken söylediğim ve yaptığım şeyler *onu* mutlu etmek üzerine kuruluyken, ne zaman mutlu olduğumu bilmesi mümkün değildi.

“Bir terapistle görüşmeye başladım,” diye ağzımdan baklayı çıkardım, bu itirafa ben bile şaşırdım. Bu korktuğum için uzak durduğum bir şeydi ama çok fazla şey oldu. Sanırım artık öğrenmesini istiyordum.

“Ah, vay canına! Tamam,” dedi. Onu sersemletmişim, sosyal kelebek Priscilla için nadir görülen bir durumdu.

Bir elimi göğsüme bastırdım ve bir şeyler söylemesini beklerken nefesimi tuttum.

“Annem babam biliyor mu?” diye sordu.

Kısa bir kahkaha attım. “Hayır.”

“Böylesi daha iyi.” Boğazını temizledi. “Bu terapisti nasıl buldun?”

“‘Terapist’ ve ‘yerel’ diye aradım ve en iyi görüneni seçtim.”

Boğazıyla bir ses çıkarttı; sadece bir ses, bir kelime bile değil ama onaylamadığını anladım. Bir süre sonra, “Julian yüzünden mi?” diye sordu.

“Hayır, Julian yüzünden değildi. O... biz... önceydi,” dedim garip bir şekilde. “Müzik konusunda hep zorlanıyordum. Turdan ve YouTube videosundan beri.”

“İnternette bulduğun sıradan biri yerine *benimle* konuşabilirdin,” dedi Priscilla hayal kırıklığına uğramış bir sesle. “Biz *aileyiz*. Her zaman yanıdayım. Baskı yüzünden değil mi? Baskı benim hayatım. Sana yardım edebilirim.”

Homurdanmamak için gözlerimi sıkıca yumdum. Beni neyin beklediğini biliyordum.

“Önceliklerini oluştur, küçük yapılabilir görevler belirle ve liste oluştur. Ben bunu her gün yapıyorum,” dedi.

Listedeki görevleri silmenin ne kadar tatmin edici olduğunu anlatırken, CEO'lara ve patronlara nasıl sunum yapılması gerektiğiyle ilgili TED konuşması yaparken kendimden geçtim. Bunların hepsini daha önce duymuştum. İşe yaramadı. Dürtülerim çok kuvvetli.

Balkon kapım biraz açıldı ve Quan yüzünde sessiz bir soru ifadesiyle elektronik diş fırçamı tutuyordu.

Telefonun altını tuttum ve “Yedek fırça başım var. Biri ni alabilirsin. Ayrıca biraz daha uyuyabilirsin. Çok yorgun görünüyorsun.”

Gülümsedi ve bir eliyle kafasını ovaladı. “Teşekkürler ama bu sabah işim var. Sadece...” Omzunu gösterdi, banyoya doğru ilerledi.

Suçluluk hissiyle doldum. Benim yüzümden uykusuz kalması hoşuma gitmedi.

“Bir süredir Julian’ı görmedim dememiş miydin?” dedi Priscilla düşüncelerimi bölerek. “Ama şu an senin evinde? Nasıl oluyor?”

Beni göremezdi ama yine de başımı eğdim. “O, ımm, Julian değildi.”

“Yok artık,” dedi. “Başkasıyla mı görüşüyorsun?”

Yanıt vermem biraz zaman aldı. Quan’la aramdaki şeyleri açıklamak kolay değildi, ben bile zor anlıyordum. “O başkalarıyla görüşüyorsa ben de görüşebilirim diye düşündüm.”

“Yani, evet. Tabii ki,” dedi Priscilla ama sesi hâlâ şaşkıncı. “Nasıl tanıştınız?”

Gözlerimi kıstım. “Bilmek istediğine emin misin?”

“Yine mi internet?” diye cevap verdi sesi canını yakıyormuşum gibi çıkıyordu. “Ve geceyi onunla mı geçirdin? Sen kimsin ve küçük kardeşime ne yaptın? Karanlık birisi mi? Sen iyi misin? Onu evden çıkartmak için yardıma ihtiyacın var mı? Yoksa sen mi onun evindesin?”

“Karanlık biri değil ve iyiyim. Daha biz...” usanmış bir nefes verdim. Priscilla’nın seks hayatımı bilmesine gerek yoktu. Ben de onunkini duymak istemiyordum. Balkondan atlamayı tercih ederdim. “Bende ama birazdan çıkacak. Endişelenme, tamam mı?”

Priscilla’nın oradan kalabalık bir restorana girmiş gibi bir ses geldi ve “Kapatmam lazım ama seni sonra arayacağım, tamam mı?” dedi.

“Olur. Görüşürüz, je je,” dedim.

“Görüşürüz, mui mui.”

Bağlantı koptu ve telefonu kulağımdan yavaşça çektim, ona anlattıklarım ve *anlatmadıklarım* yüzünden kafamda ağır düşünceler vardı. Teşhisim aklımdan çıkmıyordu ve onun hakkında konuşmak istiyordum. Belki de gerçekten anlamak ve kabul etmek için ondan bahsetmem *gerekiyordu*. Ama korkuyordum da.

Ya aniden benden utanırsa, bu kalbimi kırardı.

Dairemde, Quan ön kapıda eğilmiş ayakkabılarını bağlıyordu. Beni görünce “Je? Bu Çince değil mi?” diye sordu.

“Kantonca. Ama tek bildiğim bu.”

Ağzının köşesi kıvrıldı. “Kardeşimin de Vietnamcası öyle. O anlayabiliyor ama.”

“Ah, ben anlayamıyorum,” dedim umursamadan.

Böyle şeyler söylediğimde, onun da diğer insanlar gibi

gölmesini bekledim ama gülmedi. Onun yerine, “Bu bazen senin için zor oluyor mu? Kuzenlerimden biri sadece İngilizce konuşabiliyor ve ailem onunla çok dalga geçiyor. Ebeveynlerine de zorluk çıkartıyor ve ebeveynleri de onu suçluyor,” dedi.

“Aslında, evet,” diye kabul ettim. “Ablam neredeyse dört dilli; İngilizce hariç Kantonca, Mandarin ve biraz da Güney’de konuşulan nadir bir lehçeyi biliyor ve ben...” Omuzlarımdan birini kaldırdım. “Ben küçükken hiç konuşamamışım ve doktor tüm dillerin benim için zor olduğundan şüphelenmiş. Galiba, benimle tek bir dil konuşmaya başladıklarında durum çözülmüş. Ondan sonra da öğrenemedim. Bu annemi utandırır.”

Bağcıklarını bağlayıp kalkarken, “Yani, ben de *hiç* Çince konuşamıyorum,” dedi. Çirkin bornozuma iyice baktıktan sonra sırtıttı.

Yüzüm anında kızardı. Bunu giyerken çok düşünmemiştim ve düşünmeliydim. Julian’layken hep tetikteydim ve dikkatliydim, bu yüzden beni hiç böyle görmedi. Ama artık çok geçti. “Çirkin olduğunu biliyorum ama gerçekten yumuşak.”

“Gerçekten... parlak. Somon rengi mi?” Hâlâ sırtarak bana yaklaştı ve beni sıcak tutmak istercesine daha sıkı tutarak öne çekti. İğrenmiş ya da alaycı görünmüyordu ve bu benim dengemi bozuyordu.

“Mercan,” dedim. “Eğer merak ettiğin buysa bunu giyince okyanustaki tropikal bir balık gibi hissetmiyorum. Eve geldiğimde, insanlar beni göremezken parlak renkler, gökkuşağı falan giyinmeyi seviyorum. Beni mutlu ediyor. Biraz.”

Kaşları kırıştı, “Neden insanlar seni göremezken olmak zorunda?”

“Çünkü insanlar kötü. ‘Onu gördün mü?’, ‘Bunu giydiğine inanamıyorum!’ gibi şeyler söylüyorlar ya da birbirlerine bakıp gülüyorlar; bana gülüyorlar. Bana gülünmesinden nefret ederim. Eskiden çok olurdu ama bunu engellemekte ustalaştım.”

“Ben seninle dışarıda gökkuşağı renkleri giyerim. Umu-
rumda değil.” Beni beklenmedik bir şekilde kendisine doğ-
ru çekerken neredeyse hırlayarak bana sarıldı.

Böyle sevgi dolu hareketlere alışkın değildim –ailem de Julian da dokunmayı sevmezdi– o yüzden rahatlayıp çene-
mi göğsüne koymam bir iki saniyemi aldı. Serseri Quan’ın gökkuşağı renkleriyle dışarıda dolaşmasını ve insanların karmaşık tepkilerini düşününce gülümsedim ve “İlginç olurdu,” dedim.

“Muhteşem bir şey, evet.”

Bana daha sıkı sarıldı ve göğsümü mutluluk kapladı. Bunu sevdim, onun sarılması kendimi güvende hissettiri-
yordu.

“Bunu istemem çok düşüncesizceydi ama kaldığın için teşekkür ederim,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. “Şimdi daha iyi misin?”

“İyiyim.”

“Konuşmak ister misin?” diye sordu.

Bu öneri beni bir duygu selinde sürükledi –korku, heye-
can, gerginlik, belirsizlik ve en büyüğü umut– ve bu duy-
guları içime attım. “Bir yere yetişmen lazımdı, hatırladın mı?”

“Geç kalabilirim. Sadece kuzenim ve kardeşimle kendo antrenmanı yapacağız. Sonra çocuklarla dersim var.”

“Gerçek anlamda dövüş sanatlarıyla uğraşan tek Asyalı tanıdığımsın,” yorumunda bulundum, konuyu istemeden açmış oldum.

Kahkaha attı. “Sanırım yürüyen bir klişeyim. Çocukluk idolümün kim olduğunu tahmin et. İpucu: Çok seçenek yoktu.”

Nefesimi tuttum. “*Hayır.*”

“Bruce Lee, evet,” dedi bir kahkaha daha atarak. “Kalligrafim onun bir sözünün Vietnamca tercümesi. Hangisi olduğunu biliyorsun.”

“Su gibi ol, dostum,” dedim Bruce Lee’yi taklit eden derin bir sesle.

“Yaa ama ‘Zihnini boşalt’ diye başlayan tüm söz,” dedi.

Fark edince uzaklaştım ve kollarındaki dövmelemlere onları ilk kez görüyormuş gibi baktım; dalgalar, deniz canlıları. Bruce Lee’nin tavsiyesini ciddiye almış gibi görünüyordu. “İnanamıyorum. Tam bir *ineksin.*”

Yüzünü kocaman bir tebessüm kapladı ama neredeyse utanmış görünüyordu. “Biraz.”

Kolunun önüne kazman balığa dokundum ve pürüzsüz teninde balığın izini sürdüm. Gülmeden edemedim. İnekliliği bana *keyif veriyordu*. Utangaç tarafı da. “Bu sazana benziyor.”

“Bu koi balığı ve tatlı su balığını okyanusa koyduğum için beni suçlama. Kollarım bedenimin kalanından farklı su kaynakları.”

İstemedenden güldüm. “Bu çok inekçe bir yorum, Quan.”

“Hoşuna gitti.”

“Gitti. Daha da fazlası...”

Beni kendine çeken derin bir öpücükle durdurdu. Temiz bir tadı vardı, biraz diş macunumun tadı vardı ama tuzlu ve gizemliydi. Beni kendinden ayırdığında onu biraz ısır-dım. Onu sonsuza kadar öpebilirdim.

“Yarın gece, değil mi?” diye sordu beni dikkatle izleyerek.

Gölüp başımı salladım ama biraz panikledim. Yarın onu son görüşüm olacaktı. Sonsuza kadar. Başladığımızdan beri iletişimimizin en büyük faydası bu olmuştu ama artık öyle hissetmiyordum. Bir şeyler değişmişti.

Yine de bu en başından beri neden onunla görüştüğümü hatırlatıyordu. Ona, diğer insanlara anlatamadığım şeyleri anlatabiliyordum. Çünkü önemsizdi.

Ama önemliydi.

Ancak yarından sonra onu görmeyecektim. İkimizin istediği de buydu. Yani ben eskiden öyle istiyordum. Artık ne istediğimi bilmiyorum.

“Dünü sordun.” Yüzüne bakamadım bu yüzden, “Terapistim bir şeyler söyledi,” derken tişörtüne odaklandım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yüreğim ağzımdaydı. O an çok gürültülü ve ağırdı.

Elimi alıp tuttu. “Ne dedi?”

“Benim...” Bana bir şeyler oldu ve merakla yüzüne baktım. “Sence ben kardeşine benziyor muyum?”

Kaşını kaldırdı. “Ben... bilmiyorum. Bunu düşünmemiştim. Neden?”

“Hiç mi benzemiyoruz?”

“Sen ondan *çok* daha güzelsin,” dedi gözleri parlayarak.

Ben de gülümsedim ama başımı salladım. “Bundan bahsetmiyorum ama sağ ol.”

“O zaman, ne demek istiyorsun? Şerefsizlik yapmıyacağım, söz.”

O an ona güvendiğimi anladım. Son haftalarda, zaman zaman bana saygı duyduğunu ve beni incitmeyeceğini kanıtladı. Ona bir şeyler anlatabilirdim. Önemli olmadığı için değil. Kibar olduğu için.

“Bana otizm spektrumum olduğunu söyledi,” dedim.

İşte. Kelimeler ağızımdan çıktı. Artık her şey gerçek hissettiriyordu.

Daha büyük bir haber vermemi beklercesine “Bu mu?” diye sordu.

Şaşkın bir kahkaha attım. “Bu.”

Başını yana eğdi ve bana düşünceli bir şekilde baktı.

Uzun süre konuşmayınca güvensizliklerim su yüzüne çıktı ve “Bu durumları değiştirirse ve yarın benimle buluşmak istemezsen tamamen anlarım ve...”

“Yarın buluşmak istiyorum,” dedi hızlıca. “Sen ve kardeşim arasında benzerlikler bulmaya çalışıyordum.”

“Ve?”

“Dürüst olmak gerekirse ikiniz de çok farklısınız ve ben neye bakmam gerektiğini bile bilmiyorum. Terapist falan değilim. Sence? Sana doğru geliyor mu?” diye sordu ve onun için neyin önemli olduğunu anladım. Benim kendimi tanımama güveniyordu. Bunun önemini şimdiye kadar anlamamıştım.

Kendimin uzmanı olma hakkım vardı.

Göğsümün merkezine dokundum ve gözlerim yanarken yavaşça başımı salladım. “Uyuyor. Terapistim otizmi anlattığında, bu konuda okuduğumda daha önce olmayan bir şekilde anlaşılmış hissettim Gerçek benim *görüldüğünü* ve *kabul edildiğini* hissettim. Hayatım boyunca değişmem söylendi ve başka biri, başka bir şey... olmam ve denedim. Bazen o kadar çok denedim ki parçalara ayrılacak gibi hissettim. Şu an müzik konusunda olduğu gibi, ne yaparsam yapayım daha *fazlası* olmadı. Ben olmanın sorun olmadığıнын söylenmesi, bu...” Kelimeler kifayetsiz kaldığı için başımı salladım.

Başparmağıyla gözümün kenarına dokundu, gözyaşımı sildi. “O zaman neden bu kadar üzgünsün?”

“Bilmiyorum.” Güldüm ama boēazım dēmlendi. Gözlerimi kollarımla sildim. “Aēlamamı durduramıyorum.”

Beni yakına ēekti ve sıkıca sarıldı, yanaēını alnıma, tenini tenime bastırđı. Onun sakinliēi bana da bulaştı, sabit kalp atışları, nefesinin düzenli ritmi.

Telefonu ēalmaya baēlayınca ikimiz de irkildik.

“Aēmalısın. nemli olabilir.”

İē ēekerek benden ayrıldı ve telefonunu kulaēına götürdü. “Selam... Hayır, zr dilerim, bir iēim ēıktı... Sanırım bugün gelemeyeēēim.”

“Hayır, hayır, lütfen,” dedim aceleyle. “Gitmelisin. Ben iyiyim, gerēekten.” Benim yüzümden planlarını iptal etmesini istemedim, özellikle de acil bir durum yokken.

Telefonu sessize alıp bana odaklanmadan önce, “Bir saniye bekle,” dedi. “Emin misin? Kalabilirim ve kahvaltı falan edebiliriz. Ne istersen.”

“ēok incesin ama...” Dilimin ucuna bir sürü beyaz yalan geldi ama dürüst olmaya karar verdim ve “Yalnız kalıp bunları sindirmem lazım. Ayrıca, ēalıēmam lazım bunu sen buradayken yapamam. Gitmen daha iyi olur,” dedim.

Anlayıēla gülümsedi ve telefonu aēıp “Aslında yola çıkıyorum. Birazdan grērz,” dedi. Kapattıktan sonra elimi tuttu. “İyi olduēuna emin misin?”

“Evet. Gitmelisin. Zaten geē kaldın.”

Eēildi ve beni dudaklarımdan yumuēakēa öptü. Kısacık bir pēmeydi ama tüylerim diken diken oldu. “Yarın gece.”

Baēımı salladım. “Yarın gece.”

Gitmeden önce bir kez daha elimi sıktı. Kapıyı kapatırken tereddüt ettim. İkimiz de veda etmedik.

Ama yarın edecektik.

ON BEŞ

Quan

DERSTEN SONRA, DIŞARI ÇIKMAK YERİNE KHAI'NİN bahçesinde takılıp LVMH haberlerini kutlamaya karar verdik. Bahçeyi yeniden düzenliyorduk ve ateş çukuru yaptırılmıştı. Güzel bahçe ve boktan ağaçları (çiçekleri mor, tek bildiğim bu), mobilyaları vardı ve ateş insanların üşümesini engelliyordu. Tatlı bir düzenlemeydi.

“Neyi kutluyorduk?” diye sordu Khai bana ve Michael’a margarita uzatırken. Çok iyi margarita yapardı. Sert olurdu ve kadehin kenarlarına tuz koyardı, en sevdiğim kısım buydu.

“LVMH’den iyi haberler var,” dedim.

“Bir şeyler imzaladınız mı?” diye sordu.

İçkimden bir yudum aldım ve evet gerçekten iyiydi.

“Yok, henüz çok erken.”

“Yani bir telefonu kutluyoruz?” diye sordu şüpheli bir kaş çatmayla.

Michael güldü. “Ya, bir telefonu kutluyoruz. İyi bir aramaydı. Şerefe.” İçkisini uzattı ve kadeh tokuşturduk. Bir ağız dolusu tekila ve limon suyunu yutarken, “Quan’ın yeni kız arkadaşını da kutluyoruz,” diye ekledi.

Yutamadım ve alkol boğazımı yaktı, Khai işe yaramaz bir şekilde sırtıma vururken nefes nefese kaldım ve öksürdüm. Sonunda nefes alabilince, “Saçmalama. Kız arkadaşım değil,” diye hırladım.

Khai neşelendi ve onay için Michael'a baktı. "Biriyle mi görüşüyor?"

Michael, kadehinin üstünden *Alice Harikalar Diyarında*'daki kedi gibi sırtıyordu. "Evet."

"Takılıyor. Bu 'biriyle görüşmek' sayılmaz," dedim ve haklı olmam hoşuma gitmedi.

Michael gözlerini devirdi. "Dün gece sevişebildiniz mi?"

"Hayır, ağlıyordu ve ben bir şerefsiz değilim," dedim.

"Ağladığımı duydu ve onu görmek için fırladı," dedi Michael, Khai'ya sahte bir fısıltıyla. "Adamımız Quan'ın bir kız arkadaşı var."

Khai ihtiyatla başım salladı. "Eğer biriyle sadece takılıyor olsaydım ağladıklarında onlardan uzak dururdum."

"O kız arkadaşım *değil*," dedim sertçe.

"Olmasını ister misin?" diye sordu Michael.

Margaritama baktım ve sıvı karışım diye kadehi salladım. "Belki." İç çektim ve kabul ettim, "Tamam, Anna'dan çok hoşlanıyorum ama o özellikle basit bir şey istiyordu. İlişkisi yeni bitmiş ve başka sorunları var. Ayrıca, hazır olduğumdan emin değilim."

Khai kaşlarını çattı ama söylediklerimi kabul edip başını salladı. Israrcı ya da meraklı değildi. Çok iyi bir dinleyiciydi.

Michael ise alaycı bir ses çıkarttı. "Saçmalık, sen hazır değilsin. Ameliyatın üzerinden bir yıl geçti. Ve evine gittiğinde ne oldu? Bunu sorun etmedi mi? Seni evden gönderdi mi?"

"Gece kalmamı istedi," dedim ve Michael'ın yüzündeki ifade o kadar keyifliydi ki onu yumruklamak istedim. "Çok gıcıksın, biliyorsun değil mi?"

Masum görünmeye çalıştı. "Yani gece kaldın ve sevişmediniz. Aynen bu tam takılma."

Khai sırtıttı ama bir şey demedi.

“Planımız artık yarın tek gecelik ilişkimizi yaşamak,” dedim.

“Bu dördüncü takılma denemeleri olacak,” diye açıkladı Michael kafası karışmış gibi görünen Khai’ye.

Koltuğumda kaskatı kesildim. “Hayır, dün sayılmaz. Ve neden sayıyorsun?”

Michael beni yok saydı ve kaşlarını oynatarak Khai’ye ukala bir gülüş attı.

“Şunu açıklığa kavuşturalım,” dedi Khai çenesini ovalayarak. “Siz yatınca, bu iş bitecek mi?”

Bardağımdan kocaman bir yudum aldım ve yuttum, içkinin tadı daha acıydı.

“Evet.”

“Yani birlikte olmadan görüşüyordunuz,” dedi ciddi bir tavırla.

“Evet.”

Michael ona baktığını görmüyormuş gibi davranarak, “Ve mesajlaşıyorlar, konuşuyorlar, birlikte doğa belgeselleri izliyorlar,” diye ekledi.

“Bu ne zamandır sürüyor?” diye sordu Khai.

“Sadece birkaç haftadır,” dedim.

“Ben uzman değilim ama kız arkadaşın varmış gibi geliyor,” dedi Khai. “Özellikle de geceyi orada geçirdiğin kısım.”

Boğazdan bir ses çıkarttım ve kalan içkimi bitirdim. “Öyle değildi. Duygusal olarak savunmasızdım ve ben yanında oldum. Arkadaş olarak. Fazlası yok.”

“O nasıl biri?” diye sordu Michael.

Kadehimi sehpa koydum ve kadehle daireler çizerken “O... tuhaf, eğlenceli, gerçekten iyi.”

“Sen tuhafıkları seversin,” dedi Michael. Khai’ye, “İn-

sanların onu yemek yerken görmesine katlanamadığı için her şeyi paket yaptıran bir kız arkadaşı vardı ya hatırlıyor musun?” dedi.

“Yargılama. Herkesin kendi sorunları var,” dedim.

“Bir tanesi de öpüşmeden dişlerini fırçalatıyordu,” diye ekledi Khai.

“Bu sadece hijyen, özellikle sabahları,” dedim.

Michael kadehini bana doğrulttu. “El ele tutuşmadan önce sana ellerini temizletiyordu ve seksten önce de duş aldırıyordu.”

Omuz silktim. “Sorun değildi.”

“Bir de onu dışarıda yalamayı seven biri vardı,” dedi Khai.

“Tamam, bu hoşuma gitmiyordu.” Tükürüğü oraya girdiğinde nasıl acıdığını hatırlayınca gözümü ovuşturdum.

Michael margaritasından bir yudum aldı ve gelişigüzel bir şekilde, “Ne zaman tanışacağız?” diye sordu.

“Bu olmayacak.”

“Niye ama? Neden ona sadece nasıl hissettiğini söylemiyorsun?” diye sordu Khai.

“O kadar kolay değil...”

“Evet öyle,” diye araya girdi Michael. “Tam olarak o kadar kolay.”

“Değil,” dedim ve netliğim sesimden anlaşılıyordu.

Khai konuşmaya başladı ama Michael susması için başını salladı.

Kadehimi birkaç kez daha çevirdim, çevirdim. “Olanları ona nasıl anlatacağımı bilmiyorum.”

“O zaman anlatma,” dedi Khai. “Bilmesi gereken bir şey değil.”

Michael da başıyla onayladı. “Hakkı. Olaylar ilerlerse sonra anlatabilirsin.”

Sadece başımı salladım. Bazı yerlerim düzgün görünmüyor artık. Bu basit bir gerçektir ve bunu açıklamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bir de diğer mesele vardı, henüz kimseye anlatmadım çünkü hem garip hem de berbattı ve beni hâlâ ağlatan bir şeydi. Ama Anna'ya anlatmam gerekiyordu. Konu ilişki olunca gerekliydi.

“Bilirsin, sadece mesajlara bakarak bir kızın birinden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayabilirim,” dedi Michael.

“Tabii, eğer mesaja ‘Senden hoşlanıyorum,’ yazarsa bu bir işarettir,” dedim soğukça.

“Hayır, telefonunu çıkart ve ona mesaj at. Neyden bahsettiğimi göstereyim. Üç satırla anlarım,” diye ısrar etti. “Ayrıca, nasıl olduğunu merak etmiyor musun? Normalde, bu gece buluşacaktınız.”

Homurdanarak telefonumu cebimden çıkarttım ve *Nasıl? diye mesaj attım.*

“Kişisel bir şey yazarsa size göstermeyeceğim. Ayrıca ya hemen cevap ver...”

Ekranı noktalar belirdi ve gülen yüz emojili bir mesaj aldım. *İyiyim. Sen?*

Fala bakarmış gibi yorumlasın diye Michael'a gösterdim ve hemen sırtıttı. “Hemen gülen yüz emojisi atmış. Bu çok iyi bir işaret.”

Ben de. Seni düşünüyordum. Yazmadan önce gözlerimi kısıp ona baktım.

Göndere basmadan önce, Michael omzumun üzerinden telefonuma bakıp “Ne, emoji yok mu? Hiç özel değil. Kalp ekle,” dedi.

Ona iğrenmiş bir bakış attım. “Eğer düşündüğün buysa evlilik senin beynini...”

Telefonumu kaptı, ona doğru hamle yapınca beni vücuduyla engelledi ve dans ederek uzaklaştı, benim telefonum-

dan mesaj yazıyordu. Telefonu tekrar bana attığında olan olmuştı. İlk mesajımı göndermişti. Ama mesajdan sonra kırmızı bir kalp vardı.

Onu öldürecektim.

Ellerimle.

Mümkün olan en acılı şekilde.

Ama telefonum Anna'dan gelen yeni bir mesajla çınlandı. *Ben de seni düşünüyordum.* Ve sonunda tıpkı benimki gibi kırmızı bir kalp vardı.

Mesajına uzun süre baktım, öfkeyle sersemlemiştim. “Sence... o... belki de o...”

Michael bir kolunu omzuma attı. “Bu, dostum, seni beğendiği anlamına gelir. Bunu *Cosmo*’da okudum.”

“O dergileri okumaya nasıl katlandığını bilmiyorum,” dedi Khai kalkıp kadehlerimizi toplarken. “Bir sürü misket limonum var, bu yüzden birer kadeh daha hazırlayacağım. Bence Quan’ın ihtiyacı var.”

“Yaa, teşekkürler,” dedim kendimi koltuğa atarken hâlâ mesajma ve o kırmızı kalbe bakıyordum.

Bu durumu değiştirirdi. Yarınki planlarımı tamamen değiştirmem gerekiyordu. Artık konu sadece seks değildi. Tabii eğer önceden öyleyse.

ON ALTI

Anna

BU HAFTA SONU ÇALIŞMADIĞIM ZAMANLARDA hararetle otizmi araştırdım, mümkün olan tüm kaynaklardan bilgi sömürdüm; kitaplar, makaleler, online, YouTube'daki videolar, podcastler, Facebook'taki otistik insan gruplarındaki içerikler, hatta Claire Danes'in başrol olduğu Temple Grandin hakkındaki bir filmde bile. Öğrendikçe bunun ben olduğumdan emin oldum. Ait olduğum yer burasıydı.

İnsanlara, aileme, arkadaşlarıma, senfonideki müzisyenlere anlatmak istiyordum. Beni artık anlamalarını istiyordum. Benim anahtarım tam buradaydı, bu kitaplarda ve medyada.

Akşamın erken saatleriydi ve Quan'ın son randevumuz için gelmesini beklerken düzgün terminolojiyle ilgili bir otistik kadının blogunu okuyordum. Görünüşe göre, *Asperger sendromu* artık Amerika'da teşhis için kullanılmıyormuş. 2013'te diğer nörolojik durumlarla birlikte *otizm spektrum bozukluğu* çatısı altında birleşmiş. Toplumdaki otizm tanısı konulan birçok kişi, Jennifer'ın beni tanımladığı *yüksek fonksiyonlu yerine düşük destek ihtiyacı* gibi tanımların kullanılmasını tercih ediyormuş. Telefonum çaldığında, alışmak için *düşük destek ihtiyacı otistik* gibi kelimeleri söylüyordum. Priscilla'ydı, bu yüzden hemen açtım.

“Merhaba, je je.”

Arka planda bir restoranda ya da bir partideymiş gibi ses vardı. Sürekli “network yapıp” sosyalleşiyordu. Onun hayatını yaşayamazdım, en azından mutlu bir şekilde. “Hey, boş vaktim vardı bu yüzden aradım. Naber?”

Terminolojiyle ilgili blog yazısından zayıf mekânsal farkındalıkla ilgili bir yazıya geçerken, “Çok bir şey yok sadece okuyorum,” dedim. Bir blogger’ın morarmış bacaklarının fotoğrafı vardı ve onu kendiminkilerle kıyasladım. Ten rengimizi bir kenara bırakırsak aynı görünüyorduk. Onun gibi ben de sürekli masa köşelerine, sandalyelere, kapı kollarına falan çarparım ama benim için en kötüsü mağazalardaki cam vitrinler. İçerideki parlak şeyler dikkatimi çekiyordu ve on kereden yedisinde daha iyi bakmak için eğilirken yüzümü çarpardım, alışverişten nefret etmemin sebeplerinden biri buydu.

“Annemle konuştum. Babamın iyi hissetmediğini söyledi. Önümüzdeki günlerde onlara uğrayabilirsin,” dedi Priscilla ve konu buna geldiğinde hep olduğu gibi sesinde bir sansür tonu vardı.

“Sorun ne?” Yaşlı olan babam –annemden on altı yaş büyük– ama bunu son yıllara kadar, kalp yetmezliği onu emekliliğe zorlayana kadar hiç fark etmemiştim.

“Sadece çok yorgun. Annem bugün şekerleme yaptığını söyledi, şekerlemeler hakkında nasıl düşündüğünü bilirsin,” dedi bastırılmış bir kahkahayla.

“Önümüzdeki hafta sonu gitmeye çalışacağım.”

“Çalışacak mısın?” diye sordu ve parmaklarım pençelere dönüşürken tavana baktım. Bana böyle ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederdim, en kötüsü de bunun ailemle ilgili olmasıydı. Onlar Priscilla’yla yakınlarıydı. Priscilla’yı istemişlerdir. Ben, ben onların kaza çocuklarıydım, Meksika tatilinin ve pina coladaların sonucuydum.

Daha da kötüsü çok hassastım, zordum, “tembeldim” ve dürüst olmak gerekirse biraz da hayal kırıklığıydım; hayallerinin damadı olan Julian’la ilişkim ve kazara internette ünlü olmam hariç.

Julian’la aramız iyi değildi ve ün dediğimiz de kalıcı değildi. Ünü, on iki yaşında birisine kaptırmıştım. Çaldığı videoları korkuyla izlediğimi kabul ediyorum. Etkilenmek istemedim ama hakikaten muazzamdı. Daha önce yayın bu kadar akışkan olduğunu hiç görmemiştim. Övgüleri hak ediyordu. Yine de ebeveynlerime gösterecek hiçbir şeyim yoktu; iyi haberler yoktu, taze başarılar yoktu, annemin arkadaşlarına karşı övünebileceği bir şey yoktu ve bunu arzuladığını biliyordum. Hiç başarılı olmamak mı yoksa kısa bir başarı yakalayıp onu kaybetmek mi bilmiyordum.

“Önümüzdeki hafta ziyaret *edeceğim*.” Bunu söylerken sesim şevk dolu ve heyecanlı çıktı. Hatta gülümsedim. Çünkü öyle olmamı istiyordu; uyumlu ve memnun etmeye hevesli. Tıpkı bir golden retriever gibi.

“İyi. Seni gördüklerine memnun olurlar,” dedi

Buna neredeyse kahkaha atacaktım –acı, saygısız türden bir kahkaha– ama tutmayı başardım. Hayatımdaki hengameyi öğrenirlerse kesinlikle mutlu *olmayacaklardı*. Artık Julian yoktu. Reklam yoktu. Tur bitmişti. Şarkımı bitiremediğim için kariyerim çöp oluyordu. Terapi görüyordum. Quan’la olan şey vardı, her neyse. (Hangisi daha kötüydü? Bir yabancıyla sevişmeye çalışmak mı yoksa bir yabancıyla sevişmekte başarısız olmak mı?) Ve son gelişme...

Garip bir dürtü beni ele geçirdi ve bir şey yapmaya karar vermeden kendimi, “Geçen gün terapistim bana bir şey söyledi,” derken buldum.

“Öyle mi? Ne dedi?”

“Otizm spektrum bozukluğum olduğunu söyledi. Dü-

şük destek ihtiyacı olan bir otistiyim.” Ağzımdan dökülen kelimelere yabancılaştım. Çok yenilerdi. Ama benimdiler ve bilmesini istedim. Benim hakkımda bir sürü şeyi açıklıyorlardı: küçükken çektiğim zorluklar, şu an yaşadıklarım, her şey.

Yine de yanıtını beklerken nefesimi tuttum. Kalbim durmuş gibiydi. Utanacak mıydı? Artık etrafımda temkinli mi davranacaktı?

“Hayır, değilsin,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Bir an için konuşamayacak kadar endişeliydim. İnanmaması beklediğim bir tepki değildi. “Bunu *terapistim* söyledi. Uzmanlık alanlarından biri...”

Sabırsız bir ses çıkarttı. “Bunların bir anlamı yok. Bugünlerde insanlara her türlü tam koyuluyor. Para tuzağı. Senden faydalanmalarına izin verme, Anna.”

Sözleri beynime işlerken ağzım açık kaldı. Sadece hoşuna gitmediği için profesyonel bir görüşü nasıl böyle yok sayabilirdi? Nasıl bu kadar emin olabilirdi?

“Otizm genelde kadınlarda farklı görünür,” diye açıklamaya çalıştım. “Maskeleye denilen bir fenomen yüzünden bu da...”

“Bana güven, otistik *değilsin*,” dedi Priscilla.

“Bence öyleyim.”

“Bunu kusurların için bir bahane olarak kullanma, Anna. Bunu yaptığında gerçekten otistik olan insanların mücadelesini küçümsüyorsun.”

Bu suçlama karşısında dehşete düşerek, “Kimsenin bir şeyini küçümsemeye çalışmıyorum,” dedim. “Otizm gördüğünden farklı olabilir. Bu yüzden ona spektrum diyorlar. Daha bariz bozuklukları olan insanlar var ama benim gibiler de var. İyiymişim gibi görünmesi her zaman öyle olduğum anlamına gelmiyor.”

“Aman Tanrım, bunu benimle tartışmana bile inanamıyorum. Sen engelli *değilsin*,” dedi bıkkın bir tonla.

“Öyle olduğumu söylemedim. Ben şahsen öyle sayıldığımı düşünmüyorum. Ama benim için bazı şeylerin daha zor olduğu da doğru...”

“Gitmem lazım. Bunu sonra konuşalım.” Hat koptu.

Telefonu kulağımdan indirip hiçbir şey görmeden önüme baktım. Bu düşündüğüm gibi gitmemişti, büyük bir hayal kırıklığına ve hüsrana uğramıştım. Ona anlattım çünkü beni anlaması için can atıyordum. Ama ne kadar anlamadığı hiç bu kadar aşikâr olmamıştı.

Kendimden şüpheyeye düştüm. Hatalı olmalıydım. Jennifer hatalı olmalıydı. Aydınlanmalarım sahteymiş. Kendimi özdeşleştirmem yanlışmış. Mücadele etmek insanidir. Her zorluk için bir tanı olsaydı bir anlam kalmazdı.

Zilim çaldı ve ayaklanıp düğmeye basmak için kapıya koştum.

“Kim o?”

Quan, “Benim,” dedi. “Hazır mısın?”

“Evet,” dedim ama doğru olup olmadığını bilmiyordum. Bu geceyi çok düşündüm ve sorunlarıma bir çözüm bulamadım. İsteddiği şeyleri yapamazdım. *Yapamam*. Ama deneyecektik ve ne olacağını görmek istiyordum. Başladığım işi bitirirdim. Bitirmezsem... acı çekiyordum. “Gel.”

Kısa bir süre sonra kapı çalınca kendime çeki düzen vermek için bir saniye bekledim, yüzüme bir tebessüm konurdum ve kapıyı açtım.

Tanıştığımız ilk geceğine benzer şeyler giymişti; motorcu ceket, koyu pantolon, botlar. Kaskı kolunun altındaydı ve bana gülümsüyordu, bu gülümseme düşünmemi zorlaştırıyordu. Ancak bana iyice bakınca gülümsemesi soldu.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Başımı sallayıp omuzlarımı silktim.

Bana şüpheli bir bakış attı bu yüzden açıkladım, “Ab-lamla telefundaydım. Ona şeyden bahsettim... biliyorsun.”

“İyi karşılamadı mı?” diye sordu alını endişeyle kırıırken.

“Bu soruya nasıl yanıt vereceğimden emin değilim. Terapistimin hatalı olduğunu düşünüyor, benim hatalı olduğumu düşünüyor. Ve belki de öyleyim. Artık bilmiyorum.”

Avuçlarımı açtım ve üzerime ağırlık çöktüğü için iki yanıma bıraktım.

Omzumun üzerinden salona bakmadan önce bir saniye kaşlarını çatı. “Biraz dışarı çıkmak ister misin? Yürüyüş falan yaparız. Temiz hava genelde iyi hissetmeme yardımcı eder.”

“Tamam, olur,” dedim. Ulaşım dışında pek yürümezdim. Ya da koşmazdım. Ya da egzersiz yapmazdım. Ama günlerdir dışarı çıkmamıştım ve bu fikri yadırgamadım.

Girişte düzgünce duran bale ayakkabılarımı giydim, kapağı kilitletim ve binanın dışına doğru onu izledim. Hava kararıyordu ve biraz serindi ama bir hırka ya da ceket almak için dönmedim. Dışarıda çok duracağımızı düşünmemiştim.

Kaldırımın yanına park edilmiş bir motorun yanından geçerken “Seninki mi?” diye sordum.

Ağzının köşeleri kıvrıldı. “Binmek ister misin? Dikkatli olurum, söz.”

Cevap vermekte zorlandım. Daha önce hiç motora binmemiştim. Hiç *istememiştim* çünkü Priscilla bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Ona göre, motor sürerken sakatlanan herkes bunu hak etmişti ve beyinleri hasar görünce şaşırmamaları gerekirdi.

Ben cevap vermeden bana kaygısız bir bakış attı ve “Sadece sordum. Baskı hissetme,” dedi.

Motorun yanından geçti ama kolunu tutup onu durdur-

dum ve hızlıca, “Hayır, isterim. Sadece biraz gerginim,” dedim.

“Emin misin? İstemezsen üzülmem. Gerçekten.”

“Eminim,” dedim. Priscilla beni yargılamak için orada değildi. Daha önemlisi, onun onayını kazanmak için verdiğim sonuçsuz savaştan sıkılmıştım. Bana mutsuzluktan başka bir şey kazandırmadı, o an tek istediğim pes etmek ve bu kadar çabalamamanın nasıl bir şey olduğunu görmektir. Bu harika ve benim için tamamen yanlış olan adamla son gecemde unutulmaz bir şey yapmak istiyordum.

“Tamam ama durmamı istersen söyle çünkü dururum,” dedi.

Yedek kaskı kafama takıp çenemin altından kapatırken ona gülümsedim, gerçek bir gülümseme. *Gergindim* ama garip bir şekilde enerjiktim. Dikkatli olacağını söyledi ve ona güveniyordum. Motora çıkmadan önce tereddüt etti, ceketini çıkarttı ve omuzlarıma koydu.

“Tedbir olarak,” dedi.

Karşı çıkacaktım ama cekte hoş bir sıcaklık vardı ve onun gibi kokuyordu. Kollarımı geçirdim ve kokusunu çekebilmek için önünü burnuma çektim. “İhtiyacın olmadığına emin misin?”

“Yok, benim ateşim yüksek. İyiyim.” Fermuarımı çektiğinde memnuniyetle başını salladı ve bana büyük gelen kolları kanat gibi çırpma için kollarımı sallarken garip bir şekilde güldüm.

“Böyle çok komik görünüyor olmalıyım.”

“Mükemmel görünüyorsun.” Bunu kanıtlamak için eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Kısa bir öpücüktü ama yine de başımı döndürdü. Dudakları serin, nefesi ılıktı. Çekildiğinde kendime gelmem biraz zaman aldı ve ceketin kollarından birini bileklerime çekerken sırtıyordu. “Bunu

kendim yapabilirim,” dedim, insanların bana böyle şeylerde ya da herhangi bir konuda yardım etmesine alışık değildim.

Sadece başını salladı ve diğer kola geçti. “Ben istiyorum.”

Bu benim için yeni bir konseptti. Benim işkolik, başarı odaklı ailemin eşsiz dünyasında kendine yetmek önemliydi. İlkokulda hasta olduğum bir zaman aralığını çok iyi hatırlıyorum. Babam bana bir şişe Tylenol verdi ve bir iş gezisi için aceleyle kapıya giderken talimatları okumamı söyledi, ateşimle beni baş başa bırakmıştı. Yeterince büyüttüm, evde tek olmam yasadışı değildi (sanırım) ve açıkçası halletmiştim. Ama o gün bir şey kaybettim. Ya da sadece büyüdüm. Bilmiyorum.

Quan benim için küçük şeyler yaparken *bildiğim* tek şey düpedüz şımarmış hissettiğimdi. Ve bunu çok sevdim.

Kendi kaskını taktı, motora bindi ve ona katılmam için işaret etti. “Ayaklarını buraya koy ve kollarını belime sar.”

Arkasında oturmuş, onu sıkı sıkı tutarken hem iyi hem de kötü anlamda damarlarımdan heyecan akıyordu. Kanımda karbonlaşma var gibiydi.

Omzunun üzerinden bana bakıp, “Hazır mısın?” diye sordu.

Başımı salladığımda gülümseyerek motoru çalıştırdı.

Kaldırımdan ayrılırken midem çöktü ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Benimle sokakta hareket eden dev metal araçlar arasında hiçbir şey yoktu. Rüzgârı bacaklarımda, ellerimde, yüzümde hissediyordum ve korku beni ele geçirdi. Gözlerimi yumdum. Sonum geliyorsa görmek istemiyordum.

Ama sonum gelmedi. Bir dakikada gelmedi. İkide, üçte, dörtte, beşte de. Hislerin olayı geçmesiydi. Kalpler neşe de

olsa hüznün de olsa kızgınlık da olsa bir şeyleri uzun süre yoğun olarak hissetmek için tasarlanmamıştı. Zamanla her şey geçirdi. Tüm renkler solardı. Her an bir kazaya karışabileceğimin farkında olsam da korkum azaldı ve gözlerimi açtım. Başta çok fazla geldi. Çok hızlı gidiyorduk ve etrafındaki dünya bulanıktı. Ama nihayetinde nefesim düzeldi ve kalp atışlarım yavaşladı.

Şehir canlıydı. Sokak ışıkları parlıyordu, stop lambaları yanıp sönüyordu, yoldan geçen bir kamyonun egzozu yüzümü yıkadı. Bir şekilde her şey daha keskin ve parlaktı.

Yönümüzü anladım. Bu yollarda yürümüştüm. Nerede olduğumu biliyordum. Özellikle Franklin Caddesi'ne döndüğünde. Davies Senfoni Salonu'nun modern geometrik tasarımı göründü. Binanın arkasıydı, o yüzden o kadar etkileyici değildi ama benim için ev gibiydi. Özlemiştim.

Sonra War Memorial Opera Binası'nı ve San Francisco Balesi'ni geçtik, belediye binasının büyük kubbesinin arkasını gördük ve kuzeye devam ettik. Okyanusa gittiğimizi düşündüm, şehir dışından gelen birine şehri gezdirmiyorsam hiç gitmediğim bir yerdi ama oraya gitmeden döndü. Ağaçlarla çevrili, lüks dairelerin ve parkların olduğu sessiz ara sokaklara gittik ve şehrin kalabalık kısımlarından uzak durduğunu fark ettim. Söz verdiği gibi dikkatli oluyordu. Beni güvende tutuyordu.

Göğsüm şükranla ve başka bir şeyle dolarken ona daha sıkı sarıldım. O an fiziksel yakınlığımızın farkına vardım. Vücutlarımız birbirine baskı yapıyordu, sırtı göğsümdeydi, kalçalarım kalçalarında, kollarım belindeydi. Kaskatıydı, bu yıkıcı kaosta benim sabit çapamdı. Odağım ona kaydı. İzledim, bizi trafikte ustaca götürürken büyülendim. Hız yapmıyordu. Dönerken sinyal veriyordu. Sarı ışıkta geçmiyordu. Hava atmaya çalışmıyordu —o kadar

güvenliydi ki yapmasına gerek yoktu- ve gerçekten, ama gerçekten hoşuma gidiyordu. Bir parkın karşısına park ederek motordan inmeme ve kaskımı çıkartmama yardım etti, “Nasıldı? Nasılsın?” diye sordu.

“Bu... kelimeleri bulamıyorum,” dedim. Biraz titriyordum ama gülmeden duramadım.

“İyi, o zaman?” diye sordu emin olmak için.

“Evet.” Daha çok gülümsedim. “Teşekkürler.”

Yolun karşısındaki parka bakmadan önce başını salladı, cevabımdan memnun olmuştu. “Buraya gelmiş miydin? Gece çok iyi olur.”

“Hayır. Yani, birkaç kez yanından geçtim, burada olduğumu biliyordum ama yürümek, keşfetmek için hiç durmadım,” dedim.

Elimi tutup karşıya geçerken manzarayı sindirdim, Güzel Sanatlar Sarayı’na yeni bir bakış açısıyla baktım. Mayışmış salkım söğütlerle çevrili bir lagünde fıskiye su fışkırtıyordu ve ilerisinde Roma sütunları yükseliyordu, gece ışıklarının altında altın renginde süzülen bir kubbeye yol açıyordu. Peri masalı gibi olduğuna karar verdim.

Suyun önünde, bazı yerlerinde çiçek açan ağaçların olduğu açık bir çim alan vardı. Karanlıkta çiçeklerin rengini göremedim ama rüzgâr esince yapraklar kar taneleri gibi düşüp havaya bal kokusu yayıyordu. Çiftler patikalarda geziyordu. Bir yabancı altı kişilik bir ailenin toplu fotoğrafını çekti (iki ebeveyn ve yaşları değişen, saçları at kuyruğu, elbiseleri aynı olan dört küçük kız) ve telefonu onlara geri verdi. Tasmaşı yerde sürünen tüylü bir köpek geçerken hevesle havlıyordu. Birkaç metre geride telaşlı bir adam, “Kötü çocuk! Kovalamak yok!” diye arkasından koşuyordu.

Bir kahkaha attım ve Quan elimi sıktı. “Daha iyi misin?”

Düşünmeden “Evet,” dedim. Motorda kafam o kadar dağılmıştı ki daha önce neden mutsuz olduğumu hatırlamam birkaç saniyemi aldı ve Priscilla’yla olan tartışmamı hatırlar hatırlamaz omuzlarıma ağırlık çöktü. “Ablam teşhisi başarısızlıklarına bahane olarak kullanmaya çalıştığımı düşünüyor.”

Yüzünü buruşturdu. “Ne sa-saçmalık?”

Ona başımı salladım, göğsümdeki sıkışmaya rağmen gülümsedim. “Yanımda küfredebilirsin biliyorsun. Ben yetişkinim.”

“Sen hiç küfretmiyorsun,” dedi.

“Bu işte iyi olsam ederdim ama söyleyince kelimeler bana yanlış geliyor. Ayrıca, neden o kadar kötüler? Biri sadece... dışkı, her sağlıklı insan yapar. Diğerleri seks ve insanlar seksi gerçekten sever, yani...”

“Bunu söyleyen de bana yatakta neyi sevdiğini söyleyemeyen kişi,” diye fısıldadı kulağıma, boynumdan aşağı bir ürperti geldi.

“Tamam, haklısın.” Yüzüm yüz dereceye kadar ısınırken içten içe kıvranıyordum.

Konumuza dönmeden önce bana iyi niyetli ama bilmiş bir bakış attı. “Bunu söyledikten sonra ablana ne dedin? Sinirlendin mi?”

“Hayır, sinirlenmek asla uygun değil. Saygısızca, biliyorsun. Açıklamaya çalıştım ama gerçekten dinlemedi. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Ve belki haklıdır. Belki *ben* sadece bahane arıyorumdur.”

“Siktir et,” dedi aniden. “Sen öyle değilsin.”

“Ama otizm benim için doğru şey mi? Öyle olduğumu söylediğimde gerçek otistik insanlara zarar verdiğimi söyledi.”

“Ne?” dedi tiksinererek. “Kimseye zarar vermiyorsun. Eğer bir tanı senin hayatını daha iyi yapmana yardım ederse senin için doğrudur ve bunu sadece *sen* bilebilirsin. Sen ne düşünüyorsun? Sana yardım ediyor mu etmiyor mu?”

“Bence... ediyor.”

“O zaman terapistin haklı,” dedi bu her şeyi çözüyormuş gibi basitçe.

“Ama ailem inanmazsa ne yaparım?” diye sordum.

Ağzı, dilinde kötü bir tat varmış gibi büküldü. “Onların ne dediğini boş ver ve hayatını yaşaman gerektiği gibi yaşa.”

Derin bir nefes verdim. “Bunu yapmak kolay değil.”

“Biliyorum,” dedi ve ifadesinde gerçekten anladığını ima eden bir yorgunluk vardı. “*Ben* sana inanıyorum ama. Bu da bir şey, değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadım. Bu *da* bir şeydi. O an, her şeymiş gibiydi.

Quan

BİRAZ KLİŞE AMA GÜZEL SANATLAR SARAYI ŞEHİRDEKİ favori mekânlarımdan biri. Sütunları, ışıkları ve suyu seviyordum. Romantikti. Çoğu insan düğününü burada yapıyordu ve evet ben düğünleri de severdim. Bazen insanlar yeminlerini okurken gözlerim doluyordu, tabii yeminler iyiye ya da duygusal bir şekilde okunduysa. Yaşlı babaların ağlaması beni hep etkilerdi, belki de babamın da beni umursamasını dilediğim içindi.

“Burası gerçek görünmüyor,” dedi Anna etrafa merakla bakarak, biz bahçede yürürken sütunlardan birinin kırmızımsı taşlarına parmak uçlarında saygıyla dokunuyordu.

“Böyle daha iyi,” dedim ve onu kubbenin oradaki sütunlara yönlendirdim. İçeride, başını geriye attı ve tavan-daki karmaşık geometrik desenlere baktı. Dışarıda, ışıklar suyun yüzeyine yansıyor ve dalgalar tepedeki altıgen şekillerin üzerinde dalgalanıyordu. Bu bir mimari dehanın sonucuydu ama beni büyüleyen Anna’nın profiliydi; dudaklarının hafifçe ayrılması, onu ceketimin içinde görmeyi bu kadar sevmem.

“Hep bir kızı bu odanın ortasında öpmek istemişimdir,” diye itiraf ettim, yapmayı planladığım şeyle ilgili kararlı ama biraz da huzursuz hissediyordum.

Sırıttı ve ışık gözlerinde dans etti. “Buraya bir sürü kızı getirdiğine dair iddiaya varım.”

“Getirdim.” Yankı yapan yerin tam ortasına ilerledim.

“Hepsini burada öper misin?” diye sorarken duvarlara yakın, benden uzak duruyordu.

“Hayır,” dedim.

“Neden?”

“Daha önce uygun olduğunu hissetmedim.”

Tebessüm etmeye çalıştı ama dudakları onu dinlemedi.
“Belki doğru kişiyle olur.”

Elini ona doğru uzattım, merkeze yanıma gelmeye davet ettim. “Buradan manzara çok iyi. Tamamen simetrik.” İçimde simetriyi, kedilerin kedi nanesini sevdiği kadar sevdiğine dair bir his vardı.

Bana doğru birkaç adım attı ama uzakta durdu. Tavana bakıp gülümsedi ve “Haklısın. Manzara buradan daha iyi. Bayıldım,” dedi.

“Ortada değilsin, Anna.”

Dudağını ısırды ve bana doğru bir adım attı.

Ellerinden birini tuttum ve kibarca ortaya doğru çektim. “Yanımda durmak istemiyor musun?”

Başka yöne bakmadan önce bir saniye boyunca gözleri gözlerimle buluştu. “Baskı hissetmeni istemiyorum... benimle bir şeyler yapmak için.”

“Hissetmiyorum.”

Başını sallarken ağzında bir gülümseme belirdi. “Tamam, iyi.”

Cesaret, dedim kendime. Bana kalp emojisi gönderdi. Bunu yapabilirdim.

Kendini hazırladım, bir tutam saçını kulağının arkasına koydum. Çenesi titreyince “Bunu yapmam sorun mu?” diye sordum.

Başını sallamaya başladı ama durdu. “Bu his hoşuma gidiyor.”

“Ama?” diye sordum.

Bakışları tavandayken “Ama... insanların saçına dokunması beni rahatsız ediyor,” diye ekledi.

Bu bilgiyi aklıma yazdım ve parmaklarımın arkasını yanaklarında gezdirerek elimle çenesini tuttum, dikkatini tekrar kendime çektim. “Peki sana böyle dokunmam?”

Kesik bir nefes alıp verdi. “Sorun değil.”

“İyi anlamda mı sorun değil yoksa kötü anlamda mı?”

Dudakları kıvrıldı. “İyi anlamda.”

“Sevindim.” Ağzımı onun ağzına bastırmak için can atarak eğildim ama sadece burnumun onun burnunun ke-merinde sürtünmesine izin verdim, bu hareket ona gözlerini kapattırdı.

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve bunu uzatmak ister gibi hareket edince kontrolümü kaybederek ağzına istediğim şekilde gömüldüm. Boğazından minik bir ses çıkardı ve kayboldum. Onu boğulur gibi öptüm.

O ânın, onu orada öpmemin her şeyini ezberlemek istedim ama tek düşünebildiğim ağzıydı. Sarhoş edici yumuşaklığı, tadı, beni derine çekişi... Bana yetmedi. Duramadım.

Omuzlarımı sıkıca tutarak çekilen o oldu. “Toplum içinde müstehcen öpüşme yüzünden tutuklanabilir miyiz?”

Sert bir kahkaha attım. “Sanmam. Ve sence bu müstehcen mi? Daha hiçbir şey görmedin.” Avuçlarımı sırtında gezdirdim, kalçalarım tuttum ve bana ne yaptığını hissedebilsin diye ona doğru yaslandım.

Nefes nefese kaldı ve yüzünü boynuma sakladı, ismimi protesto eder gibi söylediğinde güldüm.

Doğru andı, bu yüzden söyledim.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum, Anna.”

“Ben de senden hoşlanıyorum,” dedi ve sözlerinde ciddi olduğunu belirten bir ağırlık vardı.

“Bunun son gecemiz olmasını istemiyorum,” diye itiraf ettim. “Bundan sonra da seni görmek istiyorum. Tek gecelik ilişki yaşamayı denemek yerine... neden görüşüp bunun nereye gideceğini görmüyoruz?” diye sordum yüksek kalp atışım yüzünden kendi sesimi zar zor duyarken.

Keskin bir nefes aldı ve benden uzaklaştı. “Yani erkek arkadaşım mı olmak istiyorsun?”

“Eğer seni rahatsız ediyorsa etiket koymak zorunda değiliz.” Ama söylediğim şeyi benim için mi yoksa onun için mi söylediğimden emin değildim. Eğer ciddi bir ilişki yaşarsak, ona her şeyle ilgili dürüst olmam gerekirdi ve o kendi sorunlarıyla ilgili açık olmasına rağmen bu benim için kolay değildi. Onun kayası, yaslanmaya korkmayacağı birisi olmak istiyordum. Beni bütün olarak görmesine *ihtiyacım* vardı.

“Erkek arkadaşım ve ben...” Kaşlarını çatı ve saçlarını sabırsız bir el hareketiyle yüzünden çekti. “Açık ilişki yaşamamızı istedi. Sana daha önce söylemem gerekirdi ama bunu böyle olacağını... senin... benim...” Açıklamaya çalışmayı bıraktı.

Söylediklerini sindirmem biraz sürdü ama sonra içimde garip duygular uyandı. Yanılmıştım. Birisini atlatmaya çalışmıyordu. Sadece yeni bir şey denemek istemişti. Çünkü boktan erkek arkadaşı öyle istiyordu. Bana söylememesi canımı yaktı ama neden söylemediğini de anladım. Bizim bir şey olmamamız gerekiyordu.

“Kızgın mısın?” diye sordu.

Buna nasıl yanıt vereceğimi biliyorsam cehenneme kadar yolum vardı, bu yüzden ona o an önemli olan tek şeyi sordum: “Hâlâ onunla olmak istiyor musun?”

Alt dudağı titredi ve sonra başım yavaşça ama kararlı bir şekilde salladı. “Hayır.”

Kalbim yerinden fırladı. Ellerim ona dokunma isteğiyle kıvrandı ama onları tuttum. “İster...”

“*Seninle* olmak istiyorum,” dedi daha önce çok nadir yaptığı bir şekilde bana bakarak.

Ona doğru bir adım attım. “Siz ne kadardır... bunu yapıyordunuz?”

“Aslında sen ve ben tanıştığımızdan beri. Ayrı olmak şaşırtıcı derecede kolay oldu,” dedi. “Kayıtlara geçsin, sadece sen vardın.”

Buna gülmek zorundaydım. Tuvalette saklandığı tek kişi bendim.

“Birbirimize karşı dürüst olduğumuza göre...” Midem bulandı ve ağzımdan nefes verdim, tekrar nefes almaya çalıştım.

Konuşmamı beklerken beni kaşları çatık hâlde izliyordu.

“Bir sakatlık yaşamadım. Hastaydım.” Mide bulantım arttı, neredeyse başım döndü ve ağzımdan çirkin kelimelerin çıkmasına izin verdim. “Testis kanserim vardı ve birini aldılar. Bazıları benim sadece yarım...”

Parmaklarım dudağıma bastırıp beni susturdu. “Bunu söyleme.”

Bitmemişti. Açıklamam gereken başka şeyler vardı. Ama gözlerim yaşardı ve boğazıma bir yumru oturdu. Ne kadar yutkunursam yutkunayım gitmedi. Onun önünde böyle olmak istemedim. Olduğumu düşündüğü kişi olmak istedim, bunların hiçbirisini takmayan özgüvenli bir piç. Ama umurumdaydı. Yeterli olmak istiyordum: onun için, benim için, hayatımdaki insanlar için.

Yüzüme tıpkı daha önce ona dokunduğum gibi dokundu, gözleri endişeyle kırışmıştı. “Canın yanıyor mu?”

“Hayır. İyileştim ve bir süredir kanser değilim.”

Parlak bir gülümseme yüzüne yayıldı. “Çok iyi haber.”

“Çok iyi haber denemez. Aşağısı olması gerektiği gibi görünmüyor. O...”

Kahkaha atarak beni şaşırttı. Açıkçası biraz canım yandı.

“Üzgünüm. Sana gülmüyorum,” dedi. “Ama gerçekten aşağısının nasıl görüldüğü umurunda değil. Kadınların erkeklerin taşaklarının nasıl görüldüğüne takıntılı olduğu kitaplar okudum ve bunu hiç anlamadım. ‘İyi olanlar’, ‘iyi olmayanlar’, bana hepsi aynı görünüyor. Ben, ah, onları nasıl takdir edeceğimi bilmiyorum.”

Sinirlenebileceğimi fark ettim. Sözleri bir açıdan duyar-sızdı. Ama öyle olmasını istemediğini biliyordum. Olması gerekenden daha orantısız olmamı umursamadığını, onun için önemi olmadığını bilmemi istiyordu.

O yüzden boş verdim.

Duruma, kansere sinirlenmeyi seçtim, ona *değil*.

Onun kılı taşakların ayrıntılı tasvirleri üzerine düşün-düğünü, belki de cazibesini anlamaya çalışırken skrotum mozaigine baktığını hayal ettim ve eğlenmeden durama-dım. Haklıydı. Ameliyat olmadan önce doktorum beni al-dıklarının yerine silikon protez takmam için cesaretlendirdi ama hayır dedim. Kanserden sonra, sahte taşak istemedim. Kendime farklı görünmekle baş edebileceğimi söyledim ve kimsenin de umurunda değildi. Ama bu ben bir şey kaybet-meden *önceydi*. Ameliyattan sonra, daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şekilde savunmasız hissettim. Hâlâ da atla-tamadım.

Ama istiyordum. Belki de artık zamanı gelmişti.

“Okuduğun kitaplardan bahsedip duruyorsun,” dedim. “Ne tarz kitaplar?”

Dudaklarını büzdü, inatla sessiz kaldı ama ağzının ke-

narlarında bir tebessüm belirdi ve iç çekerek alnımı alnına değdirdim.

“Bunu beraber yapalım, sen ve ben, beraber... ve ne olacağını görelim,” dedim.

“Tamam.” Tek söylediği buydu ama bu fazlasıyla yeterliydi.

Artık konuşmadığımız için lagünün içindeki kaynağın gürlemesi kulaklarıma doldu. Anna’nın, etrafımızdaki binanın, üzerimizde dalgalanan ışığın ve gecenin farkındaydım. Her şey, her bir şey tamamen mükemmeldi.

ON SEKİZ

Anna

BİR SEYYAR SATICIDAN FALAFEL VE PİDE SANDVIÇ olarak teknelerin yelkensisiz direklerinin, göğü ters duran lolipoplar gibi gösterdiği marinada yürürken yedik. Ahtapotlardan bahsettik ve kıyıda saklanan bir ahtapotu bulabileceğimiz yerler hakkında şakalaştık. Sıradan bir şekilde öpüştük ama Quan dokunduğunda tenimdeki elleri buz gibiydi. Onun hipotermiden ölmesini istemedim ve geceyi bitirmek için ısrar ettim.

Binamın dışında, “Gelmek ister misin?” diye sormadan önce düşünüp taşındım.

“Gelmemi ister misin?” diye sordu.

“Önce ben sordum.”

Kaskımla oynarken kahkaha attı. “Evet, isterim,” demeden önce motorun arkasına takması asırlar sürdü.

“O zaman gel,” dedim.

Kendi kaskını da motora taktıktan sonra beni binaya doğru takip etti, küflü merdivenlerden üç kat çıktık. İçeride ayakkabılarımı ve ceketimi çıkartıp, koltuğun arkasına bıraktığımda aniden rahatsız hissettim. Sonrasında ne olacağını biliyordum ama oraya nasıl geleceğimizi bilmiyordum.”

“S-susadın mı?” diye sordum.

“Hayır, teşekkürler,” dedi.

“Televizyon izlemek ister misin?”

Dudakları titredi, eğleniyordu. “Sonunda seninle yan yana bir şey izlemek farklı olurdu ama şu an izleyesim yok.”

Bana doğru geldi ve nefes nefeseydim. Önemli bir yere gidiyormuş gibi yürümesi beni cezbetti. Çünkü bana geliyordu.

“İlk seferimizi nasıl yapmamız gerektiğini çözdüm,” dedi.

“Nasıl?”

Bana eğildi ve dudaklarını alnıma, yanağıma, kulağımın arkasındaki yumuşak noktaya değdirdi. “Karanlıkta.”

Hemen aklıma onun ameliyat yüzünden rahat olmaması geldi ve başımı salladım. “Bana uyar.”

Koridordan odama doğru ilerledik ve kapıda Quan, “Işıkları kapalı turalım. Tabii fikrini değiştirmediyse,” di-yene kadar otomatik olarak ışığı aradım.

“Hayır, sadece unuttum.” Karanlıkta ilerledim, sonunda dizlerimi yatağımın yastıklı kısmına çarptım.

Onu bulmak için döndüm ve ooof çekerek göğsüne vur-dum.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet ama bu biraz garip.”

“Biraz,” aynı fikirdeydi. “Ama biraz da hoşuma gidi-yor. Senin yeni bir yanını öğreniyorum.”

“Sakar tarafımı mı?”

“Seni görmeye çok alışığım. Artık seni hissetmeye de odaklanıyorum.” Dudakları alnıma geldi, kaşıma, kahka-ha attım, burnumun ucuna, ağzıma. Alt dudağıma emdi, yaladı ve elleri vücudumda gezerken dilinin cesur vuruşla-rıyla ağzımı âdeta ele geçirdi.

Kalçamı avuçlayıp sıktığında iç kaslarım gerildi ve ka-sıklarım nemlendi. Mantıken, vücudumdaki ağrıyı hafiflet-

meyeceğini biliyordum –nasıl yapıldığını bilmesinin imkânı yoktu– ama yine de istiyordum. Öpücüklerini, okşamalarını istiyordum. Onu yakınımda istiyordum. En çok da beni istemesini istiyordum.

Öpücüklerim vahşi bir hâl aldı. Ellerimi gömleğinin altında gezdirdim; karnının, göğsünün ve sırtının sertliğini test ettim. Işık olmadan bile ne kadar güçlü, ne kadar hızlı olduğunu hissedebiliyordum. Ben ikisi de değildim ve farklılıklarımız hoşuma gidiyordu. Alt karnıma bastıran sertliği fark edince, aynı hizaya gelene kadar içgüdüsel olarak ayak parmaklarımın ucunda yükseldim...

Boğuk bir ses çıkarttı ve yavaşça bana doğru sallandı. Duygulara boğuldum, dizlerimin bağı çözüldü. Düşmeme izin vermedi. Beni tuttu, kalçamın birini tutup kalçasının üstüne aldı, beni daha derin öperken yavaşça bacaklarımın arasına sürtündü. Bu hareketin hamlığı, sürtünme, ağzı, hepsi bana fazla geldi. Beni yatağa bıraktığını zar zor fark ettim. Artık sadece bedenlerimizin daha yakın olduğunu biliyordum. Ne kadar yakın o kadar iyiydi. Gömleğini yukarı çektim, aramızdaki kumaş katmanları beni sabırsızlaştırıyordu ve onu fırlatmak için öpücüğü yarıda kesti. Ağızlarımız ayrı kalamazmışız gibi birleşti. Şimdilik bu doğruydum sanırım. Onun öpücüklerine bağımlıydım. Ve tadına, kokusuna, tenine. Ellerimi sırtına kaydurdum, parmak uçlarımı omurgasında gezdirerek onu hissetmenin tadını çıkarttım. Pantolonunun beline gelince parmaklarımı içeri soktum ve aşağı indim, böylece ellerimi mükemmel derecede yuvarlak olan kalçasıyla doldurdum. Anında bunu takıntı yaptım.

“Başın belada,” dedim öpücüklerin arasında.

“Neden?”

“Nasıl hissettirdiğini bildiğime göre artık oraya dokun-

madan duramam. Bunu hep yapacağım.” Tamamen dürüstüm, bu yüzden kahkaha attığında anlam veremedim ama biraz komik *olduğuna* karar verdim.

“Beğenmene sevindim,” dedi ve onu göremiyor olmama rağmen sesinin tınısından gülümsediğini anladım. “Bana istediğin gibi dokun.”

“Her yerine mi?” diye sordum çünkü son sefer olanları hatırladım.

Bir an duraksadı ve sonra o hareket edince yatak kayd. Pantolonunu açarken fermuarın sesini ve yere düşünce çıkan sesi duydum. Anlamsızdı ama elbisemi kafamdan çekip atarken ve iç çamaşırlarımı çıkartırken çok huzursuz hissettim.

Böyle hissetmemeliydim. Beni göremiyordu. *Ben* de kendimi göremiyordum. Ama zihnim hâlâ karanlığın gerçek olduğunu kabul etmedi. Birinin beni, bedenimi, hareketlerimi yargılamasını bekliyordum.

Yanımda gerindi ve beni kendine çekti, vücutlarımız aynı hizadaydı, teni tenimdeydi. Uzun penisinin sertliği pelvisimi yakıyordu ama bunu görmezden geldim.

“Çok iyi hissettiriyorsun,” diye fısıldadı, ellerini bacağında ve kalçalarımnda gezdiriyordu.

“Sen de.” Yüzüne, boynuna dokundum ve avcumun kalanını göğsünün ortasına hizaladım. “Kalp atışını hissedebiliyorum. Hızlı. Gergin misin?”

“Biraz,” diye kabul etti.

“Ben de.”

“Durmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır.”

Dudaklarını yumuşakça bana bastırarak, “Konuşmayı bırakıp seni öpmeye döneyim mi o zaman?” diye sordu.

“Evet, lüt...”

Dili dudaklarımın arasında geziyordu ve beni o kadar hissederek öpüyordu ki ayak parmaklarım kıvrılıyordu. Uzun süre sadece bunu yaptık. Zar zor nefes alana kadar öpüştük. Birbirimize dokunduk ama ellerimiz güvenli yerlerde kaldı; kollar, bacaklar, göbekler, sırtlar. Evet, poposunu tuttum çünkü ben ahlaksız bir kadınıym ama son seferden sonra daha fazlasını yapacak cesaretim yoktu.

Huzursuzca yer değiştirdiğinde uzun uzvu kalçalarımın arasına kayarak vajinama sürttüğünde boynuma doğru homurdandı.

“Üzgünüm.”

“Üzülme.” Sertçe nefes alarak boynuma sokuldu ve “Nasıl dokunulmasını istediğimi gösterirsem aynısını yapar mısın?” diye sormadan önce kulak mememi emdi.

“Sana sadece dokunamaz mıyım?”

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarttı ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu. “Bunun ikimizin de hoşuna gitmesini istiyorum.”

“Gidiyor.” Julian’la sevişmek iş gibiydi; fiziksel olarak, mental olarak ve duygusal olarak. Çünkü her zaman olmadığım biri gibi olmaya çalışıyordum. *Bu...* başkaydı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi Quan. “Benimle konuş ya da bana göster, herhangi biri...”

“Yapamam. *İstiyorum*. Senin için. Ama yapamam. Utanırım ve eğer biri...”

“Biri ne? Sadece ikimiz varız Anna.”

“Biliyorum, ama...” Bitirmedim. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

“Beni istiyorsun. Tabii bunları kafamda kurmuyorsam.”

“İstiyorum.” Yüzümü yana çevirdim ama sonra zaten göremeyeceğini hatırlayınca, aptal gibi hissettim.

Beni yakına çekti ve alnımı öptü. “Seni mavi kadın taşaklarıyla bırakamam. Bu kötü erkek arkadaş bölgesi.”

“Öyle bir şey yok,” dedim eğlenerek.

“Öyle bir şey gerçekten var. Sen sadece sürekli öyle olduğun için fark etmiyorsun.”

“Gerçekten etmiyorum.”

“Ne sıklıkla kendine dokunuyorsun?” diye fısıldadı.

Yüzüm daha çok yandı ama cevap verdim. “Bilmiyorum. Çetelesini tutmadım.”

“Günde bir kere?”

“Hayır.”

“Haftada bir kere?”

“Belki,” diyemeden önce iki kere denemem gerekti.

“Yaptığında buraya dokunuyor musun?” Parmakları köprücük kemiklerimden göğsüme indi ve sertleşene kadar göğüs ucuma dokundu.

Boğazım düğümlendi, konuşma yeteneğimi kaybetmiştim. Onunla tanışmadan önce göğüslerime bu şekilde dokunmamıştım. Ama orayı öptükten sonra, onun hissettirdiği gibi hissetmeye çalışmıştım. Başarılı olamamıştım.

“Sanırım sormama gerek yok. Son kez yaptığında hoşuna gittiğini zaten biliyorum.” Vücudunun duruşunu biraz değiştirdi ve sonrasında ağzının sıcaklığı meme ucumu kapladı. Emdi, diliyle dokundu ve içimin çekildiğini hissettim. Çıkardığım sese engel olamadım... biraz nefes, biraz inleme. “Aynı sesi çıkartmıştın. Bu sese bayılıyorum.” Diğer göğsüme döndü ve aynı hareketleri orada da yaptı. Yapmamaya çalıştım ama aynı sesi tekrar çıkarttım. Ağzının altında kıvranırken çarşafı sıkıca tuttum.

“Keşke sana dokunduğumda o sesi nasıl tekrar alacağımı bilsem.”

Elini karnıma uzattı, bacaklarımın arasındaki kıvrım-

lara indi. Bir parmağı kaygan kıvrımların arasından geçip klitorisimin etrafında durgun hareketlerle gezindi. Nefesim kesildi ve kalçalarım keskince eline doğru kalktı. İhtiyacım olana çok yakındı. Çok yakın. Ama yine de çok uzak.

“Daha hızlı?” diye sordu alçak bir sesle.

Cevap veremedim.

“Daha sert?”

Sessizce öfkelenerek karanlığa baktım... her şeye. Ama çoğunlukla kendime. Neden böyleyim? Neden değişemiyorum? Neden konuşamıyorum?

“Duralım mı Anna?” diye fısıldadı.

Gözlerim yaşlarla doldu, yavaşça yüzüme aktı ve battaniyeleri ıslattı. “Durmak istemiyorum.”

Ellerimden birini tutup eklemlerimden öpmeden önce bir süre sessiz kaldı, parmağımın birinin ucunu ısırmadan önce yaladı ve sonra ellerimi kalçalarım ve cinsel organıma götürdü. “Bunu deneyelim o zaman,” diye fısıldadı, parmaklarımı en hassas yere bastıracak şekilde yönlendirdi. “Seni göremiyorum. Ne yaptığını bilemeyeceğim. Tek bir şey bile söylemene gerek yok.”

“Quan, yapamıyorum...”

Parmakları içime girip çıkarken beni öperek susturdu, bana dokunurken elimi kendi elinin altında tuttu. Önceki gibi, ihtiyacım olana çok yakındı. Ama yine de uzaktı.

Yalnız bu kez parmaklarım oradaydı ve önerdiği şeyi yapmak için duyduğum istek neredeyse dayanılmazdı. Karşı koydum. İyi şeyi yapmaya çalıştım. Başardım. Bir süre.

Ama beni daha uzun öptükçe isteğim şiddetlendi. Kalçalarım parmaklarına doğru çıkıyordu, beni cezbeden dokunuşu arıyordu. Bana vermedi. Veremedi. Nasıl olduğunu bilmiyordu. Ama *benim* parmaklarım tam oradaydı ve ihtiyacım yüzünden çok kaygandı. Vücudumdaki her kas A teli kadar gergindi.

Parmaklarımdan biri seğırdi, kontrolüme ihanet etti ve kendime sevdiğim şekilde sürtündüm. Sadece biraz, dedim kendime. Sadece biraz. Daha çok tahrik oldukça Quan'ın ağzına neredeyse acı içinde haykırdım.

Kendime özgürce dokunmam için elini çekerken, "İşte," diye fısıldadı.

Yapmamalıydım ama tekrar yaptım. Ve tekrar, ismini söyleyerek inledim. Cinsel organım sıkılaştı ve kalçalarım titredi.

"Durma," dedi alnımı, yanağımı, ağzımı, çenemi öperek.

Tekrar yaptım ve parmaklarımdan kaygan etimin üzerinden çırpınırken çıkardığı ses karanlık odada gürültü yaptı. Gürültülü ve tamamen erotikti.

"Çok seksi," diye fısıldadı kulağıma ve övgüsü beni içten içe yükseltti.

Daha fazlasını duyma arzusuyla derine daldım ve dudaklarını yalarken kendime dokundum; dilimi ağzına soktum, alt dudaklarını, çenesini ısırđım, boynunun güçlü kısımlarını emdim. Hızlıca orgazma doğru ilerledim ama sonra orada kaldım; bitiremedim, sinsi düşünceler beynime hücum etti.

O an çok komik görünüyor olmalıydım, bu yakışıklı adam yanımdayken kendime dokunuyordum. Doğru şekilde sevişmeliydim, onun dokunmasına izin vermeliydim. Beni memnun etmek kolay olmalıydı. Hemen orgazm olmalıydım, birden çok kez, her zaman, *her* istediğinde. İnsanlar görse gülerdi.

Beni öptü ve ben kollarında titrerken beni cesaretlendirecek şeyler fısıldadı. Ama kafamdaki sesleri tam olarak susturamadı. Sesler çok yükseldi. Elime doğru dalgalanan kalçalarım seğırdi, ter vücudumu kaplayana kadar ulaşmadığım bir rahatlama geldi.

Eli iç uyluklarıma girip çıkıyordu ve kalbim çarptı. Donup kaldım, ne yaptığımı araştırıp kendime nasıl dokunmayı sevdiğimi, ne kadar tuhaf olduğumu anlamasından korktum. Bilmesini istemiyordum. Öğrenemezdi.

“Ben yapamıyorum... o... durmamız lazım,” dedim ve sesim yalvarır gibi çıktı.

“Tamam. Duracağız.” Kelimeleri boğuk ve sertti ama söylediğimi yaptı. Durdu. Sırtüstü yuvarlandı ve beni biraz göğsüne doğru çekti, orada vahşi kalp atışlarını ve derin nefes alışını duydum. Aşağıda cinsel organı bacağıma dayanmış bir meşale gibiydi; sert ve sıcak.

Başarısızlık hissinden ağlamak istedim. “Üzgünüm.”

“Üzülme,” dedi.

“Ama yapmadım. Ve sen de yapmadın.” Ne yapmadığımızı söyleyemedim.

“Çok şey yaptık.”

“Kızgın değil misin?” diye sordum.

Bana daha sıkı sarılırken, “Hayır, *kızgın* değilim,” diye homurdandı. “Seninle gurur duyuyorum. Bana güvenmeden onur duyuyorum. Biraz bile kızgın değilim.”

“Sen hâlâ...” Bacaklarımı çektim ve elimi göğsünden aşağı kaydurdım. Beni durdurdu, elimi karnında tuttu.

“Bir daha denememizi istiyor musun?”

“Evet, istiyorum. Çok kez denememizi istiyorum.”

“Sen gerçekten...” Nasıl söyleyeceğimden emin olamadım ve “cinsel anlamda hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Beni beklemeye devam edersen,” demekte karar kıldım.

“O zaman cinsel anlamda hayal kırıklığına uğrarım,” dedi.

Neredeyse, ona beklemeyi seçerek bana baskı uyguladığını söyleyecektim ama söylemedim. Bu sadece benimle ilgili değildi. İkimizle ilgiliydi. Bazı şeylerin belirli bir şekil-

de olması için onun da sebepleri vardı ve ben buna saygı duyuyordum.

Bunalmış ve yorgun hissediyordum, “Artık uyuyalım mı?” diye sordum.

“Beni yatıya mı davet ediyorsun?”

Yorgundum ama gülümsedim. “Evet.”

“O zaman evet, şimdi uyuyalım.”

TELEFONUN ISRARLA ÇALMASI BİLİNCİMİ YERİNE getirdi. Uzun süre uyumuş olamazdım. Saçım hâlâ terden nemliydi ve bacaklarımın arası rahatsız edici derecede pis hissettiriyordu. Homurdanarak oturdum.

“Bırak mesaj bıraksınlar,” diye mırıldandı Quan uykulu bir şekilde.

“Olmaz. Bu annemin zil sesi.” Yerde el yordamıyla elbiseyi aramak için yataktan çıktım.

Elbiseye benzeyen bir şey buldum ve kafamdan geçirdim ama tam popomun altına kadar indi. Bu Quan’ın tişörtü olmalıydı ama işe yaramıştı. Kapıyı buldum ve telefonumu bulmak için salona geçtim, giderken masadaki lambayı açtım. Telefonum sustu ve nereye soktuğumu hatırlayamadım (benim için sıradan bir sorundu). Her yere baktım; orta sehpa ve kitaplığa, kirlentlerin altına. Ayakkabılarımın içine bile baktım, koltuğun altına bakmak için el ve ayaklarımın üzerine çöktüm.

“Ceketimin cebinde.”

Omzumun üzerinden baktım ve Quan’ı görünce iç geçirdim. Sıradan bir şekilde duvara doğru yaslanıyordu, tişörtü yoktu, sadece düşük belli kotunu giymişti. Görmeden hepsine dokunmuştum, o tene, o mürekkebe. Her şeyi karanlıkta yapmamız üzücüydü.

Ama karanlık olmasa yaptığım şeyleri yapamazdım.

O yüzden mi bunu önermişti? Kendisi için değil de benim için?

Bakışı ayaklarımı yerden kesti; karanlık, yoğun, hatta sahiplenici ve eğildiğimin, diz üstü olduğumun ve iç çamaşırı giymediğimin farkına vardım. Manzarası iyiydi. Düzeldim ve tişörtün uçlarını düzelttim, utanmışım. Ama aynı zamanda çok arzulanmış ve seksi hissediyordum, daha önce bunları gerçek anlamda hissetmemiştim.

Cebindeki telefonum tekrar çalmaya başladığında, onu almak için koştum. Neredeyse gece yarısıydı. Bu iyi bir şey olamazdı.

“Alo, anne. Her şey yolunda mı?”

“Sonunda açtın.” Garip, boğuk bir sesin ardından tiz bir inilti geldi. Bu sese o kadar yabancıydım ki ne olduğunu anlamam biraz sürdü. Ağlamaydı. Annem ağlıyordu.

Ben hayatım boyunca hiç, bir kere bile annemin ağladığını duymamıştım.

“Neler oluyor? Neredesin?” diye sordum.

Yürek burkan hıçkırıklara boğulmadan önce, “Hastanede. Baban. Uyuduğunu düşünmüştüm,” dedi.

“N-ne oldu?” Aklımdan her biri birbirinden daha beter olan ihtimaller geçti. Kafamda baskı oluştu, o kadar büyüktü ki kafa derim karıncalanmaya başladı.

“Kalp krizi geçirdi, büyük bir kriz. Gel onu gör, Anna. Hemen gel.”

İkinci Kısım O Gurada

Anna

HASTANEYE DOĞRU BİR SAAT SÜREN YOLCULUĞUMUZ sırasında hissizdim. Quan'ın binasının altındaki otoparkta durup motorunu siyah bir Audi SUV'la değiştirdiğini bile zar zor fark ettim. Mide bulandırıcı bulduğum yeni araba kokusu vardı ama güvenliğini önemsemesi hoşuma gitti. Arabam olmadığı için beni götürmesi çok ince bir davranıştı. Yoksa Uber çağıracaktım, ne yaptığımı sorduğunda bunu yapıyordum.

Demek ki her zaman ortadan kaybolmayan bir erkek arkadaşına sahip olmak böyle bir şeydi. Hissizlik duygusu geçtiğinde, bu konuda bir şeyler hissedeceğime emindim.

Şimdilik gerçeklere, bilgiye ihtiyacım vardı. Ağlamadım, yas tutmadım, daha fazlasını öğrenene kadar bekleyecektim.

Priscilla'ya sorabilirdim –o her zaman her şeyi bilirdi– ama Quan ve ben takılırken görmediğim mesajlara göre Kaliforniya'ya giden bir uçağa atlamış ve sabaha kadar müsait olmayacakmış.

Hastanede, resepsiyon bize ziyaretçi kartları ve babamın odası için karmaşık bir yol tarifi verdi. Tüm dönüşleri hatırlamaya çalışırken panikledim ama Quan, daha önce buraya gelmiş gibi elimi tutup yolu gösterdi. Belki de gelmişti.

Koridorlar aydınlık ve kalabalıktı. Gündüz gibiydi. Hastalık normal saatlerde gelmezdi.

Babamın odasına ulaştığımızısa Quan'ın elini bıraktım ve kendime çekidüzen verdim. Gözlerimi kapattım ve otomatik olarak ortama uygun kişiliğimi aradım. Duruşum değişti. Ben değiştim.

Geldiğimi haber vermek için bir kez kapıya tıkladım ve Quan arkamda dururken kapıyı açıp içeri girdim. İki kişilik bir odaydı ama ikinci yatak boştu. Odanın dolu tarafında mavi bir perde vardı, perdeyi çektim. Babam yatakta uyuyordu; çeşitli tüplere ve kablolara bağlıydı, annem yanında oturmuş elini tutuyordu. Yüzü çok solgundu ama her zamanki gibi kusursuz bir şekilde altın ve inci boncuklarla süslü siyah kaşmir bir kazak ve siyah pantolon giymişti.

Gürültü yapmamaya çalışarak “Anne,” dedim. “Nasıl?” Ağzını kapatarak başını salladı.

Yutkunarak, yavaşça yatağa yaklaştım. Babam her zaman uzun boylu ve dayanıklı olmuştu ama o an çok ufak görünüyordu. Zayıf. Kırılgan. Hayatta olması onları önemsiz kılmıştı. Onu birkaç ay önce gördüğümde, annemin onu neden güneş kremi sürmesi için rahatsız ettiğini anlayamamıştım. O zamandan beri on yaş yaşlanmış gibiydi. Bir yere gittiğinde, bavulunu eve getirdiğinde bulmam için şeker alıp arabasının bagajına saklayan adama benzemiyordu; bu ritüel sadece ikimizin arasındaydı, annemden saklardık çünkü onaylamazdı.

Elimi babamın boştaki elini tutmak için uzattım. Soğuk ve tepkisizdi, hayatta olduğundan emin olmak için yanındaki sayıların ve yazıların olduğu ekrana baktım.

“Baba, benim Anna. Seni görmeye geldim,” dedim.

Gözleri açıldı ve bana odaklanmadan önce uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Gözlerinin beni tanıyıp parlamasını bekledim. Gülümsemesini bekledim... küçük bir gülümseme ve adımı söylemesini.

Ama gözleri parlamadı. Gülümsemedi. Konuşmak onun için fazlasıyla çaba gerektiren bir şey gibiydi, kelimeler ağzından bulanık ve bozuk çıkıyordu. Anlayamadım. Hangi dili konuşmaya çalıştığından bile emin olamadım.

Tekrar etmesi için “Ne dedin?” diye sordum.

Gözkapakları kapandı, alını kırıştı ve dudaklarından zar zor dökülen sesler daha da belirsizleşti. Sonunda yüzü gevşediğinde, nefesi düzeldi. Tekrar uyudu.

Ne yapacağımı bilmeden anneme baktım.

Sessiz hıçkırıklarla başını sallayarak yüzünü ellerine gömdü. Acı çeken bir fısıltıyla, “Ona uyumasını ben söyledim. Yarın daha iyi hissedeceğini düşünmüştüm,” dedi.

Odaya bir doktor girdi; beyaz laboratuvar önlüğü giyen uzun bir kadındı, uzun örgüleri arkada kalmış bir at kuyruğuyla toplanmıştı ve kırmızı gözlükleri vardı. Alçak sesle, “Nöbetim bitmeden önce sadece kontrol etmek istedim,” dedi. Merhametli bir şekilde başını sallayıp annemi selamladı. “Bayan Sun.” Bana, “Ben Dr. Robinson,” dedi ve sıkıca tokalaştık.

“Ben Anna, kızıyım,” diye zar zor yanıt verdim. Gülümsemeyi unuttuğumu fark ettim ve dudaklarım plastiktenmiş gibi hissetmeme rağmen geç de olsa gülümsedim.

Babamı muayene etti, hayati değerlerine ve ilaçlarıyla serumuna baktı, “Annenize söylediğim gibi...” diye açıklama yaptı.

Babamın durumunun detaylarını anlatırken kendimde değildim. Konuştuğunu duydum. Uzaktan, başkası gibi sorular sorduğumu duydum. Onu, annemi, babamı gördüm. İmkânsız olmasına rağmen kendimi de gördüm, budala, etkisiz bir kadındım. Quan mavi perdenin diğer tarafında bir yerdeydi. Dr. Robinson anlayamadığım tıbbi terimler kullanıyordu ama babamın kalp krizinden sonra yeterince

hızlı tedavi görmediği için ciddi bir beyin hasarı olduğunu anladım. Babamın yaşı yüzünden ameliyat önermiyordu ve yapabilecekleri çok az şey vardı. Haftayı çıkaramayabilirdi. Yaşarsa da bedeninin yarısı felç kalacaktı. Bilişsel yetenekleri hasar görebilirdi. Doğru terapilerle *belki* bir gün konuşabilirdi, kendi kendine oturabilirdi ve katı şeyler yiyebilirdi.

Önceden verilmiş talimatlar var mıydı?

Annem, yok dedi.

Doktor çıkınca üzerimize bir ağırlık çöktü. O kadar bunalmıştım ki ne düşüneceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum. Sanırım annem de aynı şeyi hissediyordu. Priscilla'nın gelip durumu yönetmesini bekliyor olmalıydı. Sabaha kadar beklemek zorundaydık.

Orada donmuş şekilde konuşmadan on beş dakika oturduk ve sonunda, "Anne, yorgun görünüyorsun. Eve gidip dinlenmelisin," dedim.

"Olmaz. Ya o..." yüzü buruştu ve cümlesini bitirmedi.

"Ben kalacağım. Bir şey olursa seni hemen ararım. Kendine yüklenmemen lazım. Yoksa hasta olursun." Vücudum adrenalini doluydu, bu da bana annemde olmayan enerjiyi veriyordu.

Biraz düşündü, arada kaldığını görebiliyordum. Kalmak istiyordu ama günü korkunç geçmiş olmalıydı. Gece uyumamayı bırak, daha fazlasına katlanabilecek gibi durmuyordu.

"Lütfen anne. Ev uzak değil. Hemen aradığımda gelersen on beş dakikadan fazla sürmez."

Sonunda başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı. "Tamam, böylece evdeki dağınıklığı toparlayabilirim. İnsanlar ziyarete gelecektir, kalacak bir yere ihtiyaçları var."

Louis Vuitton çantasını koluna takarken Quan perdenin arkasından çıktığında, annem onu görüp geri çekildi.

“İhtiyacınız varsa sizi eve bırakabilirim, ben Quan, Anna’nın... arkadaşayım. Tanıştığımıza memnun oldum.” Savunmasız bırakan gülüşüyle gülümseyerek tokalaşmak için elini uzattı.

Annemde, bende olduğu gibi işe yaramadı. Silah zoruyla tutuluyormuş gibi doğal olmayan kocaman gözlerle ona bakıyordu. Ne gördüğünü biliyordum; dövmeleeri, kazınmış kafası, motorcu ceketı. Ne düşündüğünü biliyordum. Ve kontrolsüzce terlemeye başladım.

“Arkadaşın mı?” diye sordu şaşkın bir sesle.

“Evet,” dedim. O kadar gergindim ki dudaklarıma soğuk iğneler batıyormuş gibi hissettim. “B-bırakmasımı ister misin? Beni buraya Quan getirdi.”

Aşırı kibarca ve dünyanın en sahte tebessümüyle, “Hayır, teşekkürler,” dedi. “Arabayla geldim. Eve arabayla giderim. İyi geceler.” Bana omzunun üzerinden korkunç bir bakış atıp Quan’ın yanından hızlıca geçti ve çıktı.

Quan onun gidişini gizemli bir ifadeyle izledi ve sonra yere baktı. Çok yalnız, çok üzgün görünüyordu, tıpkı sahibinin evinin önündeki ağaca bağlanmış bir köpek gibiydi. Çok kötü hissettim.

“Üzgünüm,” dedim. Umutsuzca annemin ona gösterdiği soğuk karşılamayı geri almak istedim. Bunu hak etmemişti, hem de hiç. “Ben...”

“Hey,” diye fısıldadı, bana sarıldı ve alnımdan öptü. “Sorun değil. Büyük bir mesele değil.”

“Büyük bir *mesele*.”

“Babanın durumu iyi değil. Kimseden en iyi hâllerinde olmasını bekleyemezsin. Benim için endişelenme olur mu?” dedi.

“Ama...”

“Ciddiyim, Annen konusunda çabalayacağım, kendimi

nasıl sevdireceğimi çözeceğim. Hemen olmak zorunda değil.”

Tartışamayacak kadar yorgundum, bu yüzden kendime her şeyi daha sonra çözeceğimi söyledim. Şimdilik, sadece başımı salladım ve kollarında rahatlamak için kendime izin verdim. Beni tutmasına izin verdim. Bunu zorlaştırmadığı için minnettardım.

“İhtiyacın olan her şey var mı? Bir şey getirmemi ister misin?” diye sordu.

“Sanırım her şey var.”

“Hemşirelere bir karyola falan getirip getiremeyeceklerini sorabilirim.”

Bu öneri, bana önümdeki uzun geceyi hatırlattı ve iç çektim. “Muhtemelen uyumasam daha iyi olur. Ama sen uyumalısın. Yarın işin var. Aslında eve gitmelisin.”

“Kalabilirim,” dedi ve yüzündeki ifadeden benim için endişeli olduğunu anladım. “Yarın izin alabilirim.”

“Gerek yok ve belki... babamla biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Tamam ama beni ne zaman istersen arayabilirsin, hemen gelirim,” demeden önce yüzümü inceledi.

Yanağına dokundum ve parmak uçlarımı kazınmış kafa derisinde gezdirdim. “Teşekkürler.”

Beni bir kere dudaklarımdan öptü ve çekildi. “Konuşacak birine ihtiyacın olursa mesaj at, olur mu?”

“Olur.”

Son bir tebessümle babama sessiz bir bakış attıktan sonra çıktığında babamla yalnız kaldım. Burada onunla oturmak veda gibi hissettirdi. Elini tuttum. Onun gibi görünene ama o *olmayan*, uyuyan yüzüne baktım. Beraber geçirdiğimiz vakitleri hatırladım. Eskiden uluslararası bir yarı iletken şirketine mühendis olarak çalışıyordu ve ço-

cukluğumun büyük bir kısmında yurtdışındaydı ama hayatımın büyük anlarında –açılış konserleri, mezuniyet falan– hep yanımda olmaya çalıştı. Çoğunlukla uzakta olmasına rağmen küçük anlarda da yanımda olmak için çabaladı ve geçmişe bakınca bunlar daha önemliydi. Neyle ilgilendiğimi bilmek isterdi. Eve geldiğinde hep beni görmek isterdi. Annemle sorun yaşayınca sessizce beni kontrol ederdi ve o da annemden korkmasına rağmen çoğunlukla beni savunurdu.

Şen kahkahasını özledim. Nüktedanlığını özledim. Keçi inadını özledim. Onu diğerlerinden ayıran *önemli* yönlerinin tamamen gitmesinden kokuyordum, çok korkuyordum.

Quan

PAZARTESİ SABAHİ, ALARMIM BENİ NORMAL SAATTE uyandırdı. Alarmı kapattıktan sonra hemen mesajlarım baktım. Hiç yoktu. Yüzümü ovaladım ve iç çektim. Anna'yı tanırıyorsa, beni rahatsız etmek istememişti.

Henüz beni rahatsız etmesini *istediğimi* anlamamıştı.

Ama anlaması için elimden geleni yapacaktım. Bunun için hızlıca bir mesaj yazdım: *Hey, yeni uyandım. Nasılsın? Baban nasıl?*

Hemen cevap vermedi –vermesini beklemiyordum– ama yatağım, tüm lanet olası dairem, kocaman ve steril hissettirdi. Yanımda onunla uyanmak istiyordum. Dün kaldığımız yerden devam etmek istiyordum.

Yaptıklarımı, çıkardığı sesleri, yaklaşınca adımlarını söylemesini düşünmek beni anında sertleştirdi ve *boxer*'ımı indirip elime alınca, kafamın Anna'yla ilgili fikirlerle dolması tamamen normal hissettirdi. Sadece tişörtüm üzerindeyken kanepenin altında telefonunu aramasını hatırlamak bile beni inletti. Koşullar farklı olsa ne yapacağımın fantezisini kurdum, ağzımı oraya koyup dilimle boşaltırdım, sonra kalçalarını kendime çeker ve derine...

Telefonum öttü ve elimi çektim, ciğerlerim havayla dolarken avcumu soğuk çarşaflara bastırdım. İki düşünceyi

bir araya getirebilince telefonu aldım ve mesajını okudum: *İyiyim. Babam dünle aynı. Ablam New York'tan şimdi geldi ve her şey çok yoğun.*

Kafamı geriye attım ve tavana baktım, tüm seksi düşünceler kafamdan gitti. *Yapabileceğim bir şey var mı?*

Yok ama sorduğun için sağ ol, dedi ve mesajında kırmızı bir kalp vardı.

Çok acınası ama Anna'nın gönderdiği kırmızı kalplere bayılıyordum.

Çünkü onun için deliriyordum, ben de ona kırmızı kalp gönderdim ve *Gelip seni görmemi ister misin?* diye ekledim.

Şimdilik gelmesen daha iyi gibi, diye cevap verdi.

Tamam. Haber verirsin, dedim.

Veririm. Sağ ol. Gitmem lazım, yazdı ve bir süre ondan haber alamayacağımı anladım. Zor zamanlar geçiriyorken yanında olamamak bana doğru gelmedi ama anladım. Bu aile zamanıydı ve ben ailesinin bir parçası değildim. Annesinin bana bakışına bakarsak, hayatımdaki insanların beni kabul etmesine daha çok vardı. Söz konusu insanlar olunca hep ya seversin ya sevmezsin gibi bir tavrım vardır, yani gördükleri hoşlarına gitmiyorsa siktirip gidebilirler. Ama bu Anna'nın annesiydi. Bu rahatsız edici, hayal kırıklığına uğraticı olsa bile ve benliğime ters düşse bile çaba göstermem ve çözmem gerekirdi.

Anna'nın umurundaydı, bu yüzden benim de umurumdaydı.

İyi haberlere gelirsek, gelen kutum LVMH'nin satın almasıyla ilgili postalarla doluydu ve bugün avukatlarla buluşacaktım. Sakin kalmaya çalışıyordum ama her şey daha gerçek geliyordu. İçimden bir ses bunun olacağını söylüyordu. Bu, yıllar süren çalışmaların sonucu olacaktı ve Michael'la ortaklığım yeni bir boyuta geçecekti. Birlikte dünyayı fethedecektik. Ve bu sürede bok gibi para kazanacaktım.

Bu, Anna'nın annesi konusunda fena olmazdı. Yeterince zengin olursam kadınların bana saygı duyacağını biliyordum. Nasıl görüldüğümün, nerede okuduğumun, konuştuğumda sesimin nasıl çıktığının ya da vücudumun hangi kısımlarının hâlâ bende olduğunun önemi kalmayacaktı.

Kızı için yeterince iyi olacaktım.

YİRMİ BİR

Anna

HEPİMİZİN TAHMİN ETTİĞİ GİBİ PRISCILLA HASTANEYE gelir gelmez kontrolü ele aldı. Babamın durumu için ikinci, hatta üçüncü görüşleri ayarladı. Eline geçen tüm kayıtları inceledi, beyin tomografilerinin kopyalarını aldı, hemşirelere ve doktorlara o kadar çok soru sorup, komut yağdırdı ki onlar için üzüldüm. Taciz edilmiş gibi görünüyorlardı ve yeterliliklerine dair inancının olmamasını kabul etmek zor olmalıydı. Bunun sadece onun yöntemi olduğunu, kişisel bir şey olmadığını anlamadılar ama hemşirelerden birini ağlattı bile. Bense kibarım, tatlıyım, düşünceliyim; hastane çalışanlarına börek çörek aldım.

Sizi takdir ediyorum. Lütfen ailemden nefret etmeyin. Lütfen babamı umursayın.

Priscilla, aile arasında yayılacağını bilerek babamızın muhtemelen ölüm döşeginde olduğunu duyuruyor ve bu tıpkı bir çağrı sinyali gibi işe yarayarak yakın uzak demeden herkesi bir araya topluyor. Sonraki günlerde hastanede çok fazla sayıda Asyalı göze çarptı. Babamın katındaki misafir odasına taşınarak, odayı içeceklerle ve deniz mahsulü aromalı atıştırmalıklarla doldurduk. Lobideki tüm sandalyeleri doldurduk. Asansörlerin yanındaki uzun bankı da kendimize ayırdık. Kendimi hastane yöneticilerinin işleri ağırdan almamızı isteyecekleri an için hazırlıyordum. Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl yapacağımızı bilmiyor-

dum. Babam Sun sülalesinin en yaşlısıydı, reisiydi ve herkes saygılarını sunup veda etmek istiyordu.

Sorun –bu doğru kelime değil ama daha iyisini bulamadım– şu ki ne zaman sonun geldiğine inansak, bunu mucizevi bir şekilde atlatıyordu. Ağlıyorduk, veda ediyorduk, gitmesine izin veriyorduk. Ve o zaman, ertesi gün gözlerini açıyordu; iyileşmiyordu, biraz bile iyiye gitmiyordu ama kesinlikle orada oluyordu, hâlâ canlıydı. Mutlu oluyorduk, mutluluk gözyaşları döküyorduk. Ama zaman geçtikçe, yeni bir şey oluyordu; bir tür kriz geçiriyordu ya da kalp atış hızında tehlikeli dalgalanmalar oluyordu, doktor yine geceyi çıkaramayacağını söylüyordu ve herkes tekrar odasına akın ediyordu. Ağlıyorduk, vedalaşıyorduk, gitmesine izin veriyorduk. Ve sonra ertesi gün gözlerini tekrar açıyordu ve tekrar neşeleniyorduk. Durumu stabil gibi görünmeden önce bunu üç kez yaşadık. Duygusal bir hız treni gibiydi, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu gece, ihtiyar heyeti (yani annem ve babamın dört kardeşi ve onların eşleri), Priscilla ve ben kapı kapalı hâlde ziyaretçi odasındaydık. Oda kuzenimin öğle yemeğinden aldığı yumurtalı ekmekler gibi kokuyordu ve hava rutubetliydi, fazla sıcaktı. Yeterince sandalye yoktu, bu yüzden en genç ve en önemsiz olarak ben sırtım duvara yaslı, ellerim göğsümde duvar kâğıdıyla bütünleşmeye çalışır hâlde ayakta duruyordum. O kadar yorgundum ki çift görüyordum ama odaklanmak için elimden geleni yaptım. Bu önemliydi.

Priscilla durumu açıklayıp tartışmayı yönlendirirken izledim. Kantoncası, Amerika’da doğup büyüyen birine göre mükemmeldi (bana öyle söylendi) ama yine konu teknik şeylere gelince İngilizce konuşmak zorundaydı. *Felçli, besleme tüpü, hasta bakımı* gibi kelimeler öne çıkıyordu

ve yengelerimle amcalarım haberleri sindirirken sarsılmış görünüyorlardı. Linda Yengem, beklenmedik bir fiziksel sevgi gösterisiyle, avuçlarıyla ağlayan annemin sırtını ovalıyordu. Aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyordu ve İngilizce olmamasına rağmen ne dediğini tahmin edebiliyordum: *Uyuduğunu sanmıştım.*

Bazı konuşmalar oldu ama hararetli değildi. Herkes üzgün ve yorgundu, kimse kızgın değildi. Ancak oybirliğine varılmış gibi görüldüğünde Priscilla bana bir şey demeden odadan çıktı. Öğrenmek için peşinden fırlamak zorunda kaldım.

Koridorda, arkasından, “Herkes neye karar verdi?” diye sordum.

Dönünce saçma, yönetim kurulundaki çirkef kadın adımları durdu. “Pek bir seçenek yoktu. Herkes aynı fikirde. Babamı bakımevine bırakmıyoruz. Onu sadece morfinle öldürecekler. Ve besleme tüpüne bağlanmak zorunda.”

“Babamın bunu istediğini mi düşünüyorlar?” diye sordum tereddüt ederek.

“Yoksa ölür,” diye belirtti Priscilla. “Onu öldürmenin sorumluluğunu *sen* almak ister misin?”

Hızlıca başımı salladım ve konuştuğuma pişman oldum.

Priscilla iç çekti, onu hiç görmediğim kadar yorgun ve stresliydi. “Prosedürü tamamlamak için evrak işlerini halletmem ve babamın eve geçişiyle ilgilenmem lazım, orada ona daha iyi bakarız, güçlenmesini sağlarız.”

Şaşkınlıkla başımı salladım ama dehşete düşmüştüm. Priscilla, babamızın iyileşebileceğini düşünüyordu ama gördüklerime ve doktorlardan duyduklarıma göre güçlenmesi ya da hayat kalitesini geri kazanması bence mümkün değildi. Ama benimki tek bir fikirdi ve ben en genç olduğum için sayılmıyordum.

Ama “biz” demişti. Bu o ve *ben* demekti, yatalak babamıza bakıp tam anlamıyla tüm ihtiyaçlarını giderecektik.

Ben birine bakmaktan ne anlardım? Hiç bakıcılık yapmamıştım, hiç evcil hayvanım olmamıştı (Rock dışında, ki o da yadsınamaz karizmasına rağmen canlı değil). Ne yazık ki beni bekleyen şeyler için hazırlıksızdım.

“Senfoniden biraz izin alabilirsin, değil mi? Sen önemli bir müzisyen değilsin yani yerini kolayca doldurabilirler,” dedi Priscilla tamamen işe odaklı bir tonlamayla. Küçümseyici sözleri canımı yaktı ama buna alışkındım. Bu haşın sevgiydi, aşırı hassasiyetimi aşmama ve kendim hakkında gerçekçi olmama yardım etmesi gerekiyordu. “Albüm anlaşmana gelince, bunu erteleyebileceğinden eminim. Anlayış gösterirler.”

“Evet,” diye cevap verdim kararsızca. Senfoninin benim yerimi aylar önce doldurduğunu ya da artık çalamadığım için albüm anlaşmamın sonlandığını bilmiyordu. Ama bunu bir kez yaptıysam tekrar yapabilirdim bu yüzden, “Zaman yaratabilirim,” dedim.

Priscilla’nın yüzünde gururlu bir tebessüm belirdi, duygusal olarak bunalmış olsam da onun onayı içimi ısıttı. “Çok fazla iznim var ve eğer işler o noktaya gelirse istifa ederim. Bu işte beraberiz, mui mui. Bu arada biraz uymaya çalış. Ben babamın arabasında uyudum biraz ve iyi geldi. Sadece camları açmayı unutma.”

Babamın Mercedes’inin anahtarlarını uzattı ve koridorda ilerledi, gözleri görevdeymiş gibi odaklanmıştı ve sanırım öyleydi. Cesurca babamızın hayatını kurtarmaya çalışıyordu. Birini sevince böyle yapardın. Bedeli ne olursa olsun savaşırdın.

Değil mi?

Koridorda ilerledim, bankta oturan kuzenlerime el sal-

ladım, asansörle zemin kata indim; daha fazla kuzeni, ikinci kuzenleri ve benimle kan bağı bile olmayan kuzenlerimin kuzenlerini de selamladığım lobiden geçtim ve binadan çıktım. Araba otoparkın sonlarında bir ağacın altındaydı, ön camı ağaç özü ve beyaz kuş kakalarıyla lekelenmişti. Arabayı yıkatmayı aklıma yazdım. Babam arabasını benden bile yaşlı olmasına rağmen severdi; taba rengi 1980 model, üstü açılan bir arabaydı ama *asla* kimsenin açmasına izin vermezdi.

Yan koltuk arkaya yatmıştı, bu yüzden o taraftan bindim ve pencereleri açtım; pencereleri manuel olduğundan motoru çalıştırmama gerek kalmadı. Gözlerimi yumdum, yüzümde dans eden güneş ışınlarının tadını çıkarttım ve kendimi uyutmaya çalıştım.

Zihnimi boşaltmak için ne kadar çabalasam da başım uğulduyordu. Gözlerimin önünden kopuk kopuk görüntüler geçiyordu. Doktorun babamın son günlerinde rahat etmesi için bakımevi ve ağrı kesici önermesi. Egzersiz ve beslenme uzmanı kuzenimin iyileşince ağrı kesicilere bağımlı olmaması için babama sadece esrar gibi doğal ürünler vermemizi söylemesi. Annemin aynı cümleyi tekrar tekrar söylemesi, kendisini affedemediği için etrafındakilerin affını istemesi. Priscilla'nın doğru şeyi yapmakta kararlı olması. Ve babamın inleyip çırpınması, kendi yatağında ve kendi bedeninde hapsolması.

Dün gece onu izlerken çırpınmaya başladı. Hareketleri kalp çarpıntısına neden olan birkaç dakika boyunca devam etti ve nihayet hemşire ben çağırdıktan sonra geldiğinde, hayati değerlerine bakarak yalnızca onu rahatlatması gerektiğine karar verdi. Ona kibarca tuvalet için kalkamayacağını açıkladı ve yatağına gitmesi için cesaretlendirdi ama babam direndikçe direndi. Sonunda vücudu kazanana kadar direndi, sonra yüzünü yastığa gömüp kırılmış gibi ağladı.

Bu düşüncelerden kurtulmayı o kadar istiyordum ki müzik açmayı düşündüm ama radyo da tıpkı klima gibi yıllardır bozuktuk ve teypte yıllardır aynı kaset vardı: *Teresa Cheung'un Tüm Zamanların Hitleri*. Ben çocukken babama neden tamir ettirmediğini sormuştum ve dinlemek istediği şey çalarken neden tamire vakit harcayalım demişti.

Teybi o an dinleseydim beni mahvederdi, bu yüzden telefonumla dikkatimi dağıttım. Quan'ın mesajlarını görünce olumlu anlamda şaşırdım.

Bugün koşarken yanlışlıkla bir salyangoza bastım ve aklıma sen geldin

Sen yavaş ve yapış yapış olduğun için değil

(değilsin)

Bana ahtapotları hatırlattı

Neyse, başının kalabalık olduğunu biliyorum ama sadece seni düşündüğümü söylemek istedim.

Mesajları sayesinde bugün ilk kez güldüm ama ona yanıt vermeden önce Jennifer'a mesaj atmam gerekiyordu.

Babam hastanede, bu yüzden yakın zamanda terapiye gelemeyeceğim, dedim. Rahatladım –terapinin hoşuma gittiğini söyleyemem– ama seansları ertelemenin, özellikle şu an benim için en sağlıklı şey olmayabileceğini de biliyordum.

Hemen cevap verdi, bu da bana benim için birinin terapisini böldüğünü düşündürttü. *Bunu duyduğuma üzüldüm. Bana ihtiyacın olursa buradayım ve lütfen yazabildiğinde yaz ki iyi olduğunu bileyim.*

Teşekkürler, denerim, dedim ve gördüğünü anlamam için mesajı “beğendi”.

Quan’ın mesajına dönerken yeni bir mesaj aldım ama Quan’dan ya da Jennifer’dan değildi. Julian’dandı.

Hey, annem babanın durumunu öğrenmiş bana da söyledi. Yarın ziyarete gelmemiz sorun olur mu?

Kalbim sarsılarak, acı içinde atmaya başladı. Ne Julian’ı görmek ne de annesiyle uğraşmak istiyordum. Böyle bile zar zor dayanıyordum.

Sağ ol ama annene yarının uygun olmadığını söyleyebilir misin? Babam yakında bir operasyon geçirecek ve onu eve almaya çalışıyoruz. Eğer gerçekten ziyaret etmek istiyorsa birkaç hafta sonra daha iyi olabilir, dedim.

Eve dönmesi mükemmel! Anneme söyleyeceğim, dedi.

Evet, hepimiz rahatladık, diye cevap verdim.

Ekranı noktalar belirdi, durdu; sanki yazdıklarını silmişti ve noktalar tekrar belirdi. Bir dakika sonra ondan yeni bir mesaj geldi. *Seni özledim, Anna.*

Gözlerimi devirdim. Kesin özlemiştir.

Ciddiyim, diye ısrar etti.

Ben de özledim yazamadım (bu bir yalan olurdu), bu yüzden *Teşekkürler*, yazdım.

Okundu işareti çıkar çıkmaz yüzümü buruşturdum. Bu verebileceğim en iyi yanıt değildi ama şu an olmamı istediği kişi olacak enerjim yoktu.

Daha fazla konuşalım olur mu? Yanındayım, dedi

Yanıt vermeden ekranı kapattım ve telefonumu bıraktım. Yanımda olmasını istemiyordum.

Başkası bunu ondan çok daha iyi yapıyordu.

YİRMİ İKİ

Quan

ANNA'NIN EBEVEYNLERİNİN EVİ TAM PALO ALTO'NUN ortasındaaydı, annemin DPA'daki (Doğu Palo Alto) evinden çok uzak değildi, en fazla on beş dakikadır ama büyüdüğüm yere çok uzaktı. Ön bahçeleri iyi aydınlatılmıştı ve hurdalık gibi değildi. Tel çitler yoktu. Çevre düzenlemesi tertemiz yapılmıştı. Herkesin güneş panelleri vardı. Evlere gelince, *Better Homes and Gardens* dergisine kapak olabiliirdi, özellikle Anna'nın ebeveynlerinin evi. Önde iki katlı bir ana ev vardı ve arkada ayrı bir misafir evi vardı. Evler krem sıvalı ve turuncu kiremitliydi; Akdeniz tarzıydı, tam anlamıyla Kaliforniya'ydı.

Garaj yolu boştu ama ben kaldırımın yanına park ettim. Garaj yolu bana göreymiş gibi gelmedi.

Dışarı park ettim, yazdım Anna'ya.

Aptalcaydı ama gergindim. Onu görmemin üstünden çok vakit geçmişti (iki koca hafta) ve mesajlaşıp konuşmamıza rağmen aramızın kötüleştiğine dair yersiz bir endişem vardı.

Yanıt vermedi ve parmaklarımla direksiyona vururken kapıya gidip çalmalı mıyım diye düşünüyordum. Bu birini uyandırabilirdi ama. Babasının bakımını sekiz saatlik vardiyalara bölmüşlerdi, böylece gün boyunca yanında biri oluyordu ama bu aynı zamanda her an birinin uyuduğu anlamına geliyordu.

Ben tekrar mesaj atamadan önce, ön kapı açıldı ve Anna yalın ayak fırladı. Saçını dağınık bir şekilde tepeden toplamıştı ve çok çirkin bir eşofman takımı giyiyordu ama uzun zamandır gördüğüm en iyi şeydi.

Onu kollarıma almak için tam vaktinde indim ve onu yakın tutup içime çektim.

“Hey,” dedim hırçın bir sesle.

Cevap vermek yerine bana daha sıkı sarıldı.

“Her şey yolunda mı? Baban iyi mi?” diye sordum.

“O aynı,” diye mırıldandı gözlerini açmadan.

“Sen...”

“İyiyim,” dedi. “Sadece seni gördüğüme gerçekten ama gerçekten çok memnun oldum.”

Bu beni gülümsetti. “Daha erken gelirdim.”

“Biliyorum. Sadece her şey çok yoğundu ve...”

“Açıklamana gerek yok. Anlıyorum,” diye yatıştırdım.

İç çekti ve gergin kaslarının rahatladığını hissettim.

“Aç mısın? Anneme senden ve ailenden bahsettim, o da bana senin için üç kutu lezzetli yemek verdi, abartmıyorum,” dedim.

Doğruldu ve merakla arabama baktı. “Restoranından mı?”

“Evet, Çin böreği, noodle, çorba falan.” Plastik çorba kutularını ve köpük kutuları görsün diye bagajı açtım ve ağzı açık kaldı.

“Buzdolabında yeterli yer var mı bilmiyorum...”

Tenim kızarıırken boynumu ovdum. “İyice dondurulmuş. Ben de eve götürebilirim.” Ama kendim yemem gerekirdi çünkü lanet olsun anneme Anna’nın hepsini almadığını söyleyemezdim.

“Ah, içeri alıp sığıp sığmayacağına bakalım,” dedi şaşkınca ve kutuları içeri taşıdık.

Ebeveynlerinin evinin girişı çok gösterişliydi. Resimlerle ve dolaplı bir saatle süslü uzunca bir mermer koridor vardı. Yanda, kocaman bir şöminenin, açık ahşap kirişlerin, şık mobilyaların ve pahalı görünen perdelerin olduğu bir salon vardı. Altından yapılmış gibi görünüyordlardı ama sadece ipek –gerçekten kaliteli ipek– olduğuna emindim. Biraz ileride, on kişilik bir antika yemek masası ve kristal bir avizenin bulunduğu resmi yemek salonu olduğunu gördüm.

Burası annemin evine hiç benzemiyordu, annemin evinde estetik ikinci plandayken kullanış ve maliyet ön plandaydı ama yemek her zaman iyiydi. Burada bana tanıdık gelen tek şey ön kapının orada ayakkabıların düzenle dizildiği halıydı. Hatta, sanırım annemde de aynı turuncu plastik sandaletlerden vardı.

Ayakkabılarımı çıkarttım ve Anna’yı koridorda takip ettim, mermerin soğukluğunun çoraplarımdan ruhuma işlediğini hissettim. Bariz olması gereken ama daha önce hiç mermerde yürümediğim için bariz olmayan bir keşifte bulundum: Mermer *sertti*. Anna tüm gün bu bokta yürüdüğü için topuk dikenini çıkabilirdi.

Koridorun sonundan sola saptı ve kocaman bir mutfak, yirmi fit yüksekliğinde bir tavam ve daha fazla altın perdesi olan büyük bir odaya girdi. Anna yemek kutularım dolaplara uyan özel tahta panelleri olan granit adalardan birinin üzerine bıraktı (iki tane vardı).

Eşyaları etrafa dizip annemin yemeklerine yer açmaya çalışırken, üçüncü bir kişi aramıza katıldı.

“Hey, mikrodalga için ısı paketlerini alır mısın?” Anna’dan daha yaşlı, daha derli toplu, biraz daha kısa ama açıkça onunla kan bağı olan bir kadındı. Saçlarını da tam olarak aynı yerden ayırmışlardı.

Tebessüm ettim ve ona uzatmadan önce balık sosu ya da bir şey kalmıştır diye elimi kotuma sildim. “Selam, ben Quan. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Bir an için bana tıpkı annesinin bir hafta önce baktığı gibi baktı –kocaman gözler, açık bir ağız ve korkunç bir şaşkınlık– ama sonra yemek kutularını gördü. Muhtemelen kokuyu da aldı. Kızarmış tavuk vardı ve kızarmış tavuk aşırı lezzetli kokuyordu. Anneminki en iyisiydi, dişlerde çatırdayan ve sonra dilde eriyen çıtır çıtır tuzlu bir kabuğu vardı. Toparlandı ve elimi sıkarken minnettar bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

“Ben Priscilla, Anna’nın ablasıyım. Çok incesin. Sağ ol.” Onunla ilgili her şey, duruşundan hemen göz kontağı kurmasına, hatta sesinin güvenli tonuna kadar her şey onun buradan sorumlu olduğunu gösteriyordu. Eğer birini etkilemem gerekiyorsa bu oydu.

“Lafı bile olmaz. Annem yedirmeyi sever,” dedim.

Anna dolaba bakıp kaşlarını çatarken kafasını kaşıyordu, biraz paniklemiş görünüyordu. “Bir kutuyu götürmen gerekebilir, Quan. Hepsine yerimiz olduğunu sanmıyor...”

“Ne?” diye araya girdi Priscilla. “Yer var. Garajda yedek buzdolabı ve büyük bir dondurucu var.”

“Ah, doğru. Unutmuşum,” dedi Anna ve sesi o kadar farklıydı ki boynumdaki tüyler diken diken oldu. Tız ve tereddütlüydü, aşırı yumuşaktı. Kendisi gibi değildi. “Çoğunu oraya mı koyayım, o zaman?”

“Hayır,” diye karar verdi Priscilla. “Koyabildiğin kadarını buraya koy. Bence annemin hoşuna gider.”

“Tamam,” dedi Anna aynı doğal olmayan sesle ve bir şeyleri dondurma fikri onu heyecanlandırıyormuş gibi gülümseyerek.

Priscilla’nın bu dramatik değişimi fark edip etmediğini

anlamak için kardeşlere sırayla baktım. Fark etmemiş gibi görünüyordu.

Kız arkadaşım yirmi yaş gençleşmemiş gibi, “Wonto’nun birazını dondurmalsınız. Çok var. Bugün *noodle*’la yemek isterseniz tavuk iyi olur,” diye önerdim. “Bir şeyler yediniz mi? Hepsini nasıl birleştireceğinizi gösterebilirim.”

Priscilla’nın yüzü neşe gibi görünen bir ifadeyle aydınlandı. “Biraz yemeyi çok *isterdim*...” Gerildi ve kimsenin fark etmediği bir şey duymuş gibi omzunun üzerinden evin görmediğim bir kısmına doğru baktı. “Onu besledikten sonra böyle öksürünce endişeleniyorum. Biraz daha aralıklı yapmalıyız.” Mikrodalgadan bir tomar bez aldı, kapağını kapattı ve çıktı.

“Artık, annelerinki gibi insanüstü bir duyusu var. Babam neredeyse onun bebeği gibi,” dedi Anna, sesi ve tavrı tamamen normale dönmüştü. Kartonları kutulardan çıkartıp masanın üzerine geometrik bir şekilde dizerken, tekrar tanıdığım Anna olmuştu.

Ona sorgulayıcı bir bakış attım ve yüz ifadesi şaşkın bir hâl aldı.

“Ne? Yüzümde bir şey mi var?” diye sordu yanağına dokunarak.

“Hayır, sadece... sen...” Bunları belirterek ne elde edeceğimden emin değildim, işi zaten başından aşkındı, o yüzden, “Ablan için bir şeyler ısıtıp götürelim mi? Ayrıca, babana selam vermeli miyim?” diye sordum.

Anna başını salladı. “Orada yemiyoruz. Yanlış olurdu, anlarsın ya. Çünkü o yiyemiyor. Ama ona bir kâse hazırlarsak gelip hızlıca yer. O yüzden bu bebek kamerasını aldık.” Tezgâhlardan birindeki ekranı gösterdi. Ses kapalıydı ama pürüzlü bir video Priscilla’nın babasının etrafında pervane olmasını, o uyurken yastıkları falan düzeltmesini gösteriyordu.

“Sanırım, uyurken selam vermemeliyim.”

“Evet, uyanık olursa daha iyi olur.” Aynı fikirdeydi. “Ama yanıt vermezse darılma. Çoğunlukla olanların farkında olduğunu sanmıyorum. Onunla konuşmayı, YouTube’dan filmler göstermeyi, müzik açmayı denedim. Hiçbiri etkili olmadı. Ya da yaptığım herhangi bir şey.” Bir omzunu kaldırdı ve köpük bir kabın kıvrılan köşesine dokundu.

Uzun bir süre boyunca düşüncelere dalmış gibi göründü ama sonunda düşünceleri savurarak bana odaklandı ve gülümsedi. “Hadi yiyelim. Açım ve bu çok iyi kokuyor.”

Çok lezzetli olması için nasıl ısıtması gerektiğini gösterdim. Annem bana belirli talimatlar vermişti: Kızarmış tavuğu çıtır kalması için fırında beş dakika kızart, çorbanın suyunu ocakta bir tencerede yeniden kaynat ve yumurtalı *noodle*’ları, *wonton*’u ve barbekü domuzu mikrodalgaya koy. Her şey ısınınca birleştirecektim, kızarmış tavuk üstte kalacaktı ve her kâsenin üzerine frenk soğanı ve jalapeño turşuları dökecektim. Anna, ablasını almaya gitti ve üçümüz granit adanın kenarındaki deri taburelere oturarak, sesi sonuna kadar açık olan bebek kamerasından sesler gelirken yemeğimizi yedik.

“Bu içtiğim en iyi wonton çorbası olabilir,” dedi Priscilla ve şaşırtıcı bir şekilde tüm kâseyi bitirdi. Tavuk kemikleri bile tertemizdi.

“Teşekkürler. Anneme iletceğim,” dedim. “Yemek yapmayı çok sever ve sürekli tariflerini geliştirmeye çalışıyor. Yeni bir restoran dendiğinde görmeniz lazım. Her şeyden bir tane söyler ve her parçayı inceler.”

“O zaman Anna gibi, bir sanatçı,” dedi Priscilla Anna’yı dirseğiyle dürterek.

“Sanırım bunu söyleyebilirsin ama havalı şeyler yapmıyor. Eğer annemin yemekleri bir müzik olsaydın... halk

müziği olurdu ya da bilemiyorum country tarzı müzik falan. Anna'nın çaldığı gibi değil. Yanılıyor olabilirim ama. Anna'nın çalışını hiç duymadım. Sadece klasik müzik olduğunu düşündüm.”

Anna, yorum yapmak yerine omuz silkti ve daha fazla noodle yedi. Saçının küçük parçaları yüzünün önündeydi ama kulağının arkasına koymadım. Bu hoşuna gitmiyordu.

“Gerçekten mi? Hiç mi?” diye sordu Priscilla inanmayarak. Başımı sallayınca devam etti, “YouTube’daki videosunu bile mi?”

“YouTube videosu mu var?” Bunu ilk kez duymuştum ve adını internette aratmadığıma pişman olmuştum.

“Ona göstermedin mi?” diye sordu Priscilla, Anna’ya.

“Hayır o nasıl çaldığımı tam olarak göstermiyor,” dedi Anna önceki dikkatli, yumuşak sesle, bunu uydurmamışım. Ablasının yanında başka birine dönüşüyordu. “Sadece edit hilesi ve...”

“Aman Tanrım, ona göstermek zorundayız.” Priscilla dar kotunun cebinden telefonunu çıkararak, “Direkt adını aratamazsın çünkü şu pop şarkısı çıkıyor,” demeden önce “anna sun vivaldi” diye arama yaptığı YouTube’u açtı.

“Adına yazılmış bir şarkı mı var?” diye sordum.

Anna bana sırtıttı ve normale yakın –ama tam da öyle olmayan– bir sesle, “Bu bir şiirin mısrası gibi. Benden gerçekten hoşlanıyor olmalısın.”

Priscilla gözlerini devirdi. “Çok tatlısınız. Tamam burada.” Almam için telefonunu uzattı.

Alırken Anna’nın kemanıyla sahnede olduğu fotoğrafı gördüm. Bir milyondan fazla görüntülenmişti.

“Vay canına,” dedim.

Priscilla bana gülümsedi. “Etkileyici değil mi?” Tekrar Anna’ya dirseğiyle dokundu, bu kez şefkatliydi.

Anna ağzını kâsesindeki en büyük *wonton*'la tıkadı ama bizi görmezden geliyor gibi davransa da dikkat ettiği belliydi.

Videoyu izlemeye başladım ve kesinlikle Anna olan siyah elbiseli bir kadınının kemanını sahnede taşımalarını izledim. Bir çellocunun nota sehpasına takıldı, neredeyse düşüyordu. Telaşla nota sehpasını düzeltti, yere düşen nota kâğıtlarını aldı ve yerine koydu.

“Çok üzgünüm Bay Nota Sehpa. Sizi incitmek istememişim,” dedi videodaki Anna, gücenen çellocu ağzı açık şekilde ona bakarken nota sehpasına hafifçe vurdu ve kalabalık kahkahalara boğuldu.

Yanımda duran gerçek Anna bir elini gözüne bastırdı. “Cansız nesnelerle konuşmak gibi kötü bir huyum var.”

O kadar onluk bir hareketti ki sırtıtmamak için dilimi ısırardım. Videodaki Anna sahnenin merkezine ulaşmış, utanmış bir hâlde seyirciyle konuşmaya başlayınca işim zorlaştı. “Herkes merhaba, immm, bu gece buraya geldiğiniz için teşekkürler. Dünyaca ünlü kemancı Daniel Hope ve bazı iyi San Francisco Senfonisi kemancılarının bugün bir kaza geçirdiklerini üzümlere bildiriyorum. İçiniz rahat olsun, doktorlar birkaç kırık kemik olmasına rağmen Daniel ve diğerlerinin yakın zamanda iyileşip tekrar çalmasını beklediklerini söylediler. Neyse, bu yüzden, ben, immm, bu gece solo çalacağım. Daniel'i izlemek için gelenlere en içten özürlerimi iletirim. Ben de hayal kırıklığına uğradım.”

Uzun bir duraksama oldu ve kamera seyircinin yüzünü yakınlaştırdı, yüz buruşturmalarını ve pişmanlık ifadelerini gösterdi. Sonra, Anna sahnede arkasında olan müzisyenlere başıyla işaret etti ve kemanını çenesine dayadı. Duruşu düzeldi. Gözleri odaklandı. Garipliği yok oldu.

Ve videonun ilk kısmında oluşan tüm beklentileri de-

fetti. O aptal sarışının Asyalı karşılığı değildi. İkinci kalite yedek bir müzisyen değildi.

Anna yetenekliydi.

Müzik fırtına gibi esiyordu ve kemanından şiddetle dökülüyordu, bu kadar kontrollü olması daha da etkileyiciydi. Parmakları kusursuzdu. Hata yapmıyorlardı. Hareketleri muazzam derecede kontrollüydü. Ama daha da fazlası, duyduğum, gördüğüm ve beni her şeyden çok çeken şey tutkuydu. Müziğin içinde kaybolmuştu. Yüzündeki ifade, acı, zevk, neşe ve kederdi; hepsi aynı anda oradaydı.

Güzeldi.

Video bitince konuşamadım.

“İnanılmaz değil mi?” dedi Priscilla.

“Evet,” demeden önce boğazımı temizledim ve yutkundum. Anna’ya baktım ve onu yeniden ilk kez görmüş gibiydim. “Hiçbir fikrim yoktu...”

Başka yöne bakmadan önce kısa bir an için gözlerime baktı. “Bana böyle bakma. O açılıştan sonra, insanları etkilemek için vasat olmam gerekiyordu sadece. Ben sadece sıradan bir kemancıyım.”

“Sadece vasat olsaydım yüz milyon izlenme alacağını sanmam,” dedim gülerek.

“İnsanların sevdiği şey hikâye. Salak kız beklentileri aştı.” Yüzünü buruşturdu ve herkesin kâsesini lavaboya koydu.

“Bundan fazlası. Sen...”

Priscilla kolumu tuttu ve kafasını salladı. “Boş ver.”

Neden boş vermem gerektiğinden emin değildim ama Anna’yı benden daha iyi tanıdığını biliyordum. Konuyu değiştirip “Kemanını getirmemi ister misin? Normalde her gün çalışıyorsun değil mi?” diye sordum.

Suyu açtı ve bulaşıkları elde yıkadı, başını lavaboya

eğdi. “Çok incesin ama hayır, teşekkürler. Burada çalışmamam.”

Priscilla kardeşine sabırsız bir bakış attı. “Ah, hadi, bu bir bahane.”

“Parça iyi gitmiyor. Kimsenin beni duymasını istemiyorum,” dedi Anna.

Priscilla alaycı bir ses çıkarttı. “Seni milyon kez dinledim.”

“Biliyorum. Sadece...” Anna bitirmedi. Bulaşıkları dizip ocağı ve tezgâhı silmeye odaklandı.

“Babam için çalmalısın. Çok hoşuna giderdi,” dedi Priscilla. “Aslında, doğum günü yaklaşıyor. Bir parti veremeliyiz ve *sen* favori şarkısını çalmalısın. Ona anlatıp fikrini alacağım. Annemin heyecanlanacağım biliyorum. Onu tekerlekli sandalyeye koyup dışarıya da çıkartabiliriz.”

Priscilla tabureden indi ve çıkıp bebek kamerasında göründü.

“Doğum günü partisine ne dersin baba?” diye sordu, kelimeleri bir bebekle konuşuyormuş gibi nazikti. Yatakta yanına oturdu ve rahatsız bir şekilde kıvrılan elini tutarak masaj yaptı. “Herkesi çağırırız ve yemek yaparız –tamam muhtemelen sipariş ederiz– ve Anna senin için keman çalar. Bunu istersin, değil mi?”

Babaları yanıt vermedi.

“İstemez misin, baba?” diye baskı yaptı. “İstersin, değil mi? Baba? Doğum günü partisi? Seni sandalyene oturturuz ve dolaşırsın?”

Gözlerini açmadan hafif bir inilti çıkarttı ve Priscilla ışıldadı.

“Yapıyoruz!” dedi “Duydunuz mu? Babam parti istiyor.”

Anna bebek kamerasını kapattı ve camdan gecenin karanlığına baktı, yüzü asıktı.

Yanına gidip, “İyi misin?” diye sordum.

“Parti olursa çalabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“İstemez misin?”

Elini granit tezgâha koydu ve yumruk yaptı. “Öyle değil. *İstiyorum*. İyi olurdu. Sadece *yapabileceğimi* sanmıyorum.”

“Neden?”

İç çekip, “Karmaşık,” dedi.

“Nasıl karmaşık?”

Ellerine bakmadan önce bir an bana baktı. “Geçen altı ay boyunca, tek bir parçayı çalamadım. Başlayıp aynı bölümü çaldım, hata yaptım, başa döndüm, yeni hatalar yaptım, tekrarladım. Başladığım hiçbir şeyi bitiremiyorum. Beynimde bir şeyler oturmuyor.”

“Batıramazsın... ve sadece devam edemez misin?” diye sordum ve yanlış başladığı için benimle olan randevusunu bitiremediği ilk geceyi hatırladım.

Yavaşça başım salladı. “Yapamam.”

“Ama neden?”

“Artık insanların beklentisi var. Video yüzünden. Önemli olduğumu düşünüyorlar,” dedi.

“Öylesin.”

Gözleri donuklaşırken, dudakları da aşağı doğru kıvrıldı. “Değilim. Ama bu kez gerçekten hak etmeye çalışıyorum.” Gözyaşları döküldü ve onu kollarıma çekip tuttum, durumu nasıl düzelteceğimi bilmeyi diledim.

“Neden öncesinde hak etmediğini düşünüyorsun?”

“Daniel Hope’a ve sonrasında çıkması gereken tüm kemancılara *araba çarptığı* için solo çaldım. Ve ondan sonra, besteci Max Richter beni Daniel yerine tura çıkmam için davet etti çünkü Daniel’in kaburgaları kırılmıştı ve videom sadece takılıp müzik sehпасıyla konuştuğum için viral olmuştu. Bu korkunç bir şans, çok çalışma ya da kesinlikle yetenek değil,” dedi.

Mantığın iyi hissetmesini sağlamasını umarak, “Tamam, evet, seni anlıyorum. Çoğu şans ama bu fırsattan yararlanmak için güçlü bir kemancı olman gerekir. Bunu herkes yapamazdı,” dedim. “Ve ayrıca müzik sehpasıyla konuşacak başka birini tanımıyorum. Bu tamamen sensin.”

Yarı gülen yarı ağlayan bir ses çıkarttı. “Bu benim gerçek ün iddiam; canlı olmayan şeylerle konuşmak.” Benden ayrılıp koluyla yüzünü sildi. “Üzgünüm, dağıldım. Bu senin için eğlenceli değildir.” Nefes aldı ve yüzüne parlak ve mutlu bir gülümse yerleştirdi. O kadar ikna ediciydi ki sahte olduğunu anlayamadım ve bu biraz ürkütücüydü.

“Buraya eğlenmek için gelmedim. Sadece seninle olmak istedim,” dedim. “Üzgünsen değilmişsin gibi davranmana gerek yok.”

Gülüşü anında soldu ama gözünden yeni yaşlar dökülüp, çenesi titrerken elimi tutarak göğsüne, kalbinin üzerine götürdü. Bir şey söylemedi ama ne demek istediğini anladım.

Alnını ve yanaklarını öptüm, onu rahatlatmaya çalışarak, umursadığımı göstermeye çalışarak gözyaşlarını sil dim. Bana doğru döndü, böylece dudaklarımız birleşti ve öpüşmemiz yavaş ve duygu doluydu. Erken davranıp söyleyemediğim şeyleri söylüyordu.

Önemlisin... benim için. İnanılmazsın... benim için.

Ona duyduğum bu özlem, bu arzu... o kadar derindi ki artık bir parçam gibiydi. Artık Quan böyleydi. Bir kız için deliriyordu.

Bir şey yere düşerken bir çınlama sesi duyuldu ve ikimiz de sese doğru döndük. Anna'nın annesi çiçek desenli yaşlı teyze pijamalarıyla ve yataktan yuvarlanmış gibi her yerine dağılmış olan kısa saçıyla bize bakıyordu. Yerde, küçük bir

su birikintisinin yanında bir şeyleri saatlerce sıcak ya da soğuk tutan türden metal bir fincan vardı.

Anna, annesi kıpırdamadan izlerken havlu alıp yeri temizlemeden önce, “Merhaba, anne,” dedi. “Erken kalkmışsın.”

Anna’nın annesine, az önce kızını öperken yakalanmamış gibi gülümsedim ve bir şey demeden başımı eğdim. Ona nasıl sesleneceğimi bilmiyordum. “Bayan Sun” çok resmîydi ama adını bilsem bile –ki bilmiyordum– kullanırken rahat edemezdim. Annemle aynı seviyedeydi ve anne-me adıyla seslenmek ağzıma şaplağı yememe sebep olacak bir saygısızlıktı.

“Acıktın mı? Quan annesinin restoranından yemek getirmiş. Senin için ısıtıyorum,” dedi Anna hızlıca.

“Henüz değil.” Annesi sonunda hareket ederek, buzdolabının yanındaki adaya gitti ve kutuların içine göz attı. “Annenden mi?” diye sordu şaşırarak.

“Evet, *wonton*’lar iyice dondurulmuş,” dedim. “Yemek istediğinizde sadece yüzene kadar kaynatın.”

“Lütfen teşekkürlerimizi ilet,” dedi Anna’nın annesi, gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

“Tabii, o...”

Evin diğer kısmından gelen bir ses bizi böldü. “Anna, babamı kaldırmak için yardımına ihtiyacım var.”

Anna, annesinin yeni yıkanmış metal fincanını masaya koydu ve aceleyle çıktı. “Hemen dönerim.”

Hiçbir şey yapmamaya katlanamadım, bu yüzden buzdolabına sığmayan yemekleri ayırmaya başladım. “Priscilla garajda başka bir buzdolabı olduğunu söyledi. Yolu gösterirseniz bunları oraya götüreyim.”

“Hayır, hayır, bırak. Ben ilgilenirim.” Anna’nın annesi kutuları eline alıp beni gönderdi. Bana düşünceli bir bakış atıp, “Quan. Nasıl yazılıyor?” diye sordu.

Hemen, bir gün bana mektup yazmak istediği için sormadığını anladım. Ailemin nereli olduğunu öğrenmek istiyordu ve bunu isimimden çıkarabileceğini düşündü.

“Q-U-A-N. Vietnamca,” diyerek işini kolaylaştırdım ve gülüp kafasım sallamasına rağmen bunun duymak istediği cevap olmadığını anladım. Kızı için yanlış türden Asyalıydım. Gerçekten hepimiz aynı değildik.

Anna mutfağa döndü. “Priscilla babamı yıkamak istiyor ve ben yardım etmeliyim.”

“O zaman ben gideyim,” dedim. Sadece bir saattir buradaydım ve buraya gelmem de o kadar sürmüştü ama ne zaman gitmem gerektiğini bilirdim.

Alnı endişeyle kırıştı. “Emin mi...”

“Sorun değil.” Ciddi olduğumu anlasın diye bir kez elini sıktım ama annesinin onaylamayarak bizi izlediğini fark edince bıraktım.

Anna beni ön kapıya çıkartmadan önce annesine, “Sizi görmek güzeldi,” dedim garaj kapısında durduk, henüz ayrılmaya hazır değildik.

“Eve gidince mesaj at,” dedi.

Bu beni güldürdü. “Evet, tamam.”

“Bu yapışkan kız arkadaş sorusu mu?”

“Sanmam ama belki de ben yapışkan kız arkadaşları seviyorumdur,” dedim. Sevdığım kız arkadaş türü Anna’nın olduğu türdü. “İyi geceler.” Ağzını bir kez öptüm, sadece bir kez ve kelimeler –nereden geldiklerini bilmiyorum– ağızıma doluşup özgür kalmak istediler. Ama çıkmalarına izin vermedim. Korkutucuydular.

“Dikkatli sür.” Özlemle yüzüme dokundu ve evden çıkıp arabama döndüm.

Motoru çalıştırınca bir an oturdum ve neredeyse söyleyeceğim sözleri düşündüm.

Bu duyguları hissetmediğimden değil, onları bastırdığım için memnundum. *Hissediyordum*. Sadece Anna'nın duy-
maya hazır olmadığını düşündüm.
Önce ailesini kazanmalıydım.

YİRMİ ÜÇ

Anna

PRISCILLA BABAMIZIN AYAĞINI SABUNLU BEZLE SİLERKEN, ben de dağılan bıyığını ve sakalını tıraş makinesiyle tıraş ettim. Bunda iyi *değildim*. Hoşuna gitmediği belliydi. Yüzünü ekşitip, başka yöne bakmaya çalışıyordu; sanki ona işkence ediyormuş gibi hissediyordum.

“Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi Priscilla genelde bana kullandığı haşın ve rahatsız olmuş sesle. “Bebeklik yapmayı bırak ve bitir. Uzun sürdüğü için nefret ediyor.”

Üst dudağındaki son kılları tıraş edip silerken, “Üzgünüm baba,” diye fısıldadım.

Annemiz, elinde favori fincanından sıcak çay tüterken içeriye girdi ve babamızın yatağına yakın olan koltuğa oturdu.

“Julian’a ne oldu?” diye sordu.

Ben cevap veremedim Priscilla verdi, Kantonca konuştuğu için ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemin bu bilgiyi sindirirken yüzüne ve yanıt verirken sesine bakarsak duydukları hoşuna gitmemişti.

“Açık ilişki anne. Bugünlerde insanlar bunu yapıyor,” dedi Priscilla benim iyiliğim için İngilizceye dönerek.

Annem inanmayarak, “Julian bunu mu istedi? Bir... açık ilişki?”

Başımı salladım ve sessizce babamın çenesini tıraş etmeyi bitirdim.

“Peki bu Quan ne iş yapıyor?” diye sordu.

“Kuzeniyle birlikte bir giyim şirketi kurmuş.”

Priscilla, babamızın ayağının yanından bana bakarken kaşlarını çatı. “Yani bagajında tişört mü satıyor?”

“Aslında bilmiyorum. İşinden çok bahsetmiyor.” Bu konuda gerçekçi olmaya çalıştım ama içten içe kıvranıyordum. Bagajda tişört satmak, Goldman Sachs’ta yatırım bankacılığı yapmanın çok altındaydı.

“Tabii, yaptığınız işten bahsetmek yerine vaktinizi nasıl geçirdiğinizi bildiğime eminim,” dedi Priscilla sırtarak.

“Onu hâlâ yapmadık,” dedim cinsel takıntılarımın, ve Quan’inkilerin, ablamı alt etmeme izin vermesinden sapıkça bir haz duymuştum. Elime şampuan sıkıp, dikkatlice babamın saçına sürdüm.

“Peki ben mutfakta ne gördüm?” diye sordu annem öfkeyle.

“Kaşar,” dedi Priscilla ama kıskanmış görünüyordu. “Sanırım yaptığınız şeyin sadece eğlenmek için olduğunu hatırlatmama gerek yok. Bağlanma.”

Artık çok geçti ama bunu kendime sakladım.

“Sadece eğlence.” Annem başını salladı, bu konsepti zar zor anlıyor gibi görünüyordu.

“Ah, hadi ama anne,” dedi Priscilla. “Sen babamdan önce başkasıyla görüşmedin mi?”

Annem yorgunca içini çekti. “Hayır, babanız benim ilk ve tek aşkım.” Bana odaklanmadan önce uzanarak babamın eline dokundu, yüzünde anı dolu, yumuşak bir tebessüm vardı. “Julian’ın da senin ilk ve tek aşkın olacağını düşünmüştüm, Anna.”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama...” Omuz silktim çün-

kü açıkçası artık umurumda değildi. Havluyu ılık suya batırdım, sıktım ve babamın saçındaki şampuanı temizlemek için kullandım. Bu hoşuna gitti bence. Yüz kasları rahatlamış, nefesi yavaş ve sakindi. Sadece banyo zamanı böyle görünüyordu.

“Hâlâ konuşuyor musunuz?” diye sordu Priscilla.

“Son zamanlarda mesaj atıyor.” Bu hatırlatma beni gerdi. Yanıt vermem gereken bir sürü mesajı vardı ama yorucu olduğu için bunu erteliyordum.

“Anna bu iyi bir işaret,” dedi Priscilla. “Yuva kurmaya hazırlanıyor olabilir.”

Bu düşünce aklımdan geçmişti ama Priscilla’nın aksine beni mutlu etmemişti. Julian geri dönerse birine hayır demem gerekecekti ve bu benim için çok zordu.

“Ama belki...” Priscilla bana düşünceli bir şekilde baktı. “Belki *sen* yuva kurmaya hazır değilsindir.”

Annem, iblisler tarafından kovalanıyor gibi korkmuş bir ses çıkarttı. “Hazır. Yeterince eğlendi.”

Priscilla iki büklüm oldu ve annemin tepkisi çok komikmiş gibi güldü.

“Günümüzde siz çocuklar... *Eğlence*.” Annem başını onuru zarar görmüş gibi salladı ve Priscilla’yı daha çok güldürdü.

“Adil olan bu. O başkalarıyla görüşüyorsa ben de görüşebilirim,” dedim savunma olarak ama bir şekilde dürist değil gibi hissediyordum. Quan başlarda benim için böyleydi –bir macera, intikam, bir amaç– ama artık daha fazlasıydı.

Annemin çenesi sertleşti ama başını salladı. “Annesi ziyarete geldiğinde onunla konuşmam gerekecek.”

“Anne, hayır bunu yapmana gerek yok,” dedim.

“Aynı fikirdeyim anne. Yapma,” diye ekledi Priscilla.

Annem bizi dikkate almadı. “Nasıl konuşmam gerektiğini biliyorum.”

Priscilla, annemi benim asla yapamayacağım bir şekilde suçlayarak, “Her zaman değil,” dedi. “Bu bana babamın doğum gününün yaklaştığını hatırlattı. Parti vermeliyiz. Sandalyesine oturturuz ve herkesi çağırırız. Bence hoşuna gider.” Babama gülümsedi ve onunla bir bebekmiş gibi konuşurken bacağını okşadı. “Gitmez miydi baba?”

Annem onaylayarak başını salladı. “Anna şarkısını çalar.”

İkisinin de bana sormadan beni eğlence gecesinde gönüllü yapmasına yorum yapmamak için yanağımı ısırdım. Benim uyumum onlar için her zaman cepteydi.

Modern zamanlarda insanlara istedikleri zaman, istedikleri sebeple hayır deme haklarının olduğu söylenir. Hayırlar ağızımızdan konfeti gibi yağabilir.

Ama söz konusu ailem olunca bu kelime bana ait değildi. Ben kadındım. Ben en küçüktüm. Ben sıradandım. Fikrimin, sesimin neredeyse hiç değeri yoktu ve bu yüzden bana düşen dinlemektir. Bana düşen saygı duymaktır.

Ben *evet* derdim.

Ve bunu yaparken memnun görünürdüm. Bunu gülerek yapardım.

“O zaman organize etmeye başlıyorum,” dedi Priscilla.

Babamın banyosu biterken sırtını yıkayıp bezini değiştirmek için onu dikkatle yana çevirdik, kimleri davet edeceğinden, ne yiyeceğimizden ve herkesin ne kadar eğleneceğinden bahsetti. Partilerin benim için zor olduğunu biliyordu ama açıkçası bunun *nedeniyle* ilgilenmiyordu ve benim en iyi hâlimle katılmamı bekliyordu. Karşı çıkma, şikâyet etme ya da “tavır” yapma hakkım yoktu. Bu kabul edilemezdi.

Gece boyunca konuşmadım. Kızgınlığımı, öfkemi ve kırgınlığı içimde tuttum, onlar oraya aitti.

Kimse fark etmedi. Böyle olması gerekiyordu.

Anna

SONRAKİ GÜNLER ÇOK YAVAŞ GEÇTİ, YİNE DE GERİYE bakınca koca bir haftanın bitmesine şaşırdım. Zaman burada farklı bir hızda ilerliyor gibiydi. Sol elimin parmaklarındaki sertlikler geçmeye başladı çünkü uzun süredir çalmadım. Quan kemanımı getirdi ve ben babamla ilgilenirken keman kılıfında, öylece dokunulmadan durdu.

Burada tek yaptığımız buydu. Hayatımız, babamın en iyi bakımı alması için Priscilla'nın hazırladığı detaylı programa göre akıyordu. Yatak yarası olmasın diye onu iki saatte bir çeviriyor; çeşitli uzuvlarım desteklemek için etrafına yastıklar, sıcak pedler ve rulo havlular yerleştiriyorduk. Ağrılı kasılmaları önlemek için ellerine ve ayaklarına takıntılı biçimde masaj yapıyorduk. Pişik olmasın diye hemen bezini değiştiriyorduk. Boğaz kasları doğru çalışmadığı ve çok yediğinde öksürüklere boğulduğu için yemeklerini neredeyse bir düzine küçük öğün hâlinde veriyorduk. Çok fazla ilaç veriyorduk. Fizik tedavi uygulamaya çalıştık ama sadece inledi ve egzersizler boyunca uyudu, bu yüzden bunu bıraktık.

Priscilla yatakta yanına uzanıp telefonundan fotoğraflar göstermeyi seviyordu. Genellikle bakmıyordu. Ama bazen anlamlı bir şekilde inliyordu ve gerçekten orada olduğunu hatırlıyorduk. Ruhu olmayan bir beden değildi. Çabamız boşa gitmiyordu.

Bu sabah, sadece babam ve ben vardık; bu biraz sıradışıydı. Teknik olarak, hepimizin bir vardiyası vardı: Annem gece yarısından sabah sekize kadar duruyordu, ben gündüz sekizden dörde kadar bekliyordum ve Priscilla akşam dörtten gece yarısına kadar bekliyordu. Ama herkes burada toplanıyordu. Ayrıca yardım almadan onu çevirmek zordu ve yardım gerekince koşarak gelmek zorundaydık. Yani, *benim* koşarak gelmem gerekiyordu. Ben ona baktığımda kimseyi yardıma çağırımıyordum. Bu ayrıcalığa sahip olduğumu düşünmüyordum.

Saat on birdi, en sevdiği beslenme zamanlarından biriydi, bu yüzden bezini değiştirip onu yana çevirdikten ve biraz dik dursun diye yatağınm üstünü kaldırdıktan sonra temiz eldiven taktım, besleme tüpünü ortada durmasın diye koyduğum yerden, karnından aldım ve beyaz bir havluya koydum. Sonra büyük plastik bir şırıngayla konserveden aldığım sıvı yemeği yerleştirdim. Kahverengiydi, nahoş bir kokusu vardı –bir kez tadına baktım, fazlasıyla kötüydü ama ihtiyacı olan kalori ve besinler içindeydi. Onu hayatta tutuyordu.

Bileğimi şaşırtıcı bir güçle tuttuğunda, besleme tüpünün kapağını açmıştım ve şırıngayla doldurmak üzereydim. Yüzüne bakınca direkt bana baktığını gördüm. Gözleri odaklanmıştı ve berraktı, farkındaydı.

“Merhaba baba,” dedim, yüzümde bir gülümseme belirdi. Daha önce hiç benimle iletişim kurmamıştı.

Boğazından kısık bir inilti geldi. Bu merhaba mıydı?

Heyecanlanmadan edemedim. Hep buradaydı ama onu çok özlemiştim. “Şu an seni besliyorum ama istersen bitince fotoğraflara bakarız.”

Şırıngayı besleme tüpüne tekrar takmayı denedim ama bileğimi daha sıkı tuttu ve başını salladı.

“Ne oldu baba,” diye sordum.

Yüzünü ekşitip bileğimi bıraktı ve eliyle hareket yaptı. Burada kimse işaret dili bilmiyordu ama bu sinyal evrensel-di, parmaklarını iki yana sallıyordu.

Dur. Artık yapma.

“Ama en son saatler önce yedin,” dedim hâlâ ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım.

Gözlerini sıkı sıkı yumdu ve aynı el hareketini yaptı.

Dur. Artık yapma.

“Şimdi aç değilsen... sonra yediririm, olur mu?”

Yüzünü diğer tarafa doğru çevirdi ama yavaşça yanagından süzülen ıslaklığı gördüm. Babam ağlıyordu.

Son bir kez, eliyle işaret etti: *Dur. Artık yapma.*

Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden hızlıca her şeyi kenara bıraktım, besleme tüpünü tekrar hastane kıyafetinin altına koydum ve odadaki banyoya koştum, orada fayansa çöktüm ve dizlerimi çeneme çektim.

Kısa kısa nefes aldım. Işık o kadar parlaktı ki başım dönmeye başladı. Lateks eldivenler hâlâ elimdeydi, bu yüzden onları çıkarıp çöpe attım. Eldivenlerin keskin kimyasal kokusu tenime işlemişti ve yüzüme yakın olmamasına rağmen koku midemi bulandırıyor, ağzımın salya dolmasına sebep oluyordu. Kokuyu bastırmak için ellerimi dizlerimin arkasına koydum ve katlanabilir bir seviyeye gelmek için ileri geri sallanırken dişlerimi takırdattım.

Dur. Artık yapma.

Sevgili Tanrım, biz ne yapıyorduk?

Bunu istemiyordu.

Durmamızı istiyordu.

Ama durursak, bunun anlamı...

Hayır, bunu yapamazdım.

Ben yapabilseydim bile ailem asla izin vermezdi. Daha kötüsü beni yargılarlardı. Beni *sürgün ederlerdi*.

Ailemi kaybedemezdim. Tek sahip olduğum Şey onlardı.

Çok ağırđı. Düşüncelerime katlanamadım. Bu yüzden kafamda saymaya başladım. Altmışa geldim ve tekrar birden başladım. Artık sallanmam gerekmezene kadar, çenem yorulana kadar, hissizleşene kadar tekrar tekrar saydım.

Sonunda ayağa kalkacak gücü buldum ve kapıyı açtım. Yüzüm yanıyor, kulaklarım uğulduyordu. Büyük bir Şey olmuş gibi hissediyordum, tüm dünya yörüngesini değiştirmiş gibiydi. Ama babamın odası aynı görünüyordu. Her zamanki gibi uyuyordu. Tamamen aynı görünüyordu. Yaşlı. Kırılgan. Dinlenirken bile yorgun.

Tıbbi malzeme masamız olarak da işlev gören şifoniye-re yürüdüm ve babamın gün içindeki bilgilerini –ne kadar beslediğimiz, ilaçlarının ne zaman ne kadar verildiği, bağırsak hareketler vb.– tuttuğumuz çizelgeyi inceledim. Sonraki girdinin beslenme olması gerekiyordu. Çizelge böyleydi. Modelimiz böyleydi.

Onu besleme tüpüne bağlamak benim kararım değildi. Çekincelerim vardı. Ama fırsatım varken söylemedim. Ben hiç konuşmazdım. Bu yüzden artık modelimiz böyleydi. Tıpkı onun gibi, biz de kapana kısıldık.

Bunu yapmak zorundayız.

Gözlerimi koluma silip babam için yeni bir şırınga hazırladım ve her Şey hazır olunca besleme tüpüne bağladım. Derin uykudaydı, bu yüzden bu kez beni durdurmadı.

Yavaşça şırıngayı boşalttım, hayatını sürdürmesi için gereken besinleri vücuduna ittim. Umursamamın acısını artırdığını bilmeme rağmen onu umursuyordum.

Üzgünüm baba.

YİRMİ BEŞ

Quan

GEÇ OLMUŞTU VE YATAK ODAMDAKİ TEK IŞIK ANNAYLA konuşurken ekranımdan yansıyan ışıktı. Uyumadan önce onunla günümün nasıl geçtiğini konuşmak bir tür ritüel hâline gelmişti.

“Günün nasıldı?”

“Uzun,” dedi ve yorgun sesinden ne kadar uzun olduğunu tahmin edebildim.

Kafasını dağıtmak için “Gönderdiğim, ahtapotun balığı yumrukladığı videoyu sevdin mi?” diye sordum.

“Tam bir şerefsiz,” dedi yumuşak bir kıkırdamayla. “Mesajını bugün Julian ve annesi bizdeyken aldım. Neden gülmek istediğimi merak ettiler ve nasıl açıklayacağımı bilemedim.”

Omurgamda rahatsız bir duygu hissettim. “Julian... bu eski sevgilin mi?”

“Evet, o. Annesi annemle arkadaş.”

“Onu o kadar uzun süre sonra görmek nasıldı?” diye sordum dikkatlice. Kıskançlık yapmak istemedim. Adil, sakin ve mantıklı olmak istedim. Ama yüzünü yumruklamayı da sorun etmezdim.

“Düşündüğüm kadar garip değildi. Yeniden birlikteymiş gibi davrandık.”

Mide kaslarım yumruk yemişim gibi kasıldı. “Öyle misiniz?”

“Hayır.” Eğlenmiş bir ses çıkarttı. “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.”

“O bunu biliyor mu?”

Uzunca içini çekti. “Sanırım henüz o konuşmayı yapmadık.”

“Anna...”

“Biliyorum, yapmam gerekiyor. Sadece zor. İlişkimizin bittiği benim için çok net. Aslında kaldığımız yerden devam etmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim... biliyorsun.”

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama sormadan edemedim, “San Francisco’nun yarısını siktikten sonra mı?”

Keskin bir nefes aldı, “Evet,” dedi ve anında pişman oldum.

“Üzgünüm, bunu söylememem gerekirdi.”

“Doğru ama,” dedi. “Bir süredir onunla konuşmak istiyordum. Ama hiç doğru zaman gibi gelmedi. Ya da ben gerçekten bitkinim. Bazen, sadece yataktan çıkabiliyorum. Dün yanlışlıkla iki saat duş almışım. Kasten yapmadım. Sadece... zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Başta, annem düşmemden falan korktu. Sonra suyu boşa harcadığım için bağırdı.” Kahkaha attı ama duyduğum en üzgün kahkahaydı.

“Neden bu kadar zor?” diye sordum.

“Babam acınası hâlde Quan,” diye fısıldadı.

“Ama daha az acınası olmasına yardım ediyorsunuz, değil mi?”

Bir süre sessiz kaldı ve sonunda konuştuğunda sesinde ağlamanın eşiğinde olduğunu gösteren boğuk, titrek bir hâl vardı. “Bunu ne kadar yapabilirim bilmiyorum.”

Kelimelerinden o kadar acı duydum ki gözlerim batmaya başladı. Benim için tamamen mantıklı değildi. Yerlerimiz değişseydi, aynı şekilde hissedeceğimi sanmıyordum.

İnsanlara bakmak hoşuma giderdi. Bana ihtiyaç duyulması hoşuma giderdi. Ama Anna'nın acısı gerçektir.

Sadece anlamadığım için yabana atamazdım. Yargılayamazdım. Acı acıdır.

Acı çekip başkalarının anlamaması nasıldır biliyordum.

“Bir hafta sonu ara veremez misin o zaman? Dışarıya çıkıp bir şeylere falan bakarız ya da evde dururuz. Nasıl istersen. Birlikte olduğumuz sürece,” dedim. Düşündükçe fikir hoşuma gitti. Uzun zamandır Anna bana kalmamıştı.

“Olmaz,” dedi hüzünle. “Ben tatildayken Priscilla ve anneme bu yükü bırakamam. Yanlış olur.”

“Sizin ara sıra mola vermeniz gerekecek. Sonsuza kadar böyle devam edemezsiniz yoksa tükenirsiniz. Senin için endişeleniyorum.”

“Teşekkürler,” dedi.

Hüsrân dolu bir nefes aldım. “Senin adına endişelendiğim için bana teşekkür etmene gerek yok.”

“Biliyorum. Ama bunu yapmanın benim için anlamı büyük,” dedi. “Sağlık gurusu olan kuzenim Faith bir hafta sonu gelebilir. Priscilla'yla arası çok iyi ve ikisi babama bakıp dedikodu yaparak bunu eğlenceli hâle getirebilir. Burada olmama gerek kalmaz. Ama kimse Faith'e güvenemez. Rüzgâr gibidir. Esip gürleyebilir. Neyse benden bahsetmekten sıkıldım. Sen nasılsın? Şirketin nasıl? Geçen gün onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Priscilla bagajında tişört satıp satmadığını sordu ve ona evet ya da hayır diyemedim.”

İçten içe feryat ederken kafamı yastığıma attım. “Hayır, bagajımda tişört satmıyorum. Bak, biz buyuz.” Ona sitemizin ve sosyal medya hesaplarımızdan birinin linkini attım, etkilenmiş bir ooooooh sesi çıkarınca biraz rahatlardım.

“Bu kıyafetler çok tatlı,” dedi ve sonra nefesini tuttu.

“Gökkuşığı elbisesinin yetişkin bedenini istiyorum. Ve tütü giyen T-rex tişörtlerinden.”

“Bakalım ne yapabiliriz ama bu gökkuşığı elbisenin en büyüğünün genç beden olduğuna eminim.”

“Kahretsin,” dedi ama o da güldü.

“Tasarımdan Michael sorumlu ama tütülü T-rex tişörtleri benim fikrimdi. Aslında çok iyi satıyorlar. Meğer çocuklar T-rexleri çok seviyormuş.”

“Tabii ki seviyorlar. *Ben* T-rexlere bayılıyorum. Çok iyi bir fikirmiş,” dedi. Sesinden ciddi olduğunu anladım ve telefondan uzanıp başı dönene kadar onu öpmek istedim. “Quan, tütülü *ahtapot* var!”

“O yeni eklendi,” dedim ve karanlık tavana gülümsemeden edemedim.

“Belgeseldeki ahtapotla aynı türden gibi görünüyor...”

“Evet, aynı olmasını sağladım. *Octopus vulgaris*.”

Ona çikolatalar, çiçekler ve opera bileti almışım gibi hülyalı bir şekilde iç çekti ve kalbim yumuşacık oldu. Önceden düşündüğüm sözler dilimin ucuna geldi, çıkmak istedi, duyulmak istedi ama tuttum. Henüz söyleyemezdim.

“Şirketim satılacak gibi görünüyor,” dedim. “Sözleşme görüşmelerine başladık.”

“Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?” diye sordu.

“İyi. İşleyişimizde çok farklılık olmayacak ama kendimiz ulaşamayacağımız bir seviyeye ulaşmamıza yardım edecekler. İşimden falan olmayacağım.”

“Mükemmel. Şirketi kim alıyor? Ben tanıyor muyumdur?” diye sordu.

“Bence tanıyorsundur. Louis Vuitton.” *Bunu ablana da anlat*, diye düşündüm ama söylemedim.

“Ne?” diye ciyaktı Anna. “Priscilla’ya anlatmamı bekle. Annem çıldıracak.”

“Tamam ama henüz sonuçlanmadığını da söyle. Ve çantaları falan indirimli alamayacağım.” Favori tasarımcı çantalarında indirim olmayacağını söylediğimde ablam neredeyse ağlamıştı ama dürüst olup gerçekçi beklentiler oluşturmanın iyi olacağını düşünmüştüm.

“Tamam henüz tamamlanmadığını bildiklerinden emin olacağım ve çanta indirimi beklememelerini söyleyeceğim. Ama senin için çok mutlu oldum ve gerçekten tebrikler,” dedi, sözleri zengin, sıcak ve içtendi. Benimle gurur duyuyordu, onun olmamla gurur duyuyordu ve bu kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissettirdi. “Bununla uğraşırken işler çok mu yoğun?”

“Teşekkürler. Evet, durmadan toplantılar, telefon konuşmaları ve evrak işi var ama çok heyecan verici. Kendimi kötü hissediyorum benim işlerim yolunda ve sen...”

“Kötü hissetme. Başkalarının benim yaşadıklarımı yaşamasını istemem. Birisi için işlerin iyi gittiğini bilmeyi seviyorum,” dedi.

“Keşke senin için de işler yolunda olsaydı.”

“Bunu istediğini biliyorum.”

Birkaç dakika daha konuşmaya devam ettik ama çok bir şey söylemedik. Çoğunlukla birbirimizin sesini dinleyip huzur bulduk.

Sonunda vedalaştık ve uyumadan önce bir süre karanlığa baktım. Eski sevgilisinin teknik olarak eski sevgili olmadığını düşünmeden duramıyordum. Bunun olması için önce ayrılmaları gerekirdi. Beni hiç aldatmadığını biliyordum. Ama bir şekilde kız arkadaşımın iki erkek arkadaşı vardı ve ben bunu kabul *edemezdim*.

YİRMİ ALTI

Anna

HAFTALAR GEÇTİ. BABAMIN HASTANEYE YATIŞININ üzerinden iki ay geçene kadar haftalar haftaları kovaladı. Bir noktada inlemeye başladı, saatlerce devam eden yavaş, ritimli bir iniltiydi. Her zaman aynıydı. Mükemmel ses per-demi ondan almış olmalıydım çünkü iniltileri asla mükem-mel “mi bemol”den şaşmıyordu.

Kimse neden yaptığını anlayamadı ama doktorlar en-dişelenmememizi söyledi. Fiziksel olarak acı çekmiyordu. Kendi uzmanlığı olmayan her türlü görüşe şüpheyile yak-laşan Priscilla onun kabız olduğuna ikna oldu ve magnez-yumlu süt vermemizde ısrar etti. Babamın magnezyumlu süte hassasiyeti olduğu ortaya çıktı ve vücudu kendine gel-meden bir kutu bezi bitirdik, Priscilla’nın bana bakmasına sebep olan öğürtülerim ve mide bulantım oldu.

Bu süre boyunca inledi. Ve sonra da devam etti.

Mi bemol, mi bemol, mi bemol, mi bemol, mi bemol.

Priscilla ve annem endişeden deliye döndü. Modern tıp yardım etmediğinden, onu tedavi etmesi için eve bir aku-punkturcu çağırdılar. Besleme tüpüne bitkisel ilaçlar koy-dular, dilinin altına CDB yağı koydular. Hatta ona damar-dan C vitamini vermesi için naturopatik bir doktora ödeme bile yaptılar. Aşırı pahalıydı ama işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı.

Hatta inlemesi daha da şiddetlendi.

Durmalarını, böyle yaşamak istemediği için inlediğini, onların bakımının işkence olduğunu söylemek istedim. Ama yapmadım. İşe yaramayacağını biliyordum. Ben konuşmak için burada değildim. Babama bakmak için, odada yalnız kalmadığından emin olmak için, ihtiyaçlarını karşılamak için buradaydım.

İnlemeleri beni etkiliyordu, *neden* inlediğini sürekli hatırlatıyordu ama kulaklığımı takıp onu görmezden gelemezdim. Öksürürse ya da boğulursa bilmem gerekirdi. Buna katlanmaktan başka şansım yoktu. Her gün vardiyam bitince mutfakta Priscilla yardımına ihtiyaç duyarsa diye yardım edebilecek kadar yakma ama inlemelerini duymayacak kadar da uzağa otururdum.

Gerçek bir mola değildi. Her an çağrılabileceğimi biliyordum ama en azından duygusal acısını direkt çekmiyordum. Ayrıca, orası kirli bez ve Salonpas ağrı kesici bezleri gibi kokmuyordu.

Kuzenim Faith bir spor çantası ve kolunun altında katlanmış bir yoga matıyla mutfığa girdiğinde, telefonumdaki yüzlerce okunmamış mesaja bakıyordum: Rose, Kanada televizyonunda canlı yayma çıkmıştı ve Sony'yle anlaşma imzalamıştı, on iki yaşındaki dahi bir Netflix filminde oynayacaktı, Suzie'nin popüler bir rap şarkısına yaptığı keman *cover*'ı yeni bir hastane dizisinin jenerik müziği olmuştu (hem rapten hem de hastane dizilerinden nefret etmesi ironikti), Quan LVMH satın almanın müdürüyle konuşmuştu ve "müthişti", Jennifer beni kontrol ediyordu, benim için endişelendiğini söylüyordu. Saçı her zamanki gibi dağınıktı, her zamanki gibi tayt ve iplerin arasında kaybolacağım için benim asla giyemeyeceğim sırtı örümcek ağı gibi gelen pahalı bir sporcu sutyeninin üzerine bol bir tişört giymişti.

"Selam Anna," dedi tatlı bir biçimde gülümseyerek.

Herkesi severdi, herkesi gerçekten umursardı. “Nasılsın? Anne nasıl? Priscilla nerede?”

“Bu Faith mi?” diye bağırdı Priscilla evin diğer tarafından.

Kelimelerle yanıt vermek yerine –konuşamayacak kadar yorgundum– dudaklarıma bir gülümseme yerleştirip babamın odasını işaret ettim.

Faith birkaç adım atmıştı ki Priscilla odaya dalıp ona kocaman sarıldı, “*Buradasın*. Haber vermek için mesaj bile atmamana inanamıyorum,” dedi.

“Takvimimde boşluk oldu, bu yüzden Sacramento’*dan* buraya arabayla geldim. İyi görünüyorsun Prissy,” dedi Faith ayrılırlarken, Priscilla’nın nefret ettiğim takma adını kullanmıştı. Bunun kelimenin negatif anlamından dolayı mı yoksa kullanmama izin verilmediği için mi olduğunu bilmiyordum.

“Hayır, iyi görünmüyorum ama bu yalanın için seni seviyorum. Buraya geldiğimden beri beş pound aldım. Burada babama bakıp yemek yemekten başka yapacak bir şey yok ve onun takıldığı çocuk bize tonlarca yemek getirdi.” Priscilla son kısımda bana doğru elini salladı ve Quan’dan bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Onu düzeltmek için nasıl cümle kuracağımı hatırlamaya çalışırken başımı salladım ama bunu yapmam çok uzun sürdü.

“*Senin* takıldığın çocuk mu Anna?” diye sordu Faith şok içinde. “Aşırı tatlı erkek arkadaşına ne oldu?”

“Açık ilişkileri var,” diye cevap verdi Priscilla *açık ilişki* lafının etrafına tırnak işaretleri koydu.

Faith’in ağzı açık kaldı.

“Yeni çocuğu görmelisin.” Priscilla kaşlarını manalı manalı hareket ettirdi. “Dövmelerle kaplı. Annem torbacı olduğunu düşünüyor.”

Faith'in şaşkın ifadesi yavaşça sinsi bir sırıtışa dönüştü. Bu beni nihayet, "Torbacı değil. Tekstil işinde," diyecek kadar rahatsız etti.

"Bagajında tişört satıyor," dedi Priscilla dalga geçen bir fısıltıyla.

"Hayır," dedim başta ben de aynısını yapmama rağmen, Quan'ı bu kadar çabuk itibarsızlaştırmasına sinir olmuştum. "Şirketinin adı MLA ve Louis Vuitton onları satın alacak."

"Gerçekten mi?" diye sordu Priscilla. Anında telefonu çıkartıp "MLA tekstil" yazdı ve sitesinde gezindi. "Bumu?"

"Evet," dedim ve sinirim tamamen gergin beklentimin gölgesinde kalmıştı. Etkilenecekti. Etkilenmek zorundaydı.

Lütfen etkilensin.

Tek söylediği, "İlginç," oldu. Sitedeki farklı sekmelere baktı, değerlendirdi, yargıladı. "Louis Vuitton'la sözleşmeyi imzaladı mı?" diye sordu nötr bir tonla.

"Pazarlık aşamasında olduklarını söyledi. Henüz bitmemiş."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Cool bir şekilde telefonunu kenara koyarak, "Bil diye söylüyorum, böyle şeyler nadiren gerçekleşir. Farkında değilse umutlanmamasını söyle. Güzel bir internet sitesi varmış ama."

Tekrar sandalyeme çöktüm, hayal kırıklığına uğramıştım ve açıklanamaz derecede kızgındım. Neden herkese böyle haddini bildirmek zorundaydı? Neden sadece onun için mutlu olamazdı? Benim için?

Priscilla, Faith'e "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Pazartesiye kadar işim yok, bu yüzden hafta sonu kalıp sizinle takılırım ve pazartesi sabah beş gibi çıkarım diye düşündüm," dedi Faith parlayan bir gülümsemeyle.

“Normal bir insan gibi pazar akşamı gitmek istemez misin?” diye sordu Priscilla.

Faith omuz silkti. “Uykuyla aram nasıl bilirsin. Annen birkaç gün dinlensin diye gece vardiyalarını alırım diye düşündüm.”

“Aman Tanrım, sen bir meleksin. Seni öpeceğim,” dedi Priscilla büzüşük dudaklarıyla eğilirken.

Kahkaha atıp Priscilla’yı uzaklaştırırken, “Öpücükler gerek yok,” dedi Faith. Dudaklarının köşesinde hâlâ bir tebessüm olmasına rağmen bana bakınca ifadesi yumuşadı. “Sen hafta sonu ara verip modacı erkek arkadaşınla görüşmelisin.”

“Şansın varken git Anna. Birkaç hafta sonra bazı işleri halletmek için New York’a uçmam gerekiyor ve babama, annemle senin bakmanız gerekecek,” dedi Priscilla.

İstediğim buydu, evden çıkma şansı ama fırsat doğunca atlamak kötü hissettirdi. Gitmek istememeliydim. Kalmak istemeliydim. İyi bir evlat kalırdı.

Priscilla’nın New York’a gitme durumu neydi? Daha önce bundan bahsetmemişti. Uyanık olduğum her an babama bakma fikri beni dehşete düşürdü. İnlemesi... On altı saat boyunca dinlemem gerekecekti uyuyup uyanacaktım ve on altı saat daha dinleyecektim.

“Ne kadar olmayacaksın?” diye sordum.

“Sadece bir iki hafta. Ofiste bir şeyler çıktı ve çözmek için bana ihtiyaçları var,” dedi Priscilla gelişigüzel bir biçimde. “İlk fırsatta döneceğim ama fırsatın varken gerçekten hafta sonu mola vermelisin. Endişelenme, babamın partisinden önce döneceğim.”

Kan çekildikçe yüzüm soğudu. *Bir ya da iki hafta.* Dürrüst olmak gerekirse bununla başa çıkabilir miydim bilmiyorum. Elimden geldiğince çabalıyordum ama dayana-

miyordum. Şimdi bile beni neyin beklediğini bilerek, ne yapacağımı bilerek, babamın ne istediğini bilerek her sabah yataktan çıkarken ağlıyordum.

“Tamam,” dedim. Hatırlayınca Faith’e gülümsedim ve “Teşekkür ederim. Gerçekten. Çok incesi...”

Ben bitiremeden elimi sıkıp, “Tabii ki,” dedi. “Gelmek istiyordum. Ama şimdiye kadar olmadı. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama yine de onaylayarak başımı salladım. Tek bildiğim ben ve Priscilla’nın aksine, burada olma mecburiyetinde olmadığıydı. Sadece babamın yeğeniydi. Biz *kızlarıydık*. Bizi yetiştirdi, besledi, sevdi. Şimdi ona bakmak, yapmak zorunda olduğumuz bir şeydi.

Bizi sarssa bile.

Minnettarlık bana ağır geldi ve Faith’le ablam babamın odasına gitmek için mutfaktan çıkarken gözyaşlarına boğuldum. O kadar uzun süredir boş kalmamıştım ki bana verdiği sürede ne yapacağımı bilemedim.

Kemanla tekrar tekrar aynı şeyleri mi çalmalıydım?

Hayır.

Quan’a bir mesaj yazdım: *Kuzenim geldi. BURADA. Hafta sonu boş musun?*

Anında cevap verdi, *Boştum ama artık değilim! Seni bu gece alabilir miyim? Mesela hemen.*

Evet, lütfen, dedim.

Çıkıyorum. Görüşürüz.

Bir an telefonumu göğsümde tuttum, buraya gelmesinin uzun sürmemesini diledim. Sonra odama geçtim, planım hızlıca duş alıp eşyalarımı toplamaktı ve Quan’la buluşmadan önce yatağımı toplamaktı ama duşa girince zaman algıyı kaybediyordum.

Buraya geldiğimden beri burası benim tek sığınağım olmuştu. Duştayken kimse “Anna, gel babanı kaldırmamıza yardım et,” ya da “Anna garajdan bez getir,” ya da “Anna ben marketteyken babana bak,” diye bağıramazdı ve yaptığım şeyi bırakıp, düşüncelerimi kesip mutlu bir gülümsemeyle çağrılarına uymamı bekleyemezdi. Duş alıyordum. Onları duyamazdım. Çıkana kadar beklemeleri gerekirdi.

Saçımı yıkayıp her yerimi sabunlayıp, temizlendikten sonra bile oyalanıyordum, alnımı duvardaki fayansta dinlendiriyordum. Ağlıyor olabilirdim. Yüzümden akanın gözyaşı mı yoksa sadece su mu olduğunu söylemek zordu ama göğsümde, boğazımda hissediyordum. Kalbimde hissediyordum.

Gittiğim için mutlu olmamam gerekirdi. Ama öyleydim. Daha kötüsü geri dönmek istemiyordum. Koşmak ve koşmaya devam etmek istiyordum.

YİRMİ YEDİ

Anna

HASTA YA DA ATEŞİM VARMIŞ GİBİ AĞRILI VE KAFAM karışık uyandım. Zihnim yavaşlamıştı ama etrafı tanıdım. Güvendeydim, yatağımdaydım, dairemdeydim ve bu büyük bir lükstü.

Oturunca başım zonkladı ve aşağı bakınca, dışarı kıyafetlerimi giydiğimi gördüm; bir triko elbise ve tayt. Saate bakmak için şifoniyerden telefonumu aldım ve akşam beş olduğunu görünce şaşırdım. Ailemin evinden çıktığımda daha geç değil miydi? Zaman nasıl geriye akmıştı? Telefonumda bir sürü okunmamış mesaj vardı ama bakarken midem bulandı, bu yüzden bıraktım.

Yataktan zar zor çıktım, bir yere gitmeye niyetim olmadığı için dışarı kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giydim. Çirkin, tüylü bornozumu da giydim, yumuşaklığının tadını çıkardım ve yatak odamdan çıktım. Salonumun ışığı yanıyordu, bu yüzden planladığım gibi banyoya gitmek yerine oraya bakmak zorundaydım.

Ve Quan kanepemde oturuyordu, parmakları klavyede uçuşup hızlıca yazarken, yüzü asık hâlde laptopun ekranına bakıyordu. Bu görüntüyü hiç beklemiyordum ama hoşuma gitti. Benim alanımda bu kadar rahat görünmesi hoşuma gitti, ayakları çıplaktı ve solmuş bir tişörtle geniş bir eşofman altı giymişti.

Bana doğru baktı ve geniş bir gülümseme yüzüne yayılıp onu güzelleştirdi. “Uyanmışsın.”

“Selam.” Kulağımın arkasını kaşıdım ve “Bugün günlerden ne?” diye sordum.

Kahkaha attı. “Cumartesi. Ne kadar uyudun...” –telefonundan saate baktı– “tam on yedi saat.”

“Bu neden ölü gibi hissettiğimi açıklıyor,” dedim bir kayıp hissi yaşamama rağmen sesimi yumuşak tutmaya çalıştım. Bu benim tatilimdi. Ve yarısında uyumuştum.

Quan bilgisayarını kenara bıraktı ve yanıma geldi, ellerini kollarımda gezdirdi. “Bir şey ister misin? Aç mısın?”

“Aç olabilirim. Ama dişlerimi fırçalamam lazım. Hemen dönerim.” Utanıp ağzımı kapattım ve uzun diş fırçalama sürecimi başlattığım banyoya koştum; her dişe ve oradaki diş etine yedi saniye... Ellimden önce dişlerimi kaybetmemek için kan akışını uyarıyordum; diş ipi, florürlü ağız yıkama suyu. Çok uzun sürüyordu ama dişlerimi sıktığım için oluşan diş eti hastalıklarımla ancak böyle baş ediyordum.

İşim bitince salona döndüm. Quan yoktu ama mutfaktan sesler geliyordu. Köşeden baktığımda ocakta yumurta haşlıyordu. Yanındaki tezgâhta iki paket ramen ve iki boş kâse vardı.

“Bana ramen mi yapıyorsun?” diye sordum.

Omzundan bana baktı. “Sadece o vardı. Yemek sipariş etmeyi düşündüm ama açlıktan ölüyor olduğunu düşündüm, bu yüzden en hızlısı buydu. Başka bir şey ister misin?”

Boğazımdaki acıya rağmen yutkundum. “Hayır, bu mükkemmel.”

Gülümsedi ve tekrar işe koyuldu; yumurtaları kâseye koydu, çorba tozunu kaynayan suya attı ve pişmesi için noodle koydu.

Kısa süre sonra küçük masamda karşılıklı oturuyorduk, dizlerimiz birbirine değiyordu, ayağım ayağının üzerindeydi çünkü ben soğukken o sıcacıktı. *Noodle*'dan buhar çıkıyor, poşe yumurtaysa lezzetli gözüküyordu. Beyaz kısmı sertti ama sarısının akışkan olacağını anladım. *Chopstick*'lerimi kâseye daldırdım ama bir şeye dokunmadan önce tereddüt ettim. Henüz mahvetmek istemiyordum.

Ağızına bir kaşık ramen götürürken, "Bir sorun mu var?" diye sordu Quan.

Kafamı salladım. "Hayır, sadece... mutluyum."

Başını eğerek bana kafası karışık bir gülüş attı.

Ben de gülmeye çalıştım ama dudaklarım beni dinlemedi. Böyle küçük bir şekilde de olsa benimle *ilgilenilmesinin* ne kadar harika olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, bu kadar uzun süre babama baktıktan sonra etrafımda ailem, beni en çok seven insanlar olmasına rağmen her şey çok karanlıktı, çok yalnız hissettim.

Bunu düşünürken bile kendimi merak ederken buldum, *Beni gerçekten seviyorlar mıydı? Gerçekten kim olduğumu bilmeden sevebilirler miydi?*

Biraz da bu yüzden bu kadar yorgun olduğumu fark ettim. Aylardır durmadan maskeleme yapıyordum, babam için ama aynı zamanda annem ve Priscilla için. Normalde fark etmiyordum çünkü onları birkaç saat ya da en fazla bir iki gün görüyordum ve sonra çıkıp iyileşiyordum.

Bu kendine iğne batırmak gibiydi. Bir kere yapmakta sorun yoktu. Bunun olduğunu bile görmezden gelebilirdin. İyileşmesine vakit tanımadan iğneyi tekrar tekrar batırırsan kısa zamanda yaralanır ve kanardın.

Bu bendim. Yaralıydım ve kanıyordum. Ama kimse göremiyordu. Çünkü içim acıyordu.

Öyle de olsa babam acı çekiyorken kendi acımı tanı-

mam adil miydi? Kendimden nefret ediyordum ve zihnimin mahreminde kendimle dalga geçiyordum. Bu daha iyi hissettirmede. Öyle olması gerekmiyordu.

Noodle'ı bitirip ortalığı temizledikten sonra kanepede Quan'ın yanına kıvrıldım. İzlemediğim bir şey bulmak için belgesellere bakıyordu ama hepsini izlediğimi anladık. Eğer anlatıcı David Attenborough'sa en az beş kere izlemiştim. Sonunda kendimizi B-seviyesinde (ya da daha altında) bilimkurgu filmlerine bakarken bulduk.

Llamageddon ve *Sand Sharks*'ın açıklamasını okurken dehşet ve korku karışımıyla gülüyorduk ki Quan telefonunu çıkarıp *selfie*'lerimizi çekti.

“Birlikte fotoğrafımız olmadığını fark ettim,” dedi.

“Bundan önce hiç çekmemişiz,” dedim bu kadar uzun sürmesine şaşırarak.

Bana gülümsedi, gülümsemesinde sıcaklık ve anlayış vardı. “Çok meşguldük.” Horluyor gibi görüldüğüm bir fotoğrafa gelene kadar fotoğraflara baktı. “İşte bunda ekran fotoğrafı olma potansiyeli var.”

“Kesinlikle hayır.” Telefonu elinden aldım ve hemen fotoğrafı sildim, hatta tamamen ortadan kaybolması için silinenlere gidip tekrar sildim.

Gülerken, “Ah, hadi ama,” diye karşı çıktı.

Yanağını çekerken bir fotoğrafımızı çektim ve işte oradaydı. En iyisi buydu. Gülümsemesi genişti, tamamen kendinden bihaberdi ve memnuniyet fışkırıyordu. Bana gelince, onu öperken gözlerimde yumuşak bir şey vardı, adını koya-madığım bir şey. Ama iyi bir şeydi. En iyisi de çirkin bornozum fotoğrafta görünmüyordu. Fotoğrafı kendime de attım ve sonra merakla galerisindeki fotoğraflara baktım.

Başka bir adamla fotoğrafına gelince, “Bu Michael,” dedi. “Bunu kendo antrenmanından sonra çekmiş olmalı-

yız çünkü ikimizde de aynı terli siyah üniforma ve ekipman var.” Quan elini diğer adamın omzuna atmıştı ve başlarına beyaz bandanalar sarılıydı, kaskları kollarının altındaydı.

“Michael... yani Michael Larsen mı, MLA’nın ML’i?” diye sordum.

Quan sırttı. “Bu o.”

Diğer fotoğrafta Quan, kendo kıyafetleri giymiş bir grup küçük çocuğun arasındaydı. Diğer fotoğrafta dövüşen iki küçük çocuk vardı. Bir başka dövüşen çocuk fotoğrafı. Bir tane daha. Bir tane daha. Kendo üniformalı sırtan çocuklar. Quan ve ön dişi olmayan bir çocuğun *selfie*’si. Gözlüklü başka bir çocukla başka bir selfie. Kendo stüdyosunun önünde T-rex tişörtlü çocuklar ve Quan’ın fotoğrafı. Quan’ın üstüne binilen bir fotoğraf. Tüm çocukların Quan’ın üzerinde gezdiği bir fotoğraf. Sinirli görünmeye çalışıyordu ama buna inanılması için fazla gülümsüyordu.

“Çocukları seviyorsun,” dedim.

İfadesi hemen ciddileşti ama başını salladı. “Evet.” Kısa bir tereddütten sonra, “Sen?” diye sordu.

Omuz silktim. “Sorun değil. Onlarla senin kadar aram iyi değil.” Daha fazla fotoğrafa baktım ve çocuklardan birinin T-rex gömlekleri, pileli etekler, şortlar ve kasketlerle MLA kıyafetleri içinde çarpıcı pozları vardı. “Bu şirket çekimi için miydi?”

“Evet, kendodaki çocukları modelimiz yapıyorum. Çok eğlenceliydi,” dedi Quan, fotoğrafa gururlu bir ebeveyn gibi bakıyordu.

“Genelde ‘eğlenceli’ olarak düşüneceğim bir şey değil,” dedim kahkaha atarak. “Kedilere bakmak gibi değil mi, çocuklara laf anlatmak?”

“Yoo, yani, onlara emirler yağdırıp dinlemelerini beklemiyorum. Sadece beraber eğleniyoruz ve fotoğrafçı bazı pozlar çekiyor.”

“Bir gün iyi bir baba olacaksın,” dedim kesin bir dille.

Gülmesini ya da tevazu göstermesini, *Umarım* tarzı bir şey demesini bekledim. Bunun yerine gerginleşti, hatta kalkıp balkona doğru yürümeden önce benden uzaklaştı. Aşağıdaki caddeye bakarken neden bu kadar dalgın göründüğünü anlayamadım.

Ona yavaşça yaklaşıırken, “Ne oldu?” diye sordum, kalbim tedirginlikle atıyordu.

Ellerini cebine koydu ve başını eğdi. Uzun bir süre hiçbir şey demedi ve beklerken zor nefes aldım. Benim yüzümdendi, söylediğim şey yüzünden. Hep bendim. Ve her zamanki gibi nedenini anlamadım.

Kafasını kaldırmadan, “Bir gün çocukların olsun ister misin?” diye sordu. Sesi garip bir şekilde hırçındı, savunmasızdı ve tüylerimi diken diken etti.

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bunu pek düşünmedim,” diye yanıt verdim.

Uzun bir nefes alıp verdi. “Olamam. Çocuk sahibi yani.”

Birkaç adım gerisinde durdum, sözlerini anladıkça aklım başımdan gitti.

“Sana önceden söylemeliydim. Üzgünüm,” dedi, sesi şimdi daha sertti. “Denedim. Ama söyleyemedim.”

“Özür dilemene gerek yok. Bana şimdi söylüyorsun,” dedim.

Dengesiz bir nefes aldı ve ensesinde kenetlemeden önce bir elini yüzüne ve saçlarına götürdü. Duruşunda öyle bir yenilgi vardı ki kalbimin bir bölümü yırtılmış gibi hissettim ve aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi elinin üzerine koymak için uzandım. Önce irkildi ama sonra beni yakınına çekti ve yanağını yanağıma değdirdi.

Kendim sevdiğim gibi onu sıkıca tutarak, “H-hastayken mi oldu?” diye sordum.

“Evet.”

Artık ne diyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden ona dokundum; sırtına, boynuna, yanağına. Onu rahatlatmak için dudaklarını yumuşakça öptüm ama o beni öpmedi.

Geri çekildi ve “Bir şeyler değişirse anlarım. Senin için. Bizim için. Ama sanırım iki türlü de bilmek isterim böylece ben...” demeden önce biraz sessiz kaldı. Sözleri kesildi ve bitirmedi.

“Böylece sen ne?” diye sordum.

Bakışları benimle buluştu, “Anna sana âşığım,” dedi.

Nefesim ciğerimde kaldı ve göğsüm genişledi, genişledi, genişledi.

“Öyle hissetmiyorsan söylemeni istemiyorum ama bir şansım varsa bilmeni istiyorum. Ya da söylediğim şey durumu imkânsız mı kıldı? Eğer durum böyleyse anlarım ve asla alınmam,” derken sözlerinin kararlığı, söylediklerinin vaat gibi anlaşılmasına neden oluyordu.

Tamamen gereksiz bir söz.

Uzandım ve çenesini okşadım çünkü ona dokunmaya ihtiyacım vardı. “Bu benim için bir şeyi değiştirmez.”

Göğsünden bastırılmış bir nefes çıktı ve beni daha yakınına çekerek alnıma sert bir öpücük kondurdu; beni değerliymişim, önemliymişim gibi tuttu.

“Ben seninle olmayı... seviyorum. Yanında kendim olabildiğim tek kişi sensin. Ama henüz sana âşık mıyım bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Julian ve ben bu kelimeleri söyledik. Telefonda sıradan *bebeğim*, *seviyorum* gibi kelimeleri kullanmaya başlamıştı ve benim de söylemem gerekir gibi gelmişti, o yüzden söylemiştim. Ama bir anlamı yoktu.

Quan’la, onun kelimelerinin benim için olduğu gibi anlamlı olmasını istiyordum. “*Seni seviyorum*”unu son-

suza kadar güvende ve değerle taşıyabileceğim kalbime kazımıştım.

Yüzüme bakarken dudaklarına yavaşça bir tebessüm yayıldı ve ağzımın köşesini öpmek için eğildi. “‘Henüz’ dedin,” diye fısıldadı. “Bu olacağını düşündüğün anlamına gelir.”

“Düşünüyorum.”

“Belki de çoktan seviyorsundur,” dedi boynuma doğru eğilip öperken. Boynumun omzumla kavuştuğu hassas noktayı açığa çıkarmak için bornozumu açtı ve dişini tenime geçirdiğinde nefes nefese kalarak ona yapıştım.

“Olabilirim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.”

Kısık bir sesle kulağıma, “Sence ben hissettim mi?” diye sordu ve beni titretti.

“O kadar insanla olmuşsun ki. Sanırım düşündüm ki...”

“Sen değillerdi Anna,” dedi basitçe.

Dilinin aç vuruşlarıyla öptü beni ve arzudan güçsüz düşmüştüm, ayaklarımı yerden kesti. Ellerimi tişörtünün altına soktum, böylece avuçlarımda sıcak tenini hissettim. Ona dokununca kaslarının sıkılaşmasına ve böyle olduğunda beni daha çok öpmesine bayılıyordum.

Ellerini uyluklarımda gezdirip, bacaklarımda arasmdaki eti sahiplenerek tutarken, “Bu gece olmasını istiyorum,” dedi. “Beni, senin içinde.”

“Emin misin...” Parmak uçları iç çamaşırlarımın içine kayınca ve bana iyice dokununca sesim kesildi.

Son iki aydır kendime hiç dokunmamıştım. İstememiş-tim. Ama şimdi Quan’la bedenim canlanıyordu, parmakla-rını ıslatıyordu.

Boynumu emmeden ve klitorisimi ihtiyacım olana çok yakın kibar, minik hareketlerle gezmeden önce, “Seni çok istiyorum,” diye inledi.

Ağzını buldum ve dokunuşuyla kıvranarak onu öptüm, okşamasını benim işime yarayan bir şeye çevirmek için ona doğru sürtündüm.

“Yatak,” dedi kabaca. “Seni yatağa götürmem lazım.”

Beni uyarmadan kaldırdı ve yatak odama götürdü, yatağıma yatırdı. Yüzümün kenarına neredeyse saygıyla dokundu ve beni öptü ama aniden değişen öpücükleri farklıydı. Eski yoğunlukları yoktu. Çekingen ve dalgındı.

Kapıyı kapatmaya gitti, bizi karanlığa gömdü ve hemen dönmeyince yatakta doğruldum. Odanın ortasındaki silüetini görebiliyordum, hareketsiz duruyordu. Bir şeyler yolunda değildi.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi ama sesinde inkâr edilemez bir gerginlik vardı.

Uzun bir duraksamadan sonra kıyafetini çıkarırken gelen sesleri duydum, pantolonun fermuarını açması, kumaşın tenine temasının yumuşak sesi, kıyafetleri yere düşünce çıkan kısık sesler... bu yüzden ben de soyundum. Çıplak olmayı seven birisi değildim ve onu beklerken havanın serinliği beni gerdi.

Yatak yanımda çöktüğünde yanıma geldiğini hissettim. Yanıma uzanmadan önce havada bir ağırlık hissettim.

Beni yakına çekti, kendi sıcaklığıyla ısıttı, alnımı öptü; zihnim ve bedenim çözölmeye başlayarak rahatladı. Ereksiyonunun karnımı ısrarla dürtmesini hissetmeyi bekledim. Ama hissetmedim. Buraya geldikten sonra, dakikalar içinde yumuşadı. Ve şimdi dikkat edince, onun titrediğini fark ettim.

“Sallanıyorsun,” diye fısıldadım.

“Kafam bir anda çok gürültülü oldu,” dedi.

“Ne düşünüyorsun?”

Ağır bir nefes verdi. “Aptalca şeyler.”

Eğildim ve denk geldiğim ilk şeyi –burnunu– öptüm. Ama sonra ağzını, güzel, mükemmel ağzını. “Bazen ben de aptalca şeyler düşünürüm. Nasıl aptalca şeyler bunlar?”

“Bu gece kanıtlamam gereken çok şey olduğu, sana ama çoğunlukla kendime. Kadınımı bir erkeğin yapması gerektiği gibi tatmin etmem gerektiğini,” dedi.

Bu itiraf karşısında kalbim acıyla sıkıştı. “Beni tatmin ediyorsun.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi ve kalçalarını tutup onları, cinsel organının sarkık durduğu, kendi kalçalarıyla aynı yere çekti. “Böyle nasıl yapabilirim? Çok utanç verici.”

Sesi aşağılanmayla dolu bir hırçınlıktaydı. Benimleyken böyle hissetmesini hiç istememiştim.

“Sen bir robot değilsin. Sen bir insansın. Utanmana gerek yok,” dedim net bir şekilde. “Zaten penisinle orgazm olmamı sağlayamazsın. Bende öyle olmuyor.”

Kahkaha atmadan önce boğulma sesi çıkarttı. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Ben de kahkaha atmadan önce sııttım, garip bir şekilde kendimle gurur duyuyordum. “Ama doğru. İkimiz arasındaki seksi *benim* hakkımda yapan *sensin*. Bana gelince, ben her zaman *senin* hoşuna gitmesiyle ilgilendim.”

“Aynı soruna sahibiz,” dedi. “Bunu nasıl şu an fark ediyorum?”

“Çünkü çok farklıyız.”

Bana daha sıkı sarıldı ve yanaklarını yanaklarıma bastırdı, kısa bir an için sadece bunu yaptık. Beraber nefes aldık.

“Buradan nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bilmem. Nereye gitmemizi istersin?”

Beni dudağımdan, çenemden, çene hattımdan öptü ve kulağıma emdi. Dışının keskin ısıısıyla nefesinin sıcaklığının karışımı tüylerimi diken diken yaptı. “Seni öpmek istiyorum.”

“Sadece öpmek mi?”

“Sadece öpmek.” Ağzı boynumun yanında açıldı ve dili tenime değdi, nefes nefese kaldım.

“Öpüşmek iyidir,” dediğimi duydum.

“Çok iyi.”

Dudakları dudaklarımı buldu ve dilini derine daldırıp sarhoş edici bir öpücük kondurmadan önce beni yaladı, alt dudağıma öptü. Elleri bedenimde geziyordu, kıvrımlarımı sıkıyordu, göğüslerimi avuçluyordu. Bedenim çaresizce ona karşılık verirken, öpücüğüyle nefes nefese kalıp tırnaklarımı omuzlarına geçirene kadar meme uçlarımla oynadı. İç organlarımı birbirine girerek boşluğa karşı kapandı ve huzursuzca bacaklarımı kıpırdattım, ayaklarımı onun baldırlarında gezdirdim. O zaman onu hissettim, artık sertleşmişti ve boğuk bir ses çıkarırken öpmeyi bıraktı.

“Quan, sen...”

Ağzımı başka bir derin öpücükle öpmeden, “Sadece öpüşme,” diye tekrar etti. İşime geldi, bu yüzden anda kayboldum. Kendi dilimle diline dokundum, ağzının tadının ve yapısının tadını çıkardım, bedeninin bedenime, ellerime, cinsel organıma verdiği hissin keyfine vardım. Sırtımı kamburlaştırdım ve uzunluğunun ucu içime girdi. O kadar cezbedici, o kadar iyiydi ki kendimi bu hisse bıraktım, daha fazlasını aldım. Hareketlerimi kalçamı sıkıca tutarak durdurdu. “Ben-biz-bir prezervatif.”

Dudaklarımı dudaklarına değdirip minik öpücükler kondururken, “Sadece öpüşmek dedin,” diye mırıldandım.

“Bu öpüşmekten fazlası.” Söylediğini kanıtlamak ister

gibi kalçalarını esnetti ve ben biraz daha içime alırken ikimiz de inledik.

“Durmak ister misin?” diye sordum nefe nefese.

“Siktir, hayır.”

“O zaman durma.” Onu hafifçe öptüm ve kalçalarımı salladım, vücudum onu kabul etmek için esnerken bu hissi çok sevdim.

Derine girerken acılı bir ses çıkarttı, biraz çıktı, tekrar girdi. “Prezervatif kullanmamı istemez misin?”

“Julian’dan sonra test yaptırdım... ilişkimizi değiştirdikten sonra. Çünkü bana söylemeden önce başkalarıyla görüşmüş olabileceğini düşündüm,” demeyi başardım. Böyle içimdeyken odaklanmak zordu. İç güdüsel olarak, beni tatmin etmeyeceğini bilsem de tam birleşmemizi istiyordum. “Bende bir şey yok. Sende?”

“Bende bir şey yok.” Beni öptü ama kendine engel olmıyormuş gibi sadece kısaca. “Emin misin?”

“Ev-eet.” Tamamen girince kelimeler inlemeye döndü.

Nefes nefese, titreyerek, kalçamı sıkıca tutarak, “Hiçbir şey şu an senin hissettirdiğin kadar iyi hissettirmemişti,” dedi.

Şu an hoşuna giden şeyde çok az sorumluluğum olmasına rağmen sözleri beni mutlu etti. Onun en fazla hazzı alması için her gün Kegel egzersizleri yapıyor değildim. Hiçbir şey dememektense, “Teşekkür ederim,” dedim.

Göğsünden sert bir kahkaha koptu. “Beni böyle bir zamanda güldürebilecek tek kişi sensin.”

Karanlıkta gülümseyip, kulağına fısıldayarak tekrar, “Teşekkür ederim,” dedim.

Beni öperken güldü ve gülüşünü gülüşümün üzerinde hissettim. Kollarımı ona sardım, ben böyle parlarken odayı nasıl aydınlatmadığımı merak ettim.

Bacaklarımın arasında kalçalarıyla dolambaçlı ve yavaş bir şekilde hareket etti, denizdeki dalgalar gibi çekilip geri dönüyordu. O kadar seksiydi ki *Keşke ışıklar açık olsaydı*, dedim. Benim üzerimde hareket etmesini görmek istedim. Yapabildiğim kadar onun hareketiyle kıvrılmadan duramadım. Böyle orgasm olmayacaktım ama vücudum bunu istiyordu. Vücudum onu istiyordu.

Beni sırtüstü yatırıp ellerimden birini tutunca pozisyonumuz biraz değişti. Kalçalarımızın arasını açıp, “İyi hissettir Anna,” diyene kadar ne yapmak istediğini anlamadım.

İçimi huzursuzluk kapladı. Bunun yanlış olduğu hissine kapıldım. Yüzümü boynuna sakladım, karşı çıkarak adını söyledim.

“Böylece yalnız kalmam,” dedi ve sesinde öyle bir savunmasızlık vardı ki reddedemedim. O benim için kafamdaki sestten daha değerliydi.

Onun güvenli kollarında, karanlıkta, kendime dokundum. Ve onun etrafında kasılırken bağıırıyordum.

“İşte böyle,” diye fısıldadı, alnımı öptü, kulağımı emdi, boynumu ısırды, acımı yalayarak uzaklaştırdı.

Tekrar yaptım, kendime tam ihtiyacım olan şekilde dokundum. Boğazımdan çıkan sese engel olamadım. Tatminim yoğunlaştı, karşı konulamazdı.

“Daha fazla,” diye cesaretlendirdi beni. Artık içimde hareket ediyordum, geri çekilip dönüyor, momentum kazanıyordum.

Duramıyordum. Belki bilmeden hep istediğim buydu, kendimi utanmadan çekinmeden sevmek.

Beni karanlık sözlerle övdü, benimle gurur duyduğunu söyledi, ona ne yaptığımı söyledi. Bilmesi gerektiğinde iyi olup olmadığını sordu. Orgazma yaklaşırken durmadan

bağırıyordum, her hareketine uymak için kalçalarımı kaldırıyordum, kontrolsüzce kenetleniyordum.

Kesik nefeslerinin arasında “Benimle misin?” diye sordu. “Yakınım. Bilmiyorum...”

Öpebilmek için kafasını aşağı çektim ve homurdanıp beni tekrar öptü. Popomu iki eliyle tutup beni kendine çekti ve daha da hızlandı. Beni mahveden hareketlerindeki bir parça umutsuzluktu.

Sertleşirken tüm kaslarım kasıldı, ona doğru eğildim. Aynı zamanda, kendimi açılırken, yumuşarken, titrerken buldum. Onunla olduğumu söylemek istedim. Ona ne olduğunu söylemek istedim ama sadece adını söyleyebildim. Zirveye ulaşınca onun adını haykırdım. Etrafında sarsılırken adını haykırıyordum, dudaklarımdan çiğ sesler dökülüyordu.

YİRMİ SEKİZ

Quan

ANNANIN YANIMDA DAĞILIP ADIMI TEKRAR TEKRAR söylemesinden güzel bir şey yoktu. Hem de tüm dünyada.

Beni öpmeye çalıştı, benimle hareket etmeye çalıştı ama kasılmaları çok güçlüydü. En iyisi ben olacaktım. Buna ihtiyacım vardı. Bu geceyi asla ama asla unutmayacaktı. Sikimi sıkı tutuşu rahatlatınca ve aramızdan elini çekince kendimi durmaya zorladım. Dişlerimi gıcırdatarak vücudumu sıcak tutuşundan çektim ve onu dizlerinin üstüne getirdim. Adım dudaklarında bir soru oldu ve güven vermek için önce boynunu sonra omzunu öptüm. Kalçalarını yukarı çekip, kendimi ona yaklaştırarak yavaşça içine girmeden önce avcumu üzerinde gezdirdim. Beni yavaş yavaş içine almasına, yumuşak inlemelerinin sesine dayanamadım ve daha da sertleştim. Duygular tüm vücudumu kapladı ve tüm benliğim ona sahip olmak için aşağı ilerledi. Saf çaresizlikti, saf ihtiyaçtı ama pes etmeyi reddettim. Ellerini bulana dek kolunda ilerledim ve boynunu öperken bacaklarının arasına bastırdım, sessizce kendine dokunmasını talep ettim.

“Yapabilir miyim bilmiyorum,” dedi. “Ben zaten...”

“Sadece dene,” diye fısıldadım, hareket etme isteğime karşı koyarak ellerimi yanlarında gezdirdim, poposunun mükemmel kıvrımlarına masaj yaptım. “Fazla gelirse dur.” Klitorisinin üzerinde gezinen parmaklarının kaygan sesi

kulaklarıma geldi, aynı anda nefesini tutup sikime kilitlendi, karın kaslarım sıkılaştırmasına ve kalçalarımın istemsizce sarsılmasına neden oldu. O kadar iyi hissettiriyordu ki geri çekilip aynı hareketi tekrarlamaya karşı koyamadım.

“Çok mu fazla?” diye sordum. Sabit durmaya çalıştım ama kalçalarım iznim olmadan hareket ediyordu, onu sabit bir ritme sokuyordu.

“Hayır,” dedi sesi aceleden tizleşmişti. Her itişimi karşılayarak sertçe geri sallanıyordu ve çığlıkları hızlanırken vücutlarımız yüksek sesle birbirine çarpıyordu. Bana doğru uzanıp omzunun üzerinden dilinin vahşi hareketleriyle beni öperken, her nefesinde ağzıma doğru inleyince yaklaştığını anladım ve bu bana en derin tatmin duygusunu yaşattı.

Memelerini avucumla kapattım, sert meme uçlarını sıkıttım ve vücudu yıldırım çarpmış gibi gerildi. Nefesi kesildi. Kollarımda titredi, o kadar gerilmişti ki neredeyse kırılacaktı. Onu öpmeye, meme uçlarıyla oynamaya, durmadan sikimle gidip gelmeye devam ettim çünkü bir şey işe yarayınca bunu yapardın, yapmaya devam ederdin. Boşalma ihtiyacıyla delirene kadar devam ettim.

Ve sonra oldu. Çığlık attı. Ömür boyu toplanan bir gerginlikten kurtuluyormuşçasma sert boşaldı ve bu gururlanmamı sağladı. Tam olmayabilirdim, mükemmel olmayabilirdim ama Anna’nın ihtiyacı olan şey olabilirdim.

O dağılırken onu tutuyordum, bıraktım. Onunla düştüm.

YİRMİ DOKUZ

Anna

PAZARTESİ SABAHİ ERKEN SAATLERDE QUAN VE BEN ebeveynlerimin evinin dışında, arabasında oturuyorduk. Saat 7.56'ydı. İyi bir evlat, iyi bir *insan* içeriye koşup annesinden nöbeti devralırdı ve ona ekstra dört dakika verirdi.

Ben, ben dört dakikamı istiyordum.

Uzakta geçirdiğim hafta sonu bana bununla baş edecek enerjiyi vermeliydi. Onun yerine tatilimin çoğunda uyumuştum –cumartesinin çoğunda ve pazarın yarısından biraz fazlasında– ve uyanık olduğumda da Quan'la geçirdiğim zaman zahmetsiz ve rahattı.

Dün, brunch için evimin yanındaki pancake satan yere gittik ve arkadaki pancake yığınlarıyla selfie çektik. Daha sonra, ona şehirdeki favori mekânlarımı gösterdim; en iyi espressoyu yapan kafe, banklarda öğlen yemeği yemeyi sorun etmeyen ve çalışmalarına hayran olduğum bir sanat galerisi, her ay farklı modern heykeller sergileyen bir park. Hepsi Davies Senfoni Salonu'na yürüme mesafesindeydi, küçük bir dünyam vardı ama Quan bundan bahsetmedi. Bana müziğim hakkında hiçbir şey sormadı. Eve dönünce anında kanepede uyuyakaldım ve akşam geç saate kadar uyanmadım. Açlıktan ölüyordum ama hâlâ yorgundum, bu yüzden Quan çıkıp yemek aldı ve yemek yerken *My Octopus Teacher* belgeselini izledik. Sonra sarıldık, o da öpüşmeye yol açtı, o da dokunmaya yol açtı,

o da bizi yatak odama götürdü ve muhteşem seks dolu bir gece geçirdik.

Ama bunlardan sonra bile dinlenmiş ya da yenilenmiş hissetmiyordum. Midemde bir düğüm, kalbimde bir korku vardı.

O eve girmek istemiyordum.

“İyi olacak mısın?” diye sordu Quan.

Düşünmeden gülümsedim. “Evet.” Bu doğru olabilirdi, bu yüzden tam bir yalan sayılmazdı. Ama yalan gibi hissettirdiği için kendimi düzeltip, “Belki. Bilmiyorum,” dedim.

“Bunun senin için iyi olmamasından endişeleniyorum. Yardım alabilmeniz mümkün mü? Para yüzünden olmadığı belli bu yüzden...”

“Ben olmak zorundayım. Aile olmak zorunda,” dedim net bir şekilde.

“Yani evet. Anlıyorum. Ama iyi değilsin Anna. Sanırım tüm hafta sonu sadece sekiz saat uyanık kaldın.”

Yüzümü buruşturup, “Üzgünüm. Beraber vakit geçirmemiz gerekirken bunu yapmam hoş olmadı.”

Hüsrana uğramış şekilde iç çekti. “Şikâyet etmiyorum. *Endişeleniyorum.*”

Tekrar koltuğuma oturdum ve evin camına baktım. “Yapabileceğimiz bir şey yok. Herkes için zor ve herkes gibi buna katlanmam lazım.”

Yanıt verecekti ama telefonumdaki 8.00 alarmı çaldı. Yerdeki eşyalarımı ayağımla toplayarak, “Gitmem lazım. İşe gidince mesaj atarsın dimi?” dedim.

“Evet, mesaj atarım,” dedi teslim olmuş bir sesle.

Konsola doğru eğilip onu yanağından öptüm. Hızlı olup eve koşmalıydım ama oyalandım. Bir an için alnımı alnına bastırdım. “Seni özleyeceğim.”

Nasıl olduysa ayrılacak motivasyonu buldum, araba-

dan çıktım ve çiyden nemlenen çimenlerden geçtim. Ona son kez el sallayıp eve girdim.

Ön kapıyı kapatınca buranın ağırlığı omuzlarıma çöktü. Gün ışığı pençelerden içeri girse de karanlıkmış gibi hissettiriyordu. Ayakkabılarımı çıkarttım ve soğuk mermer koridordan geçip mutfığa gittim, babamın odasına geçmeden önce eşyalarımı adaların taburelerinden birine attım.

Koku, kapıya bile varmadan burnuma doldu ve sinüslerimi temizlemek için öksürdüm. İşe yaramadı. Yeni bir nefes alır almaz koku burun deliklerime ve boğazıma doldu. Odaya girdiğimde annemin sırtı bana dönük, babamın bezini değiştirmekle meşguldü. Yan duruyordu, onun da sırtı bana dönüktü ve daha gençken göreceğimi asla düşünmediğim yerleri de bana dönüktü.

Bana öğretildiği gibi, burada olmaktan memnunmuş gibi mutlu ve neşeli bir şekilde “Selam anne ve baba,” dedim.

“Gel, onu çevirmeme yardım et,” dedi annem merhaba demek yerine.

Yatağın diğer tarafına geçtim ve babamın gözlerinin açık olduğunu görünce gülümsedim. İnlemiyordu. Bu iyi bir işaret olmalıydı. Yavaşça koluna dokundum. “Merhaba babacığım.”

Annem diğer tarafını silerken vücudu sallanıyordu ve gözlerini yumup yüzünü ekşitti. Fiziksel acı çekmiyordu. Annem etkiliydi ama kibardı. Ama ne olduğunu anladım.

Bundan nefret ediyordu.

Ve böyle devam etti. Onu utandırdığını bilmeme rağmen bezini değiştirmeye yardım ettim. İşimiz bitince annem gitti ve ben yemek istemediğini bilmeme rağmen onu besledim. İkimizin aynı olduğunu fark ettim. İkimizin hayatı da başkaları tarafından kontrol ediliyordu.

SONRAKİ HAFTA PRISCILLA İKİ HAFTALIĞINA New York'a gitmek zorunda olduğunu söyledi ve ertesi gün gitti.

O zaman sadece annem ve ben kaldık.

Ve babam tabii ki.

Hepimiz bu kocaman yankı dolu evde hapsolmuştuk. Beraberdik ama hepimiz acı içinde yalnızdık.

Günler upuzun ve griydi, aynı zamanda bende de bir tür uyuşukluk başladı. Yavaş yavaş hatalar yapmaya başladım.

Genelde sabit olan müzisyen ellerim bir şeyleri düşürmeye başladı. Sıvı yemek dolu bir şırınga. Banyo sırasında bir kova ılık su. Bir kutu nemlendirici. Mekânsal farkındalığım korkunç derecede azaldı ve bir şeylere çarptıkça vücudum çürük bir şeftaliye benzemeye başladı. Odaklanma yeteneğim kayboldu. Bir şeyleri unutuyordum. Cümlelerin ortasında dalıyordum. Kapalı kapılara çarpıyordum.

İlacını vermeyi unutmak ya da yanlışlıkla iki doz vermek konusunda endişelendikçe babama bakmak daha da stresli oluyordu. Her şeyi yazmaya başladım ama ya bir şeyi yazıp yapmayı unutursam? Günün başında, şırıngaları ve ölçüm kaplarını besleme yapıp yapmadığımı ya da ilaç dozu verip vermediğimi anlayabileceğim şekilde düzenliyordum. Annem bundan nefret ediyordu çünkü dağınık görünüyordu ama benim için tolere ediyordu.

Quan'ın mesajları ve aramaları günlerimi katlanılabilir kılıyordu. Rose'un kedisinin fotoğrafları da yardım ediyordu. Kedisinin tüylerini korkunç bir biçimde kestirmişti, Stegosaurus gibi görünüyordu ve nefret dolu bakışları fotoğraflarda iyi görünüyordu.

O ve Suzie ara sıra hâlimi hatırlamı soruyorlardı. Benim umursuyorlardı ve *Yaaa, bu kadar zor olduğunu duyduğu-*

ma çok üzüldüm, keşke yardım edebileceğim bir şey olsaydı gibi basmakalıp sözler söylüyorlardı ama yaşadığım şeyi tam olarak anlamadıklarını biliyordum. Kimse anlamıyordu; Quan, annem ve Priscilla bile.

Kendime özgü bir başarısızlık yüzünden bu benim için zordu ve evet, bunun bir başarısızlık olduğuna inanıyordum. İhtiyacı olanlara bakmakta anlam bulan türden biri olmak istiyordum. O türden biri *iyidir*. Saygımı kazanan kahramanlardır.

Sadece, ben o tür bir insan değildim.

Babamın acısı beni açıklayamayacağım bir şekilde yıpratıyordu. Acısı, yatağa hapsolması, istemediği hâlde hayatına hapsolması. Bunun yıllarca sürme olasılığının olması. Yaptığım her şeyin bunu daha kötü hâle getirdiğini bilmek. Durumun umutsuz olduğunu bilmek.

İki haftanın sonuna doğru, zihnim durmadan bundan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyordu. Gitmek için kariyerimi bir bahane olarak kullanamıyordum. Sadece berbat döngülerimi tekrar tekrar çalırdım. Ya yanlışlıkla bacağımı kırsaydım? Hayır, tekerlekli sandalyeden de işimi yapabilirdim. Bu sadece işleri zorlaştırırdı. İki elimi de kırmam gerekirdi ve bunu yapamazdım. Doğru iyileşemezsem tekrar çalamazdım veya o akıl almaz gün gelir de müzik benimle tekrar konuşursa? O zaman ne yapardım? Hayatım yaşamaya değer miydi?

Gerçekten istediğim şey lobotomiydi. Artık hissetmek istemiyordum. Şu an hissettiğim gibi hissetmemek için hayatımdaki tüm neşeyi feda edebilirdim. Sonrasında sorumluluklarımı yerine getirebileceğimden emin olabilsem hemen yapardım. Şu an önemli olan tek şey bu işi halletmekti.

Şimdi bile uyuduğum saatler için yaşıyordum. Her şeyi

tekrar yapmadan önce sekiz değerli saat. Ama sık sık gece uyanıyordum ve ellerimi yumruk yapıp tavana bakarken ağlıyordum, sessizce *Bunu istemiyorum*, diye bağıırıyordum. *Bunu istemiyorum. Bunu istemiyorum.*

Julian ve annesi dahil misafirler geliyordu ve yapmam gerektiği gibi onlara gülümsüyordum. Annem misafirleri ben işimi yaparken babamın odasında ağırlamayı seviyordu. O zaman beni övmek hoşuna gidiyordu, arkadaşlarına nasıl babam için kariyerime ara verdiğimi, nasıl fedakâr olduğumu, ne kadar muhteşem bir evlat olduğumu anlatıyordu.

Normalde, onun onayını başıma devlet kuşu konmuş gibi karşılardım ama bu durumda yapamazdım. Sadece bil-selerdi...

Gördükleri ben değildim. Sevdikleri maskeydi, beni bo-ğan maske.

En çok Julian'ın annesi etkilenmişti ve bana daha çok mesaj atmaya başlayınca bunu annesinin yüzünden yaptığını düşündüm. Benim gelini olmamı istiyordu, bunu bir ziyareti sırasında beni kenara çekip kendisi söylemişti. Gülümsedim ve bunun hayallerimi gerçekleştireceğini söyledim. Başka ne diyebilirdim? Kafamdaki alaycı ses, belki de en çok istediği şeyin bir gün benim kendisine ve kocasına da aynı şekilde bakmam olduğunu söyledi. Bu düşünce bana dehşet verdi. Bunu tekrar yapamayacağımı düşündüm.

Julian'ın son ziyaretinin sonunda, annem annesini ve kiliseden bazı arkadaşlarını yolcu ederken benimle babamın odasında kaldı.

Julian, "Bunda çok iyisin. Görünce şaşırdım," dediğinde babamı yana çevirip, rahat olsun diye etrafına yastıklar koyuyordum.

Ona hızlı bir gülücük atarken sesimi hafif tutarak, “Teşekkürler,” diyebildim.

Bu bir iltifattı. Gururum okşanmış gibi davranmalıydım. Ama böyle hissetmiyordum, çılgılık atmak istiyordum.

Babam düzgün görününce her şeyi kaydettiğimi kontrol etmek için listeye bakmaya gittim. Sonra, bir şeyi unutmadığımı ya da fazla dozda vermediğimi teyit etmek için şırıngaları ve ölçü kaplarını saydım.

Dağınık zihnimle hesap yapmaya çalışırken Julian arkamdan yaklaştı. Ellerini kollarımda gezdirdi ve enseme öpmek için eğildi. Tüylerim diken diken oldu. Ama iyi türden değildi. Bunu istemiyordum. Bunu sevmiyordum. On-
dan istemiyordum.

Ama çekilmedim. Bir şey söylemedim.

Ne diyebilirdim?

Bu, eve döndüğümünden beri tek söylediğim *evetti*, ve *evet* ve *evet* ve *evet* ve *evet*.

“Önümüzdeki hafta sonlarından birinde kaçabilir misin?” diye sordu. “Beraber vakit geçirmeyeli çok zaman oldu, sadece ikimiz.”

Sabit durdum ve onu üzmemek için kelimelerimi dikkatlice seçtim, “Babamın bakımını sadece annem ve Priscilla’ya bırakırsam kötü hissederim,” dedim.

“Priscilla onu sen ve annene bıraktı,” diye hatırlattı.

“Seçeneği yoktu. Yapması gereken önemli şeyler vardı. Tatilde değil.” Quan’la tatil yapan *bendim* ve bana ihtiyacı olduğunda yanında olmayı Priscilla’ya borçluydum.

“O zaman, ne zaman beraber olabiliriz?” diye sordu. Nefesi enseme sıcak ve nemliydi, çekilme dürtümle zor baş ediyordum.

İyi olmayacağını bilmeme rağmen, “Babam iyi olunca,” dedim. Asla iyileşmeyecekti.

Julian çekildi ve “Bana kızgın mısın? İlişkimizi açtığım için?” diye sorduğunda sesinde sert bir alt anlam vardı.

Başımı sallayarak döndüm. “Sana kızgın değilim.” Bu doğrudu. Kızgın değildim. Artık. Ve yoluma bakmıştım. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Sinirlenecekti. Annesi sinirlenecekti. Bu da annemi sinirlendirecekti, bu da Priscilla’yı sinirlendirecekti ve bana baskı yapmaya, beni zorlamaya, kendimi kötü ve önemsiz hissetmemi sağlamaya başlayacaklardı; bunların hepsi benim için en iyi olanı benden daha iyi bildiklerini sandıkları içindi. Bununla uğraşamazdım. Şimdi değil.

Lütfen, şimdi olmasın.

Karanlıktaydım ve çıkış yolu bulamıyordum. Ama direniyordum. Deniyordum. Doğru olanı yapmak için, insanların ihtiyacı olan kişi olmak için elimden geldiğince çaba liyordum. Verecek daha fazla şeyim yoktu. Keşke olsaydı.

“Biz ayrıken bir şey öğrendim,” dedi.

“Ne öğrendin?” diye sordum görev bilinciyle.

O anları hatırlamış gibi gülümseyerek, “Birçok kadınla tanıştım. Çok seks yaptığımı kabul etmeliyim. Bazıları mükemmeldi, yani *gerçekten* mükemmel,” dedi. Bu gülümsemesi yüzünden ondan nefret ettim. “Bazıları çok iyi değildi. Ama hiç pişman değilim. Çünkü konunun sadece seks olmadığımı anlamama yardım etti. O kadınların hiçbiri senin gibi değildi Anna.”

Saçımı kulağımın arkasına koydu ve başkasının saçıma dokunması tüm varlığımı rahatsız etti. Yapmam gerektiği gibi görmezden geldim.

“Hayatımda ne olursa olsun yanımda olacak birini istiyorum, hasta ve yatalak olsam bile. Sen olaylara hep benim

açımdan bakarsın. Beni ilk sıraya koyarsın. İstemediğim şeyleri yapmaya zorlamazsın. Seninle olmak *kolay*. Bunun ne kadar özel olduğunu biliyor musun? Tekrar birlikte olmamızı istiyorum, sadece ikimizin. Artık keşfetmek yok. Ne istediğimi biliyorum,” dedi.

Zorla gülümsedim. Gergin ve yanlış hissettirdi ama en iyi çalışmam olmamasına rağmen fark etmiş gibi görünmüyordu. En sevdiği evcil hayvanıymışım gibi elleriyle saçımı düzeltti, sözleri içimde sessiz fırtınalar kopartırken katlandım.

Biz beraberken, her şeye onun gözünden *bakmıyordum*. Öyleymiş gibi *davranıyordum*, onu öne koyuyordum, kendimden bile üstte görüyordum ve beni gerçekten önemseyen biriyle olduktan sonra bunun ne kadar yanlış olduğunu gördüm. Hiç kendim için çabalamamıştım ve bu onun işine gelmişti çünkü ilişkiden istediği her şeyi almıştı. Görünüşe göre daha fazlasını istiyordu.

Benim de bunu istediğimi düşündüğüm zamanlar olmuştu. Ama istemiyordum. Bunu hiç istemiyordum.

Ve nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bunu bitiren ben olamazdım. Ailem çok üzülürdü.

Ama o bitirirse...

Aniden ağzım kuruyarak, “Birisiyle görüştüm,” dedim. “Biz ayrıyken.”

Birden kasıldı ve inanmıyor gibi göz kırptı. “Öyle mi?”

Dudaklarımı ıslattım, artık gergindim. Ama açık ilişki iki yönlü olurdu. O gördüğü her kadınla sevişirken benim evde oturmamı beklemesi adil olmazdı. Yine de, “Bir kişi,” diyerek hatamı azaltmaya çalıştım.

“Onu tanıyor muyum?” diye sordu hafifçe alay ederek.

“Hayır.”

Bu onu yatıştırmış gibiydi, “Siz... İyi miydi? Hoşuna gitti mi?” sorularını sorarken sesinde alaycı bir ton var gi-

biydi ve benim “hoşuma gitmesinin” imkânsız olduğunu düşündüğüne dair bir hisse kapıldım.

Çenemi kaldırdım ve sesim gür olmamasına rağmen, “Gitti,” dedim.

Yüz ifadesi bir an için karardıktan sonra netleşti. “Sanırım bunu hak ettim.”

“Ettin.”

“Sanırım, eğlenebileceği sürede eğlendi. Artık sonuna geldi,” dedi kolumu tutup beni kendi vücuduna çekti. “Seni seven benim.”

Beni öpmeye çalıştı ama ben döndüm böylece dudakları yanağıma geldi.

“Babam burada,” dedim.

“Bizim için mutlu olurdu,” dedi Julian.

Beni tekrar öpmeye çalışırken annem kapıdan başını uzattı. “Annen gitme vaktinizin geldiğini söylüyor,” dedi ve ne olduğunu görmesine rağmen ifadesi özenli bir şekilde boştu.

Ortak şakaları varmış gibi anneme sıırttı ve uzaklaşmadan önce alnımı öptü. “Seni sonra ararım, olur mu?”

“Olur.” Nefes aldım.

Odadan çıkıp koridorda annemi takip ederken, orada öylece donup kaldım. Annem doğru anda gelmeseydi muhtemelen beni öpmesine izin verirdim. Ben de onu öpebilirdim. İstedğim için değil ama öpmem gerektiğini hissettiğim için, onu mutlu etmek için.

Kendim hariç herkesi.

Babam inlemeye başladı, her zamanki mi bemolleri ama kalbim sıkıştı. Her şeyim sıkıştı. Saate baktım. İlaç vakti değildi. Yanına gittim ve alnına dokundum. Serindi. Ateşi yoktu. Bir yanlılık var mı diye vücudunun duruşuna baktım. Görünürde bir şey yoktu.

“Ne oldu baba?” diye sordum.

Gözlerini açmadı ama kaşları oynadı ve inlemeleri devam etti. Elini tutmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden elini tuttum. Eli aynı şekilde kaldı. Elimini tutmadı. Hiçbir zaman tutmuyordu.

Bir şekilde, kalp krizinden beri yoktu. Hâlâ hayattaydı ama onu aylar önce kaybetmiştim. Belki de bunca zaman farkında olmadan yas tutuyordum.

Farkında olmadan acı çekebilir misin?

Uyuyakalıp inlemesi kesilince vücudumdaki gerilim azaldı ama mi bemoller kafamda çınılıyordu. Durmadan tekrar ediyordu.

Annem sessizce odaya girdi, takip edip etmediğimi kontrol etmek için listeye baktı ve yatağın yanındaki koltuğa oturdu. “Herkes yeni gitti.” Ben bir şey söylemeyince, “Senin hakkında iyi şeyler söylediler,” diye ekledi.

Buna enerjim yoktu ama istiyormuş gibi gülümsedim ve “Çok inceler,” dedim.

“Özellikle Chen Avi,” dedi annem Julian’ın annesinden bahsederek. “Az önce gördüğüm şeylere göre, belli ki ikiniz barışmışsınız. Rahatladım. Diğer...” Başını salladı ve burnunu kırıştırdı.

“Quan bana gerçekten iyi davrandı,” dedim onu savunmam gerekiyormuş gibi hissederek.

“Tabii ki sana iyi davranır. Seninle olmasının şans olacağını bilir. Sana bak. Ona bak. Ama Julian da sana iyi davranıyor,” dedi.

Neden benimle olmanın Quan’ın şansı olacağını anlamadım. Berbat hâldeydim. Hayatım berbat hâldeydi. Ona, onu sevdiğimi bile söyleyemedim.

Ama sanırım seviyordum.

Sanırım ona umutsuzca ve geri dönülmez bir şekilde âşık oldum, tıpkı denizatları ve fener balıkları gibi.

Annem, “Quan’la konuşman lazım,” dedi. “Kötü biri değil. Saygılı davranmanı hak ediyor. Bitirirken kibar ol.”

Gözyaşları görüşümü bulandırdı ama kendimi tuttum. “Beni mutlu ediyor anne.”

Annem iç çekti ve kalkıp yanıma geldi. “O bir aşamaydı. Öyle adamlarla evlenilmez.”

“Bir aşama gibi hissettirmiyor.”

“Bana güven, olur mu?” dedi annem. Sesi nazikti, ifadesi şefkatliydi ve beni sevdiğini hatırladım. Anna’yı Mutsuz Et, diye düşünmüyordu. Benim için en iyisini istiyordu, tabii babamın ya da Priscilla’nın çıkarlarıyla çatışmadığı sürece. O zaman ben düşük önceliktim. Çünkü ben en küçüktüm, kadındım ve kayda değer değildim. Düzen böyleydi. “Sen gençsin. Sahip olduğunun değerini bilmiyorsun. Ama *ben* biliyorum. Julian sana bakar, Anna. Buna ihtiyacın var. Müzik kariyerin hakkındaki fikirlerimizi biliyordun ama yine de seçtin. Artık gerçekçi olman lazım.”

“Başka bir şeyde iyi değilim,” diye hatırlattım.

Ebeveynlerim beni keman derslerine ilk yazdırdığında sanırım benim bir dâhi olduğumu ve bir yerlere geleceğimi umuyordu. Özel yeteneğim ortaya çıkmayınca derslere devam ettirdiler çünkü “çok yönlü” olmamın üniversite başvurularında iyi görüneceğini düşündüler.

Priscilla için öyle olmuştu. Lisedeyken Canegie Salonu’nda tek başına keman çalmıştı ve örnek akademik geçmişine bu eklenince ekonomi okuyup sonrasında yüksek lisans yaptığı Stanford’a girdi. Priscilla’nın izinden gitmek yerine müzik eğitimimi müzisyen olmak için kullanmak istediğimi söylediğimde herkes dehşete düşmüştü.

“Başka bir şey denemedin,” dedi annem ağız bükerek. “Benim muhasebe işimi devralabilirdin. Sana devretmek beni mutlu ederdi.”

Sonunda ona karşı tek isyanımın benim için gerçekten

en iyi seçim olduğunu kanıtladığımı umarak, “Matematiğim *berbat*. Ayrıca, şu an durumum iyi,” dedim.

Annem bana sert bir bakış attı. “Başarının geçici olduğunu biliyorsun. Yakında kirani öderken zorlanacaksın.”

Boğazım şişti ve küçük, fiziksel acı beni çalkantılı duygularımdan uzaklaştırsın diye dudağımın içini ısırđım. Babamın elini daha sıkı tuttum, başparmağımı onun çukurlu eklemlerine vurdum. O benim elimi tutmadı.

“Sana bunları başkalarından duyunca canın daha az yansın diye söylediğimi biliyorsun,” dedi annem yumuşakça.

Yutkunup başımı salladım.

“Anne yorgun, bu yüzden şimdi uyuyacağım.” Daha önce Julian’ın yaptığı gibi saçımı çekti ve kafa derimde karıncalar geziyor gibi hissetmeme rağmen sabit durup ona izin verdim. Bana sevgisini böyle gösteriyordu. Gençken, insanlar –büyükannem ve büyükbabam, halalarım, amcalarım falan– bana böyle dokunmaya çalıştığında öfkelenirdim ve bu yüzden azarlanıp cezalandırılırdım. Bu insanların duygularını incitiyordu ve onlara reddedilmiş hissettiriyordu, korkunç bir günahı, özellikle bir çocukla bir yaşlı arasında olması; ben de mecburen dişimi sıkmayı öğrendim. Şimdi de dişimi sıkıyordum. “Sen iyi bir kızsın, Anna. Yaptığımız şey zor ama şikâyet etmiyorsun. Her zaman dinliyorsun. Beni gururlandırıyor sun.”

Başımı son kez okşayıp çıktı. Gözyaşlarım, babamın elinin arkasına düşmeden önce gözlerimi doldurdu. Kolumla sildim ama düşmeye devam ettiler.

Ağlarken tek bir ses bile çıkartmadım.

Quan

LVMH SATIN ALMA MÜDÜRÜ PAUL RICHARD'IN ELİNİ sıkarken, “Sonunda yüz yüze tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedim.

“Ben de aynı şekilde.” Bana zarifçe gülümsedi ve ceketinin düğmelerini açtıktan sonra restorandaki masada karşıma oturdu.

Tüm hafta bu toplantıyı beklemiştim. Sözleşmenin şartlarını kesinleştirmeden önceki son toplantımızdı. Bundan sonra imzaları atacaktık.

Michael Larsen Giyim bir LVMH Moët Hennessy Louis Vuitton şirketi olacaktı.

Ama bu adamdan değişik bir his alıyordum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama doğru değildi.

Bir garson su bardağını doldurmayı teklif etti ama eliyle gönderdi. “Gerek yok. Uzun sürmez.” Bana odaklanıp, “Muhtemelen birçok sorunuz vardır o yüzden Michael Larsen ve MLA markasını aramıza katmayı istediğimiz konusunda sizi temin ederim. Bunu gerçekleştirmek için elimizden geleni yapacağız. Ve şimdiye kadarki liderliğinizin muazzam olduğunu söylemeliyim.”

Belki de onun hakkında yanılmışımdır diye düşünerek, “Teşekkür ederim,” dedim. “Şirketi kurmak gerçekten heyecan vericiydi. Büyümeye devam ederken ekibinizle çalışmayı dört gözle bekliyorum.”

“Sizin için eğitici bir tecrübe olacağına eminim,” dedi Paul, yine oradaydı. O garip his. “Özellikle, sınırlı tecrübeyi düşününce.”

Omurgamdan yukarıya doğru bir uyarı ateşi yükselirken sandalyemde daha dik oturdum. “Bu şimdye kadar bizim için bir sorun olmadı.”

Paul, “Sadede gelelim. Satış sonrası şirketi yönetmek için doğru kişi değilsiniz. Uygun özellikleri olan bir CEO atayacağız ama ilgilenirseniz, sizi satış ekibinin müdürü yapmak isteriz,” demeden önce bembeyaz kolundaki mükemmel elmas kol düğmesini düzeltti.

Tişörtümün ve spor ceketimin yakasının altından boyunumun yandığını hissedene kadar vücudum ısındı. “Başından beri Michael ve benim şimdiki pozisyonlarımızı koruyacağımız konusunda garanti verilmişti.”

“Michael’ın kesinlikle kalması gerek,” dedi.

Ve ne söylemediğini anladım: Michael önemliydi, ben değildim.

“Siz ve Michael Larsen akrabasınız, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

Beni kıpırdamadan izleyerek, “Bunu kişisel algılayıp teklifi reddetmek kolay olurdu, biliyorum ama bunun Michael için en iyisi olup olmayacağını kendinize sormalısınız. Size şimdi söylüyorum, eğer bunu yaparsanız bizden bir daha haber alamazsınız. Böyle bir teklif insanın karşısına bir kere çıkar.” Ben bir şey söyleyemeden önce ceketini ilikledi ve saatine baktı, iki saniyelik toplantımız uzun sürmüşçesine kaşlarını çatı. “Avukatlara anlaşmaları bekletmelerini söyleyeceğim. Bir hafta koşulları düşünmeniz için yeterli olmalı. Sizde iletişim bilgilerim var. Umarım önümüzdeki pazartesi iyi haberler alırım.”

Gitti ve yalnız başıma oturdum. Hayatımda ilk kez “itibarını kaybetmenin” ne demek olduğunu gerçekten anladım. Garson yaklaştı ve bir şey isteyip istemediğimi sor-

du, yüzüne bakamadım. Şu an görülmeye dayanamazdım. Kimsenin gözüne bakamazdım.

Yemek yememiştım ve burayı seviyordum ama masaya bir yirmilik bırakarak, başımı eğip çıktım. Dışarıda, motoruma ulaşana kadar başım aşağıda yürüdüm ve sonra motoruma atlayıp yola koyuldum. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama hızlı gidecektim.

Dünya hızlıca akarken O *adamı siktir et*, diye düşündüm, bu şirketi Michael ve ben kurmuştuk... *ikimiz*. Ne yaptığımı, neyi başardığımı biliyordum. Yeri doldurulabilir değildim. Michael bizi ayırmalarına izin vermezdi. Biz ortaklık. Birlikte kalırdık. Onlar gelmeden önce MLA iyiydi. Onlar olmadan da iyi olurduk.

O şerefsiz teslim etmektense her şeyi yakıp yıkardım.

O kadar yakındık. Kardeşten daha yakındık.

Ama ondan asla bunu yapmasını istemezdim.

Ve ondan asla hayallerinden vazgeçmesini istemezdim. Benim için değil.

Otoyola döndüm ve trafiğin içinde bir o yana bir bu yana savrulurken motorumun sınırlarını zorladım. Bunun için hız cezası alabilirdim, tabii polis beni yakalayabilseydi. Bu noktada, kovalama hoşuma giderdi.

Kuralları yıkmak, bir şeyleri mahvetmek ve gökyüzünün dumanla kararmasını izlemek istiyordum. Bu süreçte incinmek umurumda bile değildi. Belki de acıyı arzuluyordum. Bu ihanet hissiyle yarışamazdı.

Ama incinirsem *umursayacak* birisi vardı, ellerim tam olarak on ve ikide olacak şekilde sürmemi ve her dönüşte sinyal vermemi seven birisi.

Kalp atışım kulaklarımda çınılıyordu, kan beynime hücum ediyordu, göğsüm öfke doluydu ama yine de Anna'yı düşününce yavaşlıyordum.

101 yolunda güneye ilerlediğimi fark edince, direkt ona gitmeme şaşırmadım. Pusulam her zaman onu gösteriyordu.

Anna

BUGÜN BABAMIN DOĞUM GÜNÜ. YANİ BU ÇALMAM gerektiği anlamına geliyordu ve hiç hazır değildim. Hiç çalışmamıştım. Bu gece ilginç olacaktı. Keman çalmayacağımı biliyordum ama bunu nasıl başaracağımı henüz bilmiyordum. Apandisit işe yarardı.

Priscilla geçen hafta dönmüştü ama bu işlerin kolaylaştığı anlamına gelmiyordu. New York seyahati iyi geçmemiş olmalıydı çünkü gün geçtikçe yeni doğmuş bir bebek gibi davrandığı, bebek sesiyle konuştuğu, tüm yüzünü öptüğü ve ne kadar tatlı olduğunu söylerken yanaklarını mıncıklandığı babam dışındaki herkese karşı huysuz ve can yakıcıydı. Bunun babamın hoşuna gittiğini sanmıyordum. Hatta, nefret ettiğinden neredeyse emindim. O gururlu, yaşlı bir adamdı, çocuk değildi. Ama bir şey söylemiyordum.

Parti bu akşama planlanmıştı ama amcam Tony sabah-tan beri buradaydı. Babama, otuz yaşında biriyle ilişki yaşayıp onu hamile bırakan doktor arkadaşının masraflı boşanmasını anlatıyordu ama babam hikâyenin çoğu boyunca inledi/uyudu. Bundan sonra, Tony Amca pilot tarzındaki okuma gözlüklerini ve bir kitap –Larry Niven’in *Ringworld*’ünü– çıkardı. Gününün çoğunu babamın yatağının yanında sessizce kitap okuyarak geçirdi.

Altmışlarının ortasında olan Tony Amca, babamın en genç ve en başarısız kardeşiydi. Birkaç aydan fazla aynı

işte çalışmazdı, ara sıra gelen işsizlik maaşı ve ailesinin verdikleriyle hayatta kalırdı. Tüm hayatım boyunca, ailem Tony Amcamı başarısızlık modeli olarak kullandı; *Müzik kariyeri yaparsan Tony Amcan gibi olursun*, tarzında şeyler söylediler. Ama her hafta babamı ziyarete geliyordu; göze batmazdı, ilgi beklemezdi ve her zaman Ferrero Rocher çikolata getirirdi. Ara sıra kardeşinin bakımına yardım edebilmek adına içinde değerli, kırıışık yirmiliklerin olduğu bir kırmızı zarf verirdi.

Priscilla'yı dışarıda garajın oradan bakarken gördüğümde yeni bir paket bezle babamın odasına gidiyordum.

“Neden gelme zahmetinde bulunduğunu bilmiyorum,” dedi odaya gitmemesi için alçak bir sesle konuşuyordu.

“Babamla vakit geçirmek için geliyor.” Benim için bariydi.

Dudak büzdü. “Çok tembel. Babamı konuşturmak için daha çok çabalayabilirdi ya da ona videolar gösterebilirdi ya da masaj yapabilirdi ya da bulaşıkları yıkayabilirdi. *Bir şeyler*. Ama tek yaptığı orada oturmak.”

“Bazen sadece burada olmak bile çok zor,” dedim sessizce. Bence elinden geleni yapıyordu ve ben daha fazlasını beklemiyordum. Ellerinden geleni yapan insanları neden küçümsediğini anlamıyordum.

Bana yan bakarken dudakları kıvrıldı ve burun delikleri tiksintiyle doldu. “Bunu nasıl söylersin? Sen de babamla iletişime geçmiyorsun ve son zamanlarda o kadar özensizdin ki burada olmasan da olur.”

Sözlerinin keskinliği nefesimi kesti ama yüzündeki bakış beni deldi geçti, bana anlatamayacağım şekilde zarar verdi. Öyle baktığı *bendim*, tiksiniç bulduğu *bendim* ve ben sahip olduğum her şeyi veriyordum. Parçalara ayrılmamak için çabalıyordum.

Sadece o bilmiyordu.

Anlaması için çabalayarak, “O konuşmak ya da video izlemek ya da FaceTime yapmak *istemediğinde* bunları yapmak zor. O bunların bitmesini *istiyor*,” dedim.

Yüzündeki tiksinti kırıksıklıkları derinleşti. “Bunu o mu istiyor? Yoksa *sen* mi?”

“O isterse ben de isterim,” diye itiraf ettim kuru bir fısıltıyla. Onun canının yanmasından yorulmuştum, onun için durumu kötüleştirmekten yorulmuştum. *Çok yorulmuştum.*

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve onu şok ettiğimi, korkuttuğumu anladım.

Tek kelime etmeden, bez paketini elimden aldı ve odaya gitti; çikolatalar için teşekkür ederken Tony Amcama kocaman güldü. Memnun olmuş şekilde başını sallayıp kitabına döndü.

Bir süre kapmın ağzında oyalandım, her zaman yaptığı gibi emirler yağdırmasını bekledim. Bana emir verirse her şey yolunda demekti. Ama yapmadı.

Orada bile değilmişim gibi davrandı.

Döndüm ve odadan uzaklaştım. Yalnız kalıp ne yapacağımı, bunu nasıl düzelteceğimi bulmalıydım. O benim ablamdı. Beni sevmesine ihtiyacım vardı. Buna *ihtiyacım* vardı.

Bir şey dememeliydim. Bunu biliyordum. Ama o kadar uzun zamandır bunu yapıyordum ki kelimeler çıkmak için birikmiş gibi, duyulmayı talep ediyormuş gibi hissetmiştim. *Lütfen, lütfen*, diye bağırmak istedim, *lütfen beni anlayın.*

Beni yargılamayın.

Beni kabul edin.

Koridorun sonunda, annem ön kapıyı açtı ve bir sürü insanı –şehir dışından gelen akrabalar ve onların aileleri,

kiliseden bir grup arkadaşı- içeri aldı. Gülümsüyorlardı, selamlaşıyorlardı ve ona güvende olsun diye cebine koyduğu kırmızı zarflar veriyorlardı. Herkes bir şekilde babama bakmamıza destek olmak istiyordu ve para bunu yapmanın en kolay yoluydu.

Banyoya kaçıp saklanmak istiyordum ama çok geçti. Görülmüştüm.

Annem, elleriyle beni çağırarak, “Anna, gel merhaba de,” dedi.

Yüzüm yanıyordu ve ağlamak üzereydim ama gülümse-dim. Gözlerimin etrafını kırıştırmayı unutmadım. Herkesi tek tek selamladım. Yüzleri hatırlamakta çok kötüydüm ve Kantoncada amca, hala için anne tarafından mı baba tarafından mı olmalarına, anne ve babama göre yaşlarına ve aile içinde evlenip evlenmediklerine bağlı olarak değişen hitap şekilleri vardı. Sonunda annem beni herkese yeniden tanıtmak zorunda kaldı ve bana söylediği hitabı herkesi güldüren iğrenç telaffuzla tekrar ettim. Annem de onlarla güldü ama yüzünde başarısızlığımı utanç verici gördüğünü anlatan keskin bir ifade vardı.

Bu fasıl bittiğinde kalbim küt küt atıyor, başım âdeta çatlıyordu. Sakin bir yere ihtiyacım vardı. Zamana ihtiyacım vardı. Ön kapıyı kapatırken Julian ve annesi merdivenlerde belirdi. Onları davet etmemiştim, Priscilla ya da annem çağırması olmalıydı. Keşke çağırmasalardı. Onunla olmak enerji gerektiriyordu ve ben kaynaklarımı tüketmiş gibi hissediyordum.

Hissiz bir şekilde, bugün iyi göründüğünü not ettim. Yani o hep iyi görünürdü ama bugün istisnai biçimde iyi görünüyordu. Üstüne iyi oturan haki pantolon, beyaz düğmeli ama kravatsız bir gömlek ve lacivert spor ceket giymişti, saçları mükemmeldi. Çene hizasındaki bukleleri yu-

varlak bir fırça ve saç kurutma makinesiyle profesyonelce şekillendirilmiş, ardından da düzleştirilmiş gibi görünüyor-
du ama yataktan böyle çıktığını biliyordum. Julian birçok
açıdan şanslıydı.

Yüz kaslarım yanıt vermek istemedi ama onları işbirli-
ğine zorladım. Doğru dozda bir ilgiyle doğru şeyleri söyle-
dim. Julian ve annesini kucaklayarak, onları yemek şirketi-
nin büyük beyaz bir çadır ve çimenlerin üzerine bir düzine
yuvarlak yemek masası kurduğu arka bahçeye götürdüm.
Güneş yeni batıyordu, bu yüzden gökyüzü hâlâ parlaktı ve
yukarıda asılı olan Noel ışıklarının yansıması çok zarıftı.
Çiçek aranjmanları güzeldi –manyetik mavi ve eflatun ton-
larında taze ortancalar– ve babamın favori restoranından
gelen yemeklerle dolu uzun bir büfe vardı. Bir barmen arka
köşede barı kuruyordu.

Priscilla bir davet verdiğinde böyle olurdu. Her şey mü-
kemmeldi.

Diğer insanlar için.

Benim için bu bir dayanıklılık testiydi. Her dakika yeni
bir misafir geliyordu. Masalar doluyordu. Gürültü artıyor-
du. Hareketlilik seviyesi artıyordu. Tanımadığım insanla-
rın elini sıkıp tanıdıklarımı kucaklıyordum. Konuşmaları
dikkatle takip ederken beynimin sınırlarını zorluyordum,
insanların duymak isteyeceğini düşündüğüm şeyleri olabil-
diğince hızlı bir şekilde bularak ve sonra yüz ifadelerini, ses
modülasyonunu ve el hareketlerini içeren doğru sunumla
söyleyerek havadan sudan sohbet ediyordum. İnandırıcı
bir performans sergilemek için çekmem gereken tüm iple-
rin aşırı farkında olan bir kuklaydım.

Tüm bu süre boyunca, kuzenlerim bahçede top koştur-
uyordu. Bir bebek ağlıyordu ve annesi futbolu göstererek
onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Arılar, kamelyalar-

da vızıldıyordu. Hava çimen, çiçek, Çin yemeği, alkol ve yan komşunun barbeküsünün dumanı gibi kokuyordu.

Yüzümü düzgün nemlendirmiyordum ve terlerken yüzüm acıyordu. Elim nemlendi ve Julian avucunu pantolonuna silebilmek için beni bıraktı. “Bu sen misin yoksa ben miyim anlayamıyorum,” dedi gülerek. “Bu gece biraz gerginim.”

“Neden?” diye sordum çünkü bu onun için sıradışıydı.

Büyük bir nefes alırken göğsü genişledi ve yanıt vermek yerine, “İçecek ister misin? Ben bir tane alırım,” dedi.

“Tabii.” O bahsedince çok yüklenilen duyularımı büyük miktarda alkolle köreltmek harika bir fikir gibi geldi. Belki bütün şişeyi tek başıma içerdim.

Onunla bara gittiğimizde bize iki kadeh kırmızı şarap sipariş etti. Ne kadar çekici olduğunu fark etmeden duramadım. Ama aynı şeyi bir Monet tablosu için de söyleyebilirdim ve bir tablom olsun diye yanıp tutuşmuyordum. Julian benim için Vivaldi değildi. Beni büyülemiyordu. Benim güvenli alanım değildi.

Benim için böyle olan yalnızca bir kişi vardı ve o da burada değildi. Keşke olsaydı. Aynı zamanda olmamasından da memnundum. Annemin onu evinde istemediğinden oldukça emindim. Priscilla ona hiç saygı duymuyordu. Ailemin geri kalanı da muhtemelen ondan görür görmez nefret ederdi.

Julian bana kadehi uzatıp, barmene bahşiş verince kalabalık sessizleşti. Priscilla babamı tekerlekli sandalyeyle bahçeye çıkartmıştı. Başında örgü bir şapka vardı ve hastane önlüğünün üzerine geriye doğru siyah bir hırka giymişti. Polar bir battaniye bacaklarını örtüyordu ve ayaklarının altına düzgünce sıkıştırılmıştı. Baş yastıklarla desteklenmişti ama etrafına sersem sersem göz kırparken hâlâ hafifçe yana yatıyordu.

“Herkes geldiği için teşekkür ederiz. Babam sekseninci yaş günü için burada olmanızdan dolayı çok mutlu,” dedi Priscilla gurur duyarak.

İnsanlar alkışlayıp etrafını sardı ve herkes onunla aile fotoğrafı çektirmeye çalışırken etrafında bir sohbet uğultusu oldu. Annemi kalabalığın ortasında gördüm; son derece şık giyinmişti, makyajlıydı, misafirlerle neşeli bir şekilde konuşuyordu, tamamen kendi hâlindeydi. Bu partinin babam için olmadığını fark ettim. Uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Julian, “Priscilla nereye gitti?” diye sordu.

Etrafa bakındım ve onu göremeyince, “Muhtemelen ‘hava’ alıyordur.”

Ağzı kötü bir tat almış gibi buruştu, “O zaman sanırım o gelene kadar beklemem gerekecek.”

“Ne için bekleyeceksin?”

Kadehinden bir yudum almadan önce sadece gülümsedi ve başını salladı. “Annem seninle konuştuğunu söyledi.”

Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama başımı salladım. “O kadar sık ziyaret etmesi gerçekten çok inceydi.” Bu söylenecek doğru şey gibi gelmişti.

Şarabından bir yudum almadan önce bana şüpheli bir bakış attı. “Ona, onun kaynanan olmasını çok isteyeceğini söylemişsin.”

Üzerime kötü bir his çöktü. Sanki insanları memnun etmek için söylediğim tüm küçük yalanlar beni yakalıyordu ve bir hesaplaşma ânı yaklaşıyordu. Nihayetinde, her şeyle yüzleşip zor tercihler yapmam gerekecekti. Ama bugün yapamazdım. Burada ve şimdi, herkes izlerken olmazdı.

“Söyledim. Onu çok seviyorum,” dedim. Bugün gülmekten yanaklarım ağrıyordu ama onun için tekrar gülümsedim.

Saçımı kulağımın arkasına koymak için eğilirken, “Bunun anlamını biliyorsun değil mi?” dedi. Kafa derimdeki sinirler dokunuşuna isyan ederken, geri çekilmemek için elimden geleni yaptım. Gülümsemem yerinde durdu ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım döndü. Sorusunu hatırlayamadım ama nasıl yanıt vermem gerektiğini biliyordum. “Evet.”

Yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı ve doğru şeyi söylediğimi anladım. Aynı anda hem rahatlamıştım hem de korkmuştum.

OTUZ İKİ

Quan

ANNA'NIN EBEVEYNLERİNİN YAŞADIĞI SOKAK O KADAR kalabalıktı ki arka bloğa park edip yürümek zorunda kaldım. Birileri parti veriyordu.

Normalde umursamazdım. Bacaklarımı esnetmek ve insanların eğlendiğini hayal etmek hoşuma giderdi. Ama bu gece, tek düşünebildiğim Anna'yı görmeye ne kadar ihtiyacım olduğuydu. Bok gibi hissediyordum ve şu an bunu düzeltebilecek tek bir şey vardı. O.

Kollarına ihtiyacım vardı. Onun kokusunu içime çekmeye ihtiyacım vardı.

Fakat evine yaklaşıncı garajın arabalarla dolu olduğunu gördüm. Parti *buradaydı*.

Bir anda iki şeyin farkına vardım: Birincisi, bu babasının doğum günü partisiydi. İkincisi, beni davet etmemiştii.

Bu karnıma bıçak saplanmış gibi hissettirmişti ama kendime sorun olmadığını söyledim. Ailesini kazanmak için daha sıkı çalışmalıyım. Ama beni böyle yerlere davet etmezse bunu nasıl başaracaktım? Orada olup yaşlılara yağ çekmem, oynayanlarla golf buluşmaları ayarlamam ve kuzenleriyle arkadaş olmam gerekirdi. En önemlisi, Anna'nın yanında olmalıyım.

Ama değildim. O içerideyken ben dışarıdaydım.

Komşusunun evinin önünde durmak için yavaşladım ve reddedilmiş gibi geri dönüp eve gidip gitmemeyi düşünüyordum ama tam o sırada kız kardeşinin sesini duydum.

“Babamı sandalyesine oturtmama yardım ettiğin için sağ ol Faith.” Önümde ağaçlar ve çalılar vardı, bu yüzden onu tam olarak göremiyordum, sadece ağzına sigara götürürken yan profilden bir görüntüsü vardı. Duman direkt bana geldi ve öksürüğümü tuttum.

Görüş alanımda olmayan Faith, “Sorun değil,” diye yanıtladı. “Şu Hoyer Kaldırma cihazıyla kolaydı. Bugünden önce hiç görmemiştim.”

“Kolay evet ama kesinlikle iki kişi gerekli. Anna’ya sormak istemedim. Son zamanlarda akli bir karış havada babamı düşürebilirdi,” dedi Priscilla ve sesinde beni geren bir keskinlik vardı. Anna’yı savunmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Faith, “Ona çok yükleniyorsun,” dediğinde ona minnetle sarılmak istedim.

“Belki öyle ama insanlardan beklentim büyük. Sence kendime de yüklenmiyor muyum?” diye sordu Priscilla.

“En çok kendine *yüklendiğini* biliyorum.”

Priscilla’nın eli kalktı ve sigarasını çekerken sigaranın ucu köz kırmızısı bir renk aldı. Taze bir duman bulutu bana doğru geldi. “New York’tayken işimden ayrıldım.”

“Ne? Neden? İşini sevdiğini sanıyordum.”

“Üç yıldır terfi bekliyorum ve ben buradayken projelerimi devralan yeni çocuğu terfi ettiler. *Onun* sorununu çözmek için New York’a uçmak zorunda kaldım ve benim yerime ona terfi verdiler. Siktir et. Dava açabilirim.”

“Korkunç,” dedi Faith. “Şu an uğraştığın her şeyin üzerine bir de bunu düşünemiyorum. Terapi almayı düşündün mü?”

Priscilla acı acı güldü. “Yaa, tabii. Anna terapiye gitti ve şimdi otistik olduğunu düşünüyor. Çok boktan. Bana göre değil, sağ ol.”

Faith konuşmadan önce bir duraksama oldu, “Anna, otistik olabilir mi?”

Priscilla alaycı bir ses çıkarttı. “Hayır.”

“Bilmiyorum. Çok garip bir çocuktuk, çok sessizdi. Sanırım tek bir arkadaşı bile...”

“Bunu dinlemeyeceğim,” dedi Priscilla.

“Ah, hadi ama sence...” Tam görüş alanımdaki kaldırıma bir şey düştü ve paramparça oldu. “Kahretsin.”

Görülmemek için kaçmak yerine –siktir et– öne çıktım. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Priscilla ve daha önce tanışmadığım Faith korkuyla sıçradı.

“Üzgünüm. Sizi korkutmak istemedim,” dedim.

Yüzünde kocaman bir gülümseme yayılırken, “Sen Quan olmalısın,” dedi Faith. “Seninle tanışmak istiyordum. Ben Faith.” Tokalaşmak ister gibi bana doğru ilerledi ama ayakkabısının altından cam sesi geldi.

İlerleyip kırık cam parçalarını toplamak için eğilirken, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. Şampanya kadehi hâlâ büyük ölçüde sağlamdı, bu yüzden tüm kırıkları onun içine koydum. İşim bittiğinde yerde şampanyanın ıslattığı yer dışında bir şey kalmamıştı.

Priscilla, kadehi benden gözlerine yansımayan bir tebessümle aldı. “Teşekkürler Quan, Anna’yı görmeye gelmiş olmalısın.”

Evet deyip davet edilmeden geldiğim için özür dileyemedim. Faith hevesle elimi tuttu. “Arkada. Seni gördüğüne çok memnun olacak. Hadi, seni götüreyim.”

Priscilla bir şey demek ister gibi baktı ama sonunda Faith beni Priscilla’nın kırık camı attığı çöplerin oradan bahçeye götürürken, bana midesi bulanır gibi güldü.

İnsanları görmeden önce seslerini duydum, gülüyorlar-

dı, konuşuyorlardı, öksürüyorlardı, hatta çığlık atıyorlardı (orada çok sinirli bir çocuk vardı). Köşeyi dönünce her şeyi anlamam bir saniyemi aldı. Bir düğünü kutluyor gibi görünüyorlardı, doğum gününü değil.

“Bakalım. Nerede?” dedi Faith kalabalığa bakınırken.

Birisi “Priscilla orada,” dedi ve annesi elini sallayıp onu çadırın diğer ucuna, babasının tekerlekli sandalyede oturduğu yere çağırdı.

Priscilla gitmeden önce içkiler için kısa bir sıra bekleyen insanların olduğu yakın bir köşeyi işaret edip, “Gitmem lazım. İstediyini yiyip içebilirsin. Bar hemen şurada,” dedi.

Tam teşekkür etmek üzereyken yüksek sesli bir cınlama herkesin dikkatini kadehine çatalla vuran yakışıklı bir adama çekti. “Lütfen, dikkat. Dikkat,” diye bağırdı.

Anna yanındaydı. Basit siyah bir elbise giyiyordu ve uzun saçlarını salık bırakmıştı. Gördüğüm en güzel şeydi.

Adam çatalını bırakıp elini tuttuğunda ona doğru adım atmıştım.

Bir arkadaşı mıydı?

Hayır, vücut dili “arkadaş” gibi değildi. Vücut dilini *hiç* sevmemiştim, özellikle *benim* kız arkadaşımın elini tutarken.

Anna’nın babasına doğru kadehini kaldırırken, “Öncelikle, Xin Bobo’nun doğum gününü kutlamak istiyorum,” dedi.

Anna’nın annesi, Priscilla ve babasının olduğu masadaydı, zarifçe gülümseyip kadehini kaldırmadan önce kocasının omzunu okşuyordu.

Adam çadırdaki herkesle beraber kadehinden bir yudum almadan önce, “Zhu Xin Bobo shengri kuaile,” dedi. “Sonra, herkes burada toplandığı için hepinizle bazı haberleri paylaşmak istiyorum.”

Kıpırdayamıyordum. Ayaklarım aniden bin pound taşıyormuş gibi ağırlaşmıştı. Bu görüldüğü gibi olamazdı.

Alçak bir fısıltıyla, “Bu adam kim?” diye sordum Faith’e.

Bana kocaman gözlerle baktı ve “Julian” kelimesi ağzından dökülürken elini kaldırdı.

Anna’nın yüzüne bakıp durumu anlamaya çalışırken kalbim durdu. O boktan herife gülümsüyordu, her kelimesini can kulağıyla dinliyordu. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu. Muhteşemdi.

“Anna ve ben evleniyoruz,” diye duyurdu Julian.

Anna

“HENÜZ TARİHİ FALAN KARARLAŞTIRMADIK, AMA BENCE ne kadar erken o kadar iyi; hem böylece hayatımızda önemi olan insanlar da katılabilir. Değil mi Anna?” dedi Julian.

Uzun süre boyunca, tek yapabildiğim ona bakıp gülümsemekti. Herkes beni izlerken kabul edilebilecek tek tepki buydu.

İçtin içe eriyordum.

Evleneceğimizi söyledi. Bu nasıl mümkündü? Teklif bile etmemişti. Etseydi hayır derdim. Onu sevmiyordum. Şu an ondan nefret bile ediyor olabilirdim.

Kelimeler dilimin ucuna geldi, ağzımdan çıkmayı talep ediyorlardı. *Hayır yanlış anladın veya Asla evlenmiyoruz ve üzgün değilim* gibi sözler.

Ama mutluluk gözyaşları dökerken ellerini göğsüne bastıran annemi gördüm. Priscilla heyecanla babamın kulağına eğilirken kendi gözyaşlarını siliyordu, şüphesiz ki ona yaklaşan nikâhımdan bahsediyordu. Julian’ın annesi, bu hayatının en mutlu ânıymış gibi gülümsüyordu.

Ve ben bunu yapamazdım. Topluluk önünde olmazdı.

Sonra, dedim kendime. *Sonra yapacağım*. Sessizleşince, etrafta kimse yokken, vaktim olunca, nefesim olunca, kafam patlayacak gibi hissettirmeyince.

Sesimi çıkarttım ve “Evet,” dedim.

Alkış koptu, gürültülü ısıklar duyuldu. Gümüşler bar-

daklarda cınladı ve Julian bana ona ayı vermişim gibi gülümsedi. Beni öpmek için eğilince tanıdık bir yüz görüş alanıma girdi.

Quan.

Buradaydı. Buna tanık olmuştu. Az önce kalbi kırılan biri gibi duruyordu.

Julain'ın dudakları bana değdi ve dondum. Onu öpmedim. Öpemedim.

Ne yapmıştım?

Çekilip kadehini bana doğru kaldırırken onu öpmediğimi fark etmemiş gibiydi.

“Bize,” dedi.

Kadehimi kadehiyle tokuşturdum ve içmek için başımı arkaya attım. Başka ne yapabilirdim? Şarap sirke tadı verse de yuttum.

Bitirince gözlerim hemen Quan'ı aradı. Ama gitmişti.

İçimi saf, katıksız panik kapladı. Böyle gitmesine izin veremezdim. Açıklamak zorundaydım. Anlamasını sağlamalıydım.

Julian'a, “Hemen dönerim,” dedim ve evin önüne koştum.

Onu ön bahçede ya da garajın orada görmedim, bu yüzden kaldırıma gittim. Hava kararmaya başlıyordu ama onu gördüm. Oradaydı, hızlı yürüyordu, benden uzaklaşıyordu.

Peşinden koşarken, “Quan,” diye bağırdım.

Dönüp bana bakmak yerine daha hızlı yürüdü. “Bunu şu an yapamam Anna.”

“Düşündüğün gibi değil.”

Yürümeye devam etti, bu yüzden arkasından koştum. Elini tutunca onu yakmışım gibi elini çekti ve yüzüme tokat yemiş gibi hissettim.

“Quan...”

Aniden döndü. “Gerçekten, şu an bunu yapamam. Ben...” Bir nefes aldı. Ellerini yumruk yaptı. “Doğru düşünemiyorum. Bazı şeyleri söylemek istemiyorum... Seni incitmek istemiyorum.”

“Üzgünüm,” dedim. “Onunla evlenmiyorum. Sadece herkes izlerken bunu söyleyemedim. Ayrıca annem ve annesi bunu o kadar çok istiyor ki ben-ben-ben...”

“Ben de izliyordum ve kız arkadaşımın tüm ailesine bir başkasıyla evleneceğini ilan ettiğini gördüm. Bunun nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Hatalı olduğumu biliyorum. Gerçekten üzgünüm. Bunu düzeltereğim,” dedim özür dileyerek. Hayatımı kontrol etmiyordum. Bunu bilmeliydi.

“O zaman, şimdi düzelt,” dedi. “Seninle gelirim ve yeni bir duyuru yapabiliriz. Birlikte olduğun kişinin ben olduğumu söyle. Ben.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. İsteddiği şeyi yapamazdım. Herkes Julian ve benim beraber olmamızı istiyordu. Eğer istediklerini yapmazsam bunu yapmanın başka bir yolunu bulmalıydım, sessiz ve zekice bir yolunu. Hâlâ düşünüyordum, yalnızca bu yolun Julian’ın vazgeçmesinden geçtiğine emindim. O zaman bana baskı yapamazlardı. Evet demeye zorlayamazlardı.

“Ya da sen sadece karanlıkta mı benimle olabiliyorsun? Benden utanıyor musun, Anna?” diye sordu sert bir sesle.

“Hayır.”

“O zaman neden öyle davranıyorsun? Neden benim için konuşamıyorsun?”

Boğazım düğümlendi ve kafamı etkisiz bir şekilde salladım. Kendim için bile konuşamıyorken onun için konuşmamı nasıl beklerdi? İznim yoktu. Bunu neden göremiyordu?

Ona yanıt vermeyince yüzü hayal kırıklığıyla düştü. “Bu yürümüyor. Artık yapamam.”

Adrenalinden kalbim sıkıştı ve duyularım kırmızı alar-
ma geçti. “Neyi yapamıyorsun?”

“*Bizi*. Kalbimi kırıyorsun, Anna.”

Gözlerindeki üzüntüye dayanamadım, bu yüzden aya-
ğıma baktım ve gözyaşlarım akarken ses çıkartmamak için
elimden geleni yaptım. Âşık olduğum insanı incitmekten
nefret ediyordum. Bu konuda yapabileceğim *hiçbir şey* ol-
mamasından nefret ediyordum. Hayatıma bu kadar hap-
solmaktan nefret ediyordum. Benim için kazanmak yoktu.
Asla herkesi memnun edemeyecektim.

“Ben gidiyorum,” dedi.

İçimdeki her şey sözlerine isyan etti ve ona uzanıp dur-
durma dürtümle savaşıırken elbisemin kumaşını elimde
topladım. Artık etrafında görünmez bir bariyer vardı ve
benim giriş iznim yoktu.

“Gitmeni istemiyorum,” dedim ve sözler ruhumdan ko-
pup gelmiş gibiydi, çok doğruydı.

Yamt vermek yerine döndü ve motoruna doğru ilerledi.
Bir kez bile arkaya bakmadan kaskını taktı, motora bindi,
motoru çalıştırdı ve sürdü.

Gidene kadar izledikten sonra bile dönüp ortadan kay-
bolduğu yola bakakaldım. Bu kadardı. Artık bitmişti. Ben-
den ayrılmıştı. Onu tekrar göremeyeceğim bir geleceğe ha-
zır değildim. Evet, hâlâ ailem vardı. Artık neyi dört gözle
bekleyecektim? Artık güvenli alanım neresiydi?

O sadece bir adamdı. Gittiğinde bu kadar boş hisset-
memeliydim. Ama hayati derecede önemli bir şeyi kaybet-
tiğimi biliyordum. Çünkü sadece onu kaybetmemiştim.
Onunlayken olduğum kişiyi, maskenin ardındaki kişiyi de
kaybetmiştim.

Kendimi kaybetmiştim.

Faith'in, "Anna, burada mısın?" diye seslendiğini duydum.

Kıpırdayacak ya da ona nerede olduğumu söyleyecek gücü bulamadım. Bulunmak istemiyordum. Burası sessizdi ve yalnız kalmak istiyordum.

Ama adımlar bana yaklaştı ve kısa süre sonra, "Buradasın. İyi misin?" dedi.

İliklerime kadar yorgun hissediyordum, omzumun üzerinden ona baktım ve başımı salladım.

"Priscilla çalma vaktinin geldiğini söyledi," dedi tereddüt ederek.

Boğazım konuşamayacak kadar şişmişti ama "Tamam," diyebildim.

"Çok üzgün görünüyorsun Anna. Bir şey mi oldu?"

Sorusuna yanıt verecek enerjim yoktu, bu yüzden kafamı salladım ve sessizce eve yürüdüm. Ön kapıyı açarken, "Kemanımı alacağım," dedim.

Bana emin olmayan bir şekilde gülümsedi ve partiye döndü.

Keman kutumun bir çamaşır yığınının altında durduğu odama giden merdivenlerden çıkarken ayaklarım ağırlaştı. Yere eğildim, enstrüman kutusunun üstündeki her şeyi attım ve biraz durduktan sonra açtım. Kemanım oradaydı.

Stradivarius değildi ve milyonlarca dolar etmiyordu ama benimdi. İyiydi. Sesini, hissini, ağırlığını, hatta kokusunu biliyordum. Benim bir parçamdı. Parmaklarımı tellerde gezdirirken birlikte göğüslediğimiz zorlukları ve kazandığımız zaferleri hatırladım. Seçmeler, açılış geceleri, Max Richter'in Vivaldi'nin *Dört Mevsimi*'ni yorumlamasını çalmam, onun yorumlarına *takıntım*, beni YouTube'a çıkaran performans, çalamadığım parçanın lanet döngüleri...

Bu gece bu kemanı kırmak zorunda olmam utanç vericiydi.

Ama başka çarem yoktu. Çalamıyordum. Denersem kendimi en ağır eleştirmenlerin –ailemin– önünde küçük düşürecektim. Karşılaştığım mental sorunlar onların saygısına ya da üstünkörü anlayışına layık değildi. Onların aklında sorunu belirlemeliydim, çözüm bulmalıyım ve ilgilenmeliydim. Bu kadar kolay olmalıydı.

Bu yüzden şu an bunu yapıyordum, sadece tercih edecekleri şekilde değil.

Kemanımı kutusundan çıkarttım, kıvrımlarının ellerime oturmasının tadını çıkartıp ona sarıldım. Zihnimin güvenliğinde *Üzgünüm dostum*, diye fısıldadım. *Sonra seni tamir ettireceğim.*

Yayı sıkılaştırdıktan sonra reçine sürdüm. Gerek yoktu. Bu gece çalmayacaktım. Ama bu ritüelin bir parçasıydı. Yapılmalıydı.

Sonra çocukluk odamdan çıkıp koridorun sonuna, merdivenin başına ilerledim.

Kemanımı boynundan sıkıca kavrayıp, kalbimi hazırladım, toplayabildiğim kadar güçle merdivenlerden aşağı atmaya hazırlandım. Dayanıklı bir enstrümandı ve onu öylece parçalayamazdım. Çalınamayacak kadar yaralanmış olmalıydı. Bütün amacı buydu.

Aklımdan üçe kadar saydım, fırlattım ve havada süzülmesini izledim. Bir an için merdivenlerden aşağı zıplayacağını ve bir çizik bile almadan yere ineceğini ve onu tekrar tekrar fırlatmam gerekeceğini düşündüm, belki de doğru düzgün zarar görsün diye bir trambolinmiş gibi birkaç kez üzerinde zıplamak zorunda kalacaktım.

Küçük parçalara ayrıldı.

Nefes nefese yayımı attım, merdivenden aşağı koştum ve delirmiş gibi parçaları parmaklarımla topladım. Boynu tamamen yarıya bölünmüştü, kemanın gövdesi parça-

lanmış tahta parçalardan başka bir şey değildi. Artık bir enstrümana benzemiyordu. Tellerden biri kopmuştu. Diğerleri, mandallar, köprü ve tanımlanamayan döküntülerle birlikte merdivenlerin dibindeki mermerin üzerinde gevşek ve cansız bir şekilde uzanıyordu.

Bunu tamir etmemin yolu yoktu.

Bu keman bir daha çalınmayacaktı.

Ağızımdan kontrol edilemez hıçkırıklar çıktı. Onları durduramıyordum. Susturamıyordum. İçimdeki acı artık duyulacaktı. Sessiz kalmayacaktı.

“Anna, Priscilla senin...”

Kafamı kaldırıncaya Faith’in ağzı açık şekilde bu manzaryı izlediğini gördüm. Ona önceden hazırladığım yalanı, “kazayla” düşürdüğümü söylemeye çalışmadım.

Kemanım ölmüştü. Kendi ellerimle öldürmüştüm.

Güzel, masum bir şeyi alıp öldürmüştüm. Sırf hayır diyemediğim için.

Hayatımdaki tüm güzel şeyleri mahvetmişim.

Hayır diyemediğim için.

Hâlâ olmadığım biri olmaya çalıştığım için.

Faith aceleyle gitmeden önce, “Hemen dönerim,” dedi.

Yanında Priscilla’yla döndüğünde gözyaşlarım yüzünden neredeyse histerik bir hâldeydim, kemanımı üç boyutlu bir yapbozmuş gibi bir araya getirmeye çalışıyordum.

Priscilla katliama bakarken, “Aman Tanrım,” dedi. Yoğun bir an beni düşündükten sonra bir tür iç savaşı kaybetmiş gibi görünüyordu ve teslim olmuş bir sesle devam etti. “Bunu yapmayı bırak. Düzeltmeyeceksin ve bir yerlerine kıymık batacak. Ve rahatla, olur mu? Dünyanın sonu değil. Annem zaten sana yeni bir keman almak istiyordu. Bir sürü satıcıyla konuştum.”

Kemanın parçalarını parmaklarımın arasından bırakırken, “Bana yeni bir keman mı alacaktınız?” diye sordum.

“Evet, sanırım doğru olanı buldum. Şu an pazarlık yapıyoruz,” dedi.

Artık beni yok saymadığı için minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Keman için teşekkür etmem gerekiyordu.

Ama birisi içimde bir fitili ateşlemiş gibi hissediyordum. Yanıyordum, patlamak üzereydim.

“Fikrimi sormadan mı alacaktınız?” diye sormadan edemedim.

Sanki boşa üzülmüyormuşum ve mantıklı olmam gerekirmiş gibi, “Annem sürpriz olmasını istedi. Ayrıca senin dahil olmam istemedi. En pahalısını isteyeceğini biliyordu ve böyle uygun fiyata alınmaz. Merak etme, ben beğendiğimi denedim ve bana tam uydu. Senin için de rahat olur ve iyi bir zevkim olduğunu biliyorsun,” dedi Priscilla.

Ama bir kemanla kemancıyı eşleştirmek zor bir işti. Sadece doğru uyum ve ağırlıkta olması yetmezdi, aynı zamanda enstrümanın eşsiz sesinin müzisyenin kulağına uyması gerekirdi. *Ben* hariç kimse duyamazdı.

En önemlisi, yeni bir keman *istemiyordum*. Şu an parçalardan ibaret olan eski kemanımı seviyordum. Her şey planladığım gibi gitseydi, eskisinin yerine yenisini alırlardı ve benim konu hakkındaki isteğimi düşünmeden çalmamı beklerlerdi.

Ve bunu yapardım. Hem de yüzümde bir tebessümle.

Hayır diyemediğim için.

Priscilla yorgun bir hâlde alnını ovaladı. “Şimdi ne yapacağız? Bu gece bununla çalamazsın.”

Faith yardımcı olmak isteyerek, “Lisedeki eski kemanın hâlâ duruyor mu?” diye sordu.

Priscilla’nın gözleri genişledi ve güneş doğmuş gibi gülümsedi. “*Duruyor*. Dolabımdaki rafta. Sen bir *meleksin*. Teşekkür ederim.” Faith’i doğrudan dudaklarından öptü ve merdivenden yukarı fırladı.

Faith gülerek ve koluyla ağzını kapatarak mutfaktan plastik bir kap almak için koştu ve sonra dağınıklığı toplamama yardım etmek için yanıma çömeldi. “Zamanlama mükemmel değil mi? Priscilla sana alacakları kemandan bahsetti. İtalyan ve çok eski. Tek söyleyeceğim bu.”

Yerdeki keman parçalarına baktım, düşüncelerimi toplayamayacak kadar bunalmıştım. Her şey yanılttı. *Her şey.* Normale dönmek için dişlerimi takırdatıp durdum ama işe yaramadı. İçimdeki vahşi acı geçmiyordu.

Bugün bitmek tükenmek bilmeyen bir gündü. Neden hâlâ bitmemişti? Artık bitmesine ihtiyacım vardı.

Hemen şimdi.

Hemen. Şimdi.

HEMEN. ŞİMDİ.

Priscilla yanında bir keman kutusuyla merdivenlerden indi ve bir ödölmüş gibi bana doğru tuttu. “Burada. Akorunu yap ve gel. Herkes seni bekliyor.”

Kemanımdan kalanları, sivri uçları derimi delene kadar sıktım ve “Çalamıyorum,” dedim.

Priscilla sinir olmuş bir şekilde iç çekti ve göğsüne doğru baktı. “Evet, yapabilirsin.”

“Çalamıyorum,” diye tekrar ettim.

“Tam bir *hayal kırıklığısın*,” dedi Priscilla dişlerinin arasından. “Bunu babam için yapman lazım. *Doğum günü.*”

Arkasında Julian ve bir grup meraklı akraba koridorun diğer ucunda görünüp bize doğru gelmeden önce, “Burada neler oluyor?” diye sordu annem.

“Çalmayı reddediyor. Kemanını düşürdü, bu yüzden eski kemanımı verdim. Ve hâlâ çalmıyor,” diye açıkladı Priscilla.

“Çalamıyorum,” diye tekrar ettim. “Sana sebebini açıkladım ama sen...”

“Anksiyeteyle nasıl başa çıkacağını bilmek istiyor musun? Kemanın akorunu yap, sahneye çık ve işin bitene kadar şarkını tek notayla çal. Bu kadar. Sadece yap,” dedi. Hatta bu kadar bariz bir şeyi anlamamam komikmiş gibi gülümsedi. Eski kemanını tozlu kutusundan çıkarıp almam için uzattı. “Çık ve yap Anna.”

Bu benim için sondu. Kendime karşı bir iç savaş vermiyordum. Söylediği kadar basit *değildi*. Benim için değildi. Ve bunu anlamaya bile çalışmayacaktı. Her zaman yaptığım gibi, söylediği şeyi yapmamı istiyordu.

Dilimden çıkınca garip hissettirmesine rağmen net bir şekilde ve kasten, “Hayır,” dedim.

Bir ya da iki kalp atışı boyunca bana az önce olanları anlayamıyormuş gibi baktı. Sonra tısladı, “Küçük şımarık bir...”

Beni dinlemek *zorunda* kalsın diye sesimi yükselterek, “*Yapmıyorum*,” dedim.

Priscilla, herkesin önünde yaptığım saygısızlık karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi ve annem sert, onaylamayan bir sesle, “*Anna*,” dedi.

Priscilla, “Neyle uğraştığımı görüyor musun?” diye bağırdı.

“Baban için çalmayacak mısın?” diye sordu annem, bu fikir karşısında şaşkına dönmüş gibi duruyordu. “Onun şarkısını onun için çalmalısın. Bu son şansın olabilir.” Yüz ifadesi acıyla doldu ve gözünde yaşlar parladı.

Şimdikinden daha fazla acı çekmemem gerekiyordu ama sanki onun acısını içime çekip kendi acıma ekliyormuşum gibi hissettim. Katlanılmazdı. Hepsini taşıyamıyordum. “Son şansım aylar önceydi. Artık dinlemiyor. Bunların hiçbirini istemiyor. Onu bırakamadığımız için ona işkence ediyoruz,” derken içim açılmış gibi hissettim.

Priscilla, önceki küçümseme yüzünü buruştururken bana parmağını uzatıp, “‘Biz’ deme. *Senin* bu sorunun yok. *Sen* ona bakmaktan bıktın. *Sen bana onun ölmesini istediğini söyledin,*” dedi.

Annem bana korkuyla bakarken iç çekti ve ağzını kapattı. Odadaki herkes bana aynı şekilde bakıyordu. Utanç ve küçük düşme her yanıma kapladı.

“Elimden geleni yapıyorum ama yeterli değil,” dedim boğuk bir sesle. “Böyle devam edemem. Yorgunum ve zihnim hasta. *Yardıma ihtiyacım var.* Artık bunu yalnız yapmak zorunda kalmamak için yardım alamaz mıyız? Neden sadece biz olmak zorunda?”

“Biliyor musun,” dedi Priscilla, “bu kadar ‘hasta ve yorgunsan’ neden toplanıp gitmiyorsun? Zaten bir şey yapmıyorsun ve ben durmadan arkanı topluyorum. Dairene gidip göt büyütürsen benim için işleri kolaylaştırırsın.”

Sözleri en ağır ihanet gibi gelmişti ve vahşi bir acı hissettim. Ona hasta olduğumu ve yardıma ihtiyacım olduğunu söylemiştim ve kelimelerimi yüzüme çarpmıştı. Yaptıklarımın ya da o da dahil herkes için, burada olmak için ne kadar çabaladığımın farkında değildi.

O zaman neden kendime böyle işkence ediyordum?

Kemanımdan kalanları plastik kaba doldurdum ve eşyalarımı toplamak için merdivenlerden odama doğru çıktım. Buradan çıkmak zorundaydım.

Julian kapıdan, “Hey, sen, aa, iyi misin?” diye sordu.

“*İyiyim.*” Öyle olmasını istemedim ama kelimelerim bağıırıyormuşum gibi çıktı.

Bana beni tanıımıyormuş gibi baktı. Bu yönümü daha önce görmemişti. Maskelemeyi öğrendiğimden beri kimse görmemişti. Ama şimdi maskem de kemanım gibi parçalanmıştı. Batırmıştım. Cevap vermiştim. Hayır demiştim. İnsanlar Priscilla’ya anlattığım korkunç şeyi öğrenmişti.

Onun ölmesini istedin.

Artık işe yaramazdım.

Artık sevilemezdim.

Durmadan yüzüme akan gözyaşlarını silip elimden geldiğince hızlı olmaya çalışarak kirli temiz demeden kıyafetleri çantama tıktım. Sonra banyoya gittim ve banyo malzemelerimi aldım. Çantamın fermuarını kapatmak için çabalarken Julian cebinden anahtarı çıkarmca bir şingırda-ma sesi çıktı.

“Ben seni eve bırakırım,” dedi.

O an, bir saat boyunca onunla aynı arabada kalma fikri katlanılmaz geldi. Bununla başa çıkmamın yolu yoktu. “Yalnız kalmam gerek. Teşekkür ederim,” dedim kontrolümde kalan son güçle.

Ve tekrar o kelime çıkmıştı. Hayatımda iyi hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordum ama artık en azından *hayır* diyebiliyordum.

Bana saçmalıyormuşum gibi baktı. “Anna, evlerimizin arası beş dakika ve *evleniyoruz*. Buradan bensiz çıkmaya izin veremem.”

“Beni götürmeni istemiyorum.” Kelimeler etkili ama hafifçe geveleyerek çıktı. Tüm bu aşırı uyarılmanın etkisiyle konuşma yeteneğimi kaybediyordum, bunu hissedebiliyordum. “Ve seninle evlenmek istemiyorum. Bana sormadın bile ve tüm aileme ilan ettin.”

Çok barizmiş gibi, “Sordum. Neyi kastettiğimi biliyordun,” dedi.

“Hayır. Tamamen net değildi. Ve artık seninle olmak istemiyorum. Senden ayrılıyorum Julian.”

Şokla irkildi. “Bu da ne demek oluyor? Bu tamamen fazla tepki gösterme. Mantıklı ol Anna.”

Ona söylemek istediğim çok şey vardı, bunun olup ol-

mayacağını bilmek için birine nasıl evlenme teklif edeceği ya da annesinin onun yerine sormaması ya da nişan duyurusu yapmadan önce partnerine sorması gerektiği gibi şeyler. Ama enerjim tükeniyordu ve dilim hareket etmek istemiyordu.

Sonunda, tek yapabildiğim gözlerinin içine bakmak ve “Hayır,” demek oldu.

Çantamın askısını omzuma takıp gittim. Herkes partiye dönmüştü, bu yüzden ön kapıdan olaysız çıktım. Oradan en yakın parka yürüdüm ve San Francisco’ya, evime bir araç çağırdım.

OTUZ DÖRT

ANNA'DAN DÖNERKEN TÜM HIZ LİMİTLERİNİ AŞTIM.
Kaza yapmak umurumda değildi. Belki de bir parçam kaza yapmak istiyordu.

Her şeyimi kaybetmiştim. İşim, kız arkadaşım, lanet olası erkekliğim... hepsi gitmişti ve kalan enkazla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Bu enkaz bendim.

Beş yıl önce hiçbir şey özgüvenimi bu kadar yıkamazdı. Kendi yolumda kasıla kasıla yürüyordum, kendimi dövme-
lerle kapladım, dünyaya orta parmağımı gösterdim. Ama
başarı beni baştan çıkarttı. *İnsanlar* beni baştan çıkarttı.
Ve o zamandan beri, farkına bile varmadan onların oldu-
ğumu düşündüğü kişi olmak için savaşıyordum.

Artık savaş bitmişti. Artık sunacak hiçbir şeyim yoktu. Ne ün ne servet ne de gelecek. Anna'yı görmek için aceleyle gittiğimde ihtiyacım olan bunların öneminin olmadığını, *benim*, olduğum kişinin yeterli olduğunun güvencesiydi.

Böyle bir şey yaşanmadı.

Şehre ulaşınca hemen tekele gittim. Planım on şişe alkol alıp günlerce evimden çıkmadan, beynim kafatasımda dönene kadar içmekti. Ama kırmızı ışıktaki kalınca spor salonumu gördüm. Pencerelerden, koşu bandında olan bir grup insan gördüm: yaşlı bir adam, seksi bir kadın, neon rengi yoga kıyafetleri giyen zengin kadınlar ve Rambo gibi görünen hırpalanmış bir adam. Koşuyorlardı, terliyorlar-

dı, fiziksel acılarının içinde tamamen kaybolmuşlardı. Duvarın yanındaki boş koşu bandını fark ettiğimde yeşil ışık yanmıştı ve hızlı bir karar verip motoru çektim.

İçeride, spor salonunda kiraladığım dolaptaki yedek spor kıyafetlerimi giydim ve son koşu bandını kaptım. Eğitimciler –havalı adamlar, buraya uzun zamandır geldiğim için hepsini tanıyordum– konuşup goygoy yapmaya çalıştı ama ben hızı artırıp koşmaya başlayınca mevzuyu anladılar ve beni yalnız bıraktılar. Konuşmak istemiyordum. Müzik dinlemek istemiyordum. Televizyon izlemek istemiyordum. Sadece koşmak istiyordum.

Bu yüzden bunu yaptım. Hem de saatlerce.

Kendimi, Anna'yı ve işimi düşünürken bulunca, yeterince hızlı olursam her şeyden kaçabilirmişim gibi daha çok koşuyordum. Bir süre işe yaradı ama sonsuza kadar koşamazdım. Nihayetinde gücüm tükendi ve düşüncelerin tekrar bana dönebileceği kadar yavaşladım. Günün olayları kafamda tekrar canlandı. Ben geri adım atmazsam LVMH anlaşmasının gerçekleşmeyeceğini öğrenmem. O adam nişanlarını ilan ederken Anna'nın gülümsemesi, onu öptüğünü görmem.

Gözyaşları beni gözümde aşağı dökülmekle tehdit ediyordu ve terden gözlerim yanıyormuş gibi gözlerimi silip makinenin hızını tekrar en üst düzeye çıkarttım. Koştum ve koştum ve sonra yine koştum. Artık koşamayana kadar. Daha sonra kendimi eve sürükledim, uyudum, yedim, cumartesi de aynı döngüyü devam ettirdim.

Pazar sabahı vücudum ağrıyordu. Ama yeterince ağrı-mıyordu. Daha uzun, daha yorucu bir koşuya, sınırlarımı zorlayıp zihnimi tamamen boşaltacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Granola ve yüksek kalorili sağlıklı şeyler yerken ve di-

zime buz koyarken YouTube'dan bir günde Büyük Kan-
yon'da koşan insanların videolarını izliyordum. Meğer
buna "Rim to Rim to Rim" ya da R2R2R koşusu deni-
yormuş çünkü toplamda 40 milden fazla bir mesafeyi bir
kenardan diğerine gidip geri dönerek koşuyorlarmış. Gör-
düğüm her şey, koşucuları bunun zayıf kalplilere göre ol-
madığı konusunda uyarıyordu, planlama gerekliydi, ölebi-
lirdiniz falan falan. Şu an akli dengem tam olarak yerinde
değildi, bu yüzden iyi bir fikir gibi göründü. Düşünmeden,
kendime bir sonraki Phoenix, Arizona uçuşuna bilet aldım,
kiralık araba ayarladım, son dakika iptali sayesinde South
Rim'e yakın bir otelde bir oda ayarladım; rotamı ve su lo-
jistiğimi yolda planlayarak havaalanına gittim.

Nihayetinde kaybedecek neyim vardı?

Hiçbir bok yoktu.

Birkaç saat sonra Arizona'ya varınca, bir su paketi, ha-
fif kat kat giysiler, yol yiyecekleri ve enerji paketleri, güneş
kremleri ve dudak kremleri, bir şapka, bir kafa lambası gibi ihti-
yaç duyacağım şeyler için alışverişe çıktım ve sonra Büyük
Kanyon Köyü'ne uzun bir yol katettim, otele girdim ve er-
kenden yattım.

Alarmım beni gece ikide uyandırdı ve saat üçten önce
koşu bandındaydım. Hava hâlâ karanlıktı, aptallık yaptığ-
ımı biliyordum, daha fazla hazırlanmam gerektiğini biliyor-
dum ama devam etmek için tereddüt etmedim.

Sadece koşmak istiyordum.

Ve yeni bir rekor kırmakta kararlıydım.

GÖKYÜZÜ AYDINLANDIĞINDA ORTAYA ÇIKAN
manzara göz kamaştırıcıydı. Görkemli kayalıklar, gündo-
ğumu tonlarında keskin bir şekilde yeryüzüne iniyordu, za-

mandan daha büyüktü, insandan daha büyüktü. Kendimi en iyi şekilde minik hissediyordum. Problemlerim önemsiz görünüyordu; acımsa değersiz.

Milyarlarca yıllık kayaların arasından kanyonun derinliklerine inerken, yükseklik düzenli olarak düşüyordu ve üç saatten biraz daha kısa bir sürede kendimi iyi, güçlü ve dinç hissederek yolun yarısını aştım. Hiç bu kadar ferah bir havada nefes almamıştım ya da doğaya bu kadar bağlı hissetmemiştim. Dizim neredeyse ağrıyordu. İhtiyacım olan tam da buydu.

Ama geriye dönmeye başlayınca durum değişti. Hava ısındı, ağırlaştı. Dizim isyan etti. Artık su doldurma istasyonları yoktu, bu yüzden daha az içip sakladım. Başlarda iyiydi ama miller geçtikçe güneş içime işledi ve susuzluktan kavruldu. Enerjim azaldı. Başım dönmeye başladı. Devam edeceksem suyum içmek *zorundaydım*.

Tüm gün sırtımda taşıdığım için ılıktı ve mataramm ağızlığından ter tadı geliyordu ama vücudumun ihtiyacı olan tam olarak buydu. Yavaş içmeye çalıştım ama ne kadar içersem içeyim yetmedi. Yol dikleştikçe su şişemi boşalttım.

Ama o zamana kadar süremi gerçekten iyi kullanmıştım. Son bölümde, en zor bölümde, hızımı devam ettirebilirsem hâlâ rekor kırma şansım vardı. Rekor kırabilirdim. Rekor kırmam *gerekliyordu*. Herkese ne başardığımı göstermem gerekliyordu. Pırlanta kol düğmeli adama, Anna'ya, onunla evleneceğini düşünen şerefsiz Julian'a, ailesine, aileme. En önemlisi, *kendime*. Kendime bunu yapabileceğimi göstermem gerekliyordu. Kazanmam gerekliyordu.

Bu noktada sahip olduğum tek şey bendim. Yeterli olmak *zorundaydım*.

Bu yüzden kendimi daha hızlı olmak için zorladım.

Yol daha da dikleşti. Buraya gelmeden yaptığım araştırma-
mama göre, o anda beş bin fitlik bir yükseklikle savaşıyor-
dum ama aralıklı antrenman yapmıştım. Bunu yapabilece-
ğimi biliyordum.

Dışarısı bin derece olmadığında, tamamen susuz olma-
dığında ve çoktan otuz mil koşmadığında.

Fırtına yaklaştıkça gökyüzü kararıyordu ama sıcaklık
azalmıyordu. Bunun yerine, hava tıpkı bir saunada olduğu
gibi yoğunlaşıyordu ve bulutlara uzanan sonsuz bir merdi-
venden yukarı koşarken, tüm dünyanın yükünü omuzla-
rımda taşıyormuş gibi hissediyordum. Yine de her seferin-
de bir adım atarak, baş dönmesini, yorgunluğu ve dizimde
derinleşen ağrıyı yok sayarak ilerledim. Gökyüzünün ken-
disine ulaşmam gerekseydi yapacağım şey bu olurdu.

Etrafımda dramatik bir manzara vardı ama bunu tak-
dir edemeyecek kadar hastaydım. Yalnızdım, bu yüzden
kesinlikle bunu paylaşamazdım. Aklımın bir köşesinde bu
deneyimi harcadığımın belli belirsiz farkındaydım. Ama
kazanma, rekor kırma, sadece yeterli değıl de daha iyi, en
iyi olduğumun soğuk, rahatlatıcı bilgisini kazanma ihtiya-
cıyla kör olmuştum.

Ben önemliydim, kahretsin. Ben arkasında durmaya de-
ğerdim. Vücudum eskisi gibi olmayabilir ama neler yaptı-
ğına bakın.

Baldırlarıma kramp girdi ve neredeyse tökezleyip pati-
kanın kenarından kanyona düşecektim. Kendimi yakala-
mayı başardım ve yumruğumu kramp giren baldırıma sap-
layıp canım çok yanmasına rağmen devam etmeye çalıştım.
Kasımdaki kramp arttı ve uçurumun kenarında düştüm.

Dişlerimin arasından inleyerek, acı verici bir şekilde her
geçen saniyenin farkında olarak kas gevşeyene kadar bal-
dırımını esnettim. Üzerine basmaya çalıştığımnda, anında beni

tekrar kilitlenmekle tehdit etti, bu yüzden kendime dinlenme izni verdim. Başka seçeneğim yoktu.

Suyum bitmişti ama belki yemek yardımcı olurdu. Çantamdan bir enerji barı çıkarttım, kuru ağzımla yapışkan fıstık ezmesi topakları hâlinde çiğnedim ve yuttum. Mide-me iyi gelmedi ve birkaç dakika sonra hepsi geri çıktı. Bir çalılığın arkasında kusarken gök yarıldı ve yağmur şiddetli bir tufan hâlinde üzerime yağdı. Kısa süre içinde hava buz kesti ve durmadan titrerken parkamı giydim.

Büyük Kanyon'da koşmanın gerçek zorluğu buydu. Sadece zihninize, vücudunuza ve patikaya karşı savaşıyordunuz. Doğanın kendisine, ısıya, soğuğa ve ceza veren yağmura karşı savaşıyordunuz.

İçimdeki kararlılık arttı. Yaklaşıyordu ama hâlâ rekoru kırabilirdim. Yağmurda koşmak tehlikeli ve aptalcaysa ne olmuş? Risk yoksa ödül de yoktu.

Uçurumdan uzaklaştım ve ileriye doğru topalladım. Her şey acı veriyordu, kramp giren baldırlarım, dizim, akciğerlerim. Yağmurda zar zor önümü görüyordum ama ilerledim.

Kayana kadar. Bu kez düştüm. Tam kenarında. Ama saçma derecede şanslıydım. Uzağa gitmedim. Yumuşak bir ıslak çimen parçasına düştüm. Çiziklerim vardı ama tam olarak kanamıyorlardı. Hiçbir şey kırılmamıştı, gururum dışında. Ve kalbim.

Anna beni böyle görse çok üzülürdü. Bunu kendime neden yaptığımı bilse daha çok üzülürdü.

Onu düşünmek gözlerimi yakıyordu ve gözyaşlarıyla savaşamayacak kadar yorgundum. Yüzüme düşen yağmur damlalarına karışmalarına izin verdim.

Canım bu kadar yansa da onu öyle sevdiğim için pişman değildim, böyle *sevdiğim* için. İlişkimizde, onun için

öyle olmadığı ortaya çıkana kadar, ben her şeyimi vermiş-tim. MLA için de her şeyimi vermiştim. Şirket batabilirdi ya da bensiz başarılı olmaya devam edebilirdi ve ben yine de gurur duyardım. Kendi payıma düşeni elimden geldiğin-ce yapmıştım. Hiçbir şey bunu benden alamazdı.

Önemli olan yarışı kazanmak değildi.

Tam buradaki, yağmur gözlerime düşerken çamurda yatıp karanlık gökyüzüne baktığım bu andı.

Acıyla, başarısızlıkla, kendimle yüzleşmekti ve bitirme-nin bir yolunu bulmaktı.

Dizimi ve uyluğumu dinlendirip fazla çalışan kaslarıma iyileşmeleri için zaman verdim ve parkamın bir bölümünde oluşan su birikintisini fark edince su geçirmez kumaşı kal-dırıp hepsini içtim.

Yağmur tamamen kesilmeden önce çiseledi, sonra ince bir sise dönüştüğünde kalktım ve patıkaya geri döndüm. Artık rekor kırma şansımın kalmadığını anlamak için sa-ate bakmama gerek yoktu. Zaten bugün daha fazla koşa-mazdım, sorumluluk sahibi bir şekilde değil. Bayılırsam ve vahşi bir hayvan tarafından yenirsem ya da hastaneye kal-dırılırsam bu bitirmek sayılmazdı.

Uzun bir çubuk buldum ve bu bulutlara uzanan bitmez tükenmez merdivende topallarken bacağımın ağırlığını vermek için kullandım. Güneş batınca kanyon yanıyormuş gibi kıpkırmızı oldu ve ben manzaranın tadını çıkartırken nefes almayı unuttum. Keşke yanımda biri olsaydı ve bunu görseydi. Bir dahaki sefere bunu doğru düzgün yapacak-tım. Yükseklik değişimleri için daha iyi hazırlanacaktım, daha çok su getirecektim, birisinden benimle gelmesini is-teyecektim.

Patikanın başı göründü ve yeni bir rekor kırmamama rağmen, ezici bir başarı hissettim. Güzel değildi. Kustum,

düştüm, küçük bir çocuk gibi ağladım ama başardım. Bittirdim.

Üzerime düşeni yaptım. Üzerime düşeni yapmaya devam edecektim.

Sonunda, tekrar kendim gibi hissettim.

KALMANIN BİR ANLAMI YOKTU. O KOŞUYU EĞLENCE olsun diye tekrar yapacak değildim. Vücudum bunu kaldıramazdı. Kendimi bir kamyon tarafından ezilmiş ve sonra öfkeli bir grup goril tarafından dövülmüş gibi hissediyordum.

Kapı çaldığında telefonumdan Büyük Kanyon haritalarına bakıp dizime buz tutuyor ve şeker gibi ibuprofen yutuyordum. Bir ziyaretçim vardı.

Anında, onu başka bir hayatta tanıyormuşum gibi görünse de Anna olup olmadığını merak ettim. Tekrar barışmamızın imkânı yoktu. O göt lalesiyle görüşürken, onun gizli âşığı ya da her ne boks o olmak gibi bir amacım yoktu. Ama aptal kalbim bunu umursamıyordu. Onu tekrar görebilirim diye heyecanlı bir köpek yavrusu gibi hopluyordu.

Gıcırdayan eklemlerimin beni kapıya götürmesini sağladım ve düğmeye basmadan önce kendime tereddüt etme izni vermedim. “Kim o?”

“Aç. Konuşmamız lazım,” dedi tanıdık bir erkek sesi... Michael. Kesinlikle Anna değildi. Evet, hayal kırıklığına uğradım ama Michael’la bu konuşmayı yapmanın vaktinin geldiğini biliyordum. Bir karar verip bunu sindirmeye vaktim olmuştu.

Tek kelime etmeden düğmeye basıp onu binaya aldım, dairemin kapısını açtım ve dizime buz tutmaya devam edebilmek için kanepeme doğru topalladım.

Birkaç dakika sonra zilim çaldı ve deneyeceğini bildiğim gibi Michael kapıyı açmayı denedi. Kilitli olmadığını görünce içeri girdi ve kanepeye gelip yanıma oturdu.

Haritalarıma bakıp, “Selam,” dedim. “Ne oldu?”

“Cidden mi? ‘Ne oldu?’” diye sordu Michael. “Hangi cehennemdeydin? Satın almayla ilgili işler tüm hızıyla devam ediyor ve sen durup dururken ‘Koşmaya gitmek için izin alıyorum, çarşambaya kadar dönerim,’ diyerek e-posta atıyorsun. Seni yüz kez aramayı denedim.”

“Üzgünüm, Büyük Kanyon’da telefon çekmiyordu.”

Michael’ın gözleri beni öldürmek ister gibi yuvalarından fırladı.

“Sanırım LVMH anlaşmasının yeni şartını konuşmak istiyorsun,” dedim.

Michael, “Bana neden söylemedin? Bunu avukatlarımızın birinden duymak zorunda kaldım. Paniklemişti,” dedi.

“Panikleyecek bir şey yok,” dedim sakince. LVMH’nin kararı hakkında *iyi* hissetmiyordum ama artık beni kahretmiyordu.

Michael, parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi ve rahat bir nefes aldı. “Bir yolunu bulacağımı biliyordum.”

Bana bu kadar güvenmesi beni gülümsetti. İyi bir arkadaştı.

“Yani ne yaptın? Nasıl çözeceğiz?” diye sordu.

“Çözmeyeceğiz. Görevimi bırakacağım,” dedim. Bir patlama yaşayacak gibi ağzım açtı, bu yüzden devam ettim, “Başlarda, çok *kızmıştım*. Öngördüğüm bu değildi, biliyor musun? Son âna kadar senin ve benim olmamızı istedim. Ama bu mantıklı değil. Bu mükemmel bir fırsat ve gidebileceğin yere kadar gitmeni istiyorum.”

“Çoktan gitmiş gibi konuşuyorsun,” dedi Michael inanamayarak.

“Yani, gitmedim. Her şey, her kimse yeni adama geçene kadar kalacağım. Muhtemelen Hamptons’ta evi olan iyi, beyaz saçlı yaşlı bir adamdır. Ama bundan sonra şirketten ayrılacağım, evet.” Eski işimi devralan adamdan emir alıp rütbemin düşürülmesi berbat olurdu. Gerçekleşmeyecekti. Tuvalet temizlemeyi tercih ederdim. Belki de restoran işine girerdim. Kendimi böyle bir şey yaparken görebiliyordum.

“Eğer durum buysa o zaman reddediyoruz,” dedi.

Uzun bir nefes verdim. “Bunu söyleyeceğini biliyordum ama bu konuda mantıklı olmalısın. İkimize de bir ton para vermekle kalmayacaklar, aynı zamanda...”

“Hayır.” Kanepeden indi ve salonumda tedirgin bir şekilde volta attı, saçlarını çekiştiriyordu ve her adımda bana daha da sinirli bakışlar atıyordu.

“Bir saniye bile seni atmalarına izin vereceğimi düşündüysen o zaman hiçbir fikrin yok.”

Buz torbasını dizimden çektim ve bunu konuşalım diye kalktım. “Dinle...”

“Tekrar otur ve şu buz torbasını dizine koy. Ölümüne koşuyordun, değil mi?”

“İyiyim.” Ama oturdum ve buz torbasını dizime koydum. “Bu konuda bu kadar dramatik olmayı bırakır mısın? Yapılması gereken bu. Satın almanın devam etmesini istiyorum.”

Bana saçmalıyormuşum gibi baktı. “MLA’da çalışmakla ilgili sevdiğim iki şey var. Bir...” –parmağını kaldırdı– “çocuklar için kıyafet tasarlamam ve iki...” –ikinci parmağını kaldırdı– “aynı zamanda en yakın arkadaşım olan muhteşem CEO ile çalışabilmem. Seni kaybedersem işim otomatik olarak cazibesinin yarısını kaybeder. Bunun olmasına izin veremem. Bu bizim şirketimiz. Kararları biz veririz. Yani kalıyorsun.”

Başımı salladım, dinlemediği için öfkelenmişim ama gizliden gizliye gurur duymuştum. İşte bu yüzden en yakın arkadaşımdı. Bu yüzden de bu fırsatı kaçırmamasına izin verirsem kendimle yaşayamazdım. “Şirket için en iyisi bu değil. Geriye bir adım atıp duruma mantıklı bir şekilde bakmalısın. Uluslararası dağıtım kanallarıyla...”

Michael, kalkıp kapıya doğru ilerledi, “Bunu dinlemiyorum,” dedi. “Gidip avukatlarımızla konuşacağım ve bu işe son verdiğimizizi söyleyeceğim.”

Ben daha fazla itiraz edemeden çıktı ve kapıyı kapattı.

Biraz kirli hissederek pes etmiş bir nefes verdim, telefonumu aldım ve karısını aradım.

Beşinci çalışta açtı. “Alo?”

“Selam, ben Quan. Michael bir dakika önce çıktı,” dedim.

“Ah, tamam. Haber verdiğin için sağ ol.”

“Sana ben çekilmezsem LVMH’nin satın almayı sürdürmeyeceğini söyledi mi?” diye sordum.

“Evet, söyledi.”

“Yani, ben çekilmeye razı olmama rağmen satın almayı durdurmaya çalışıyor. Bunu yapmasına izin veremezsin Stella,” dedim.

“Payını mı istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Hiç de öyle değil.” Ondan başkası bunu sor- saydı incinirdim ama kötü niyeti olmadığını biliyordum. Sadece bilgi istiyordu. “Şirketin küresel bir marka olmasını istiyorum. Michael’ın başarılı olmasını istiyorum. Doğru seçim bu.”

“Ben aynı fikirde değilim,” dedi mantıklı bir tonla. “Şirketi başarılı kılan şeyin yarısı senin liderliğindi. Küstah, etkili ve çalışanlarıyla anlamlı bir ilişkin var. Başka bir CEO, onları senin kadar etkili çalıştıramaz. Ortakların da seni seviyor. Başkası başta olursa MLA için çalışmak

isteyeceklerini sanmam. Ayrıca MLA hakkındaki dergi makalelerini gördün mü? Basın Michael ve seni beraber göstermeyi seviyor.”

Başımı kırlentlere koyup bıkkınlıkla inledim. “Neden beni bu işlere bulaştırmakta ısrar ettiklerini anlamıyorum.”

“Sen markanın bir parçasısın Quan,” dedi basitçe. “LVMH’nin senin bırakmanı istediğini duyunca hayal kırıklığına uğradım. MLA konusunda ne yaptıklarını bilmedikleri açıldı ve muhtemelen ellerine fırsat geçerse özel bir şeyi mahvedecekler. Lütfen, satışın tamamlanması için Michael’ı ikna etmemi isteme. Sefil olur ve şirket için iyi olmaz. Seçimini onaylayamam.”

Avcumu alnıma bastırdım, günah ve görev arasında kalmıştım. Bir ekonometrisyen olarak Stella sorunlara duygusal bir gözle bakmazdı. Beni harcanabilir bulacağından emindim.

Ama öyle bulmadı.

Tersine tam da duymak istediğim şeyleri söyledi.

İşi bırakıp doğru şeyi yapmaya hazırdım. Artık ne yapacağımı bilmiyordum.

“Bunu bırakmak çok mantıklıymış gibi konuşuyorsun,” dedim.

“Çünkü öyle.” Hattan bip sesi geldi ve “O arıyor. Kapatmam lazım. Görüşürüz Quan.”

“Görüşürüz Stella.”

Telefonu kapatıp kanepeye attım. Önüme bakıp enerjimi başka bir şeye vermeye hazırdım. Hayatımı, kendimi pırlanta kol düğmeli kasıntı şerefsizlere kanıtlamaya çalışarak harcamayacaktım. Kendimi *kimseye* kanıtlamama gerek yoktu. Bununla işim bitmişti.

Ama görünüşe göre hâlâ bulunduğum yerle ilgili yapmam gerekenler vardı. Görevim henüz bitmemiştii.

OTUZ BEŞ

Anna

SONRAKİ GÜNLER GARİP BİR BULANIKLIKLA GEÇTİ. Zamanın çoğunu uykuyla geçirmişim gibi hissettim ama beni canlanmış ve dinlenmiş hâle getiren kaliteli bir uyku değildi.

Babama bakıyor olmam gerekirdi ama artık dışlanmıştım. Eve dönemezdim. İronik olarak Priscilla'dan, annemden, babamdan, o odadan ve mi bemol iniltisinden uzak olmak rahatlatıcıydı. Ama içimi suçluluk ve derin bir reddedilmişlik hissi kaplıyordu. Öncekinden daha iyi değildim, daha kötü bile olabilirdim. Yemeklerin tadı iyi gelmiyordu. Okuyacak kadar odaklanamıyordum. Müziğe sığınamıyordum.

Quan'ı özlüyordum.

Uyanık olduğumda, bana eşlik etsin diye David Attenborough tarafından seslendirilen belgeselleri izliyordum ya da telefonumdan Quan'la olan fotoğraflarıma bakıyordum. İstememe rağmen kendime arama ya da mesaj atma izni vermiyordum. Onu incitmiştim. İnsanların fikirlerine karşı korkumun beni kontrol etmesine izin vermiştim.

Peki, bana ne faydası olmuştu?

Hayatım harabeye dönmüştü. Ama bunun sebebi en başından yalanlar üzerine inşa edilmiş olmasıydı, *benim* yalanlarımın. Belki de bu hep olacaktı. Belki de olması *gerekiyordu*. Sonunda benden verebileceğimden daha fazla-

sını istediklerinde, kendi adıma konuştuğum için ailemden özür dileyemiyordum.

Eğer özür dilemem gereken biri varsa bu Quan'dı ki parti gecesi söylemişim: "Üzgünüm." Ama düzeltememiştim. Hak ettiği şekilde, ona herkesin önünde sahip çıkamamıştım ve bu yüzden sonsuza kadar pişman olacaktım. Tekrar yapabilseydim, onun benim olduğunu herkese söylemekten gurur duyardım.

Ama artık benim değildi.

Ama daha iyi bir özür *dileyebilirdim*. Bu konu hakkında düşündükçe bunu yapmam gerektiğine daha çok emin oldum. Neredeyse bir gün boyunca buna takılıp kaldım—hangi gün olduğundan bile emin değildim; telefonuma bakınca pazar olduğunu gördüm—harekete geçme ihtiyacı beni duşa itti, vücudumdaki iki haftalık kirden ancak arındım.

Temizlenip yeni kıyafetler giyince Quan'ın evine 15 dakika yürüdüm. Daha önce bir kez geldiğim sekiz katlı, kutu gibi bir binaydı ve o zaman da babamın hastaneye kaldırıldığı gece otoparka gelmişim. Buranın içine hiç girmemişim. Muhtemelen içeride "Kötü Kız Arkadaş Özellikleri" yazan bir liste vardı.

Terli, eşofmanlı bir adam ön kapıyı açıp bana kapıdan iki kere bakmadan önce onu aramak ya da içeri girmeme izin vermesini istemek için gereken cesareti topluyordum.

"Sen Anna'sın," dedi.

"Seni tanıyor muyum?" Yüzleri hatırlamada iyi değilim ama o kadar yakışıklıydı ki önceden tanışsam hatırlardım.

"Ah, hayır. Tanışmadık ama fotoğraflarını gördüm. Ben Michael." Elimi sıkmaya çalışmadı ama bana temkinli bir şekilde gülümsedi. "Quan'ı mı görmeye geldin?"

Utanarak başımı eğdim. “Evet.”

“Neden?” diye sordu.

“Ondan özür dilemem lazım,” demeden önce bir anlığına huzursuzca ayakkabılarımın içinde kıvrandım.

Kısa bir duraksamadan sonra bana gülümsedi ve kapıyı tutmak için kenara çekildi. “Burayı bilmiyor gibi görünüyorsun, 8C’de. Kapıya vur. Zili asla duymaz.”

İçeri koşarken minnetle, “Teşekkür ederim,” dedim.

Asansörle çıkmam kısa sürdü ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki uzun sürmüş gibi geldi. Ona nasıl hissettiğimi göstermek için ne yapmam gerektiğini biliyordum ve korkutucuydu. Ama işe yararsa fark yaratacaktı, buna değerdı.

8C yazan kapıya ulaşınca elbisemi düzelttim, saçımı kulağımın arkasına attım ve kapıyı çalmadan önce çenemi kaldırdım. Niyet ettiğim gibi üç kez.

Çünkü gerçekten niyet etmişim.

Sadece hareket etmiyordum. Kimse bana baskı yapmadı. Kimse zorlamadı. Kapıya *ben* istediğim için vurdum. Burada duruyordum çünkü tam olarak *olmam* gereken yer burasıydı.

Ben, Anna. Söylemem gereken bir şey var.

Quan

KAPI ÇALDIĞINDA ÖYLECE DUŞTA DURUYORDUM, Micahel’le olan koşumdan sonra kaslarımdaki yorgunluğun ve sıcak suyun tenimde bıraktığı acının tadını çıkarıyordum; onu da R2R2R koşusuna ikna ettim, ikimiz de hazır olur olmaz beraber yapmayı düşünüyoruz. Homurdandım ve belime havlu sarmadan önce sudan çıktım. Michael anahtarlarını falan unutmuş olmalıydı.

Kapıyı açınca Anna’yı görmeyi hiç beklemiyordum. Yüzü solgun, hatta neredeyse cansızdı. Gergin olduğu belliydi. Ama gözlerinde keskin bir ışıltı ve çenesinde inatçı bir titreme vardı. Tıpkı YouTube videosunda kemanıyla ilk notaları çalmadan önce olduğu gibi görünüyordu. Aşırı güzeldi. İki saniye boyunca nefessiz kaldım.

“Eğer sorun olmazsa seninle konuşmak istiyorum,” dedi. “Özür dilemek.”

O kelime, *özür*, bana her şeyi hatırlattı ve ona bakma ihtiyacımla kendimi korumak için kapıyı kapatma ihtiyacım savaşıırken kapı kolunu daha sıkı tuttum. “Zaten özür diledin. Tekrar yapmana gerek yok.”

“Bu beni affettiğin ve barışacağın anlamına mı geliyor?” diye sordu umutlu bir sesle. Gülüşü hafifti ama gözleri karanlıktı, emin değildi.

“Anna...”

Omzumun üzerinden daireme baktı. “Gelebilir miyim?”

Belimdeki havluyu gösterip kibarca göndermek için, “Uygun bir zaman değil. Tam...” Geri çekilirken yüzü düştü, gözleri ıslandı ve kendime hâkim olamayarak kapıyı açtım. “Gir.”

İfadesi anında aydınlandı ve alanıma girerken yanımdan geçti. Buraya ilk kez geldiğini fark ettim. O her şeyi gözden geçirirken nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Her şey düzgündü çünkü sonunda temizlikçi gelmişti ve evi tüm modern koltuklar ve dekorasyonla birlikte mobilyalı tutmuştum. Bunların hiçbiri beni temsil etmiyordu ama parlak ve havadardı, özellikle böyle gün içinde.

“Burası güzelmiş. Beni içeriye aldığın için sağ ol,” dedi, bunu o kadar kibar bir şekilde söyledi ki durumu olması gerekenden on kat daha garipleştirdi. Ayrılmıştık ama hâlâ *bizdik*.

Sonra sessizleşti ve bakışım çantasının kolunu sıkan ellerine kaydı. Bir şekilde onu rahatlatmam, sakinleştirmem gerektiğini hissettim ve ona sarılmak gibi aptalca bir şey yapmamak için ellerimi arkamda birleştirdim. Bunu düşününce bile kollarım seğirdi. Ona sarılmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Kendime zorla ayrıldığımızı hatırlattım. Yaptığı şeyden sonra kendisine saygı duyan hiçbir adam onunla barışmazdı.

Aniden, “Üzgünüm,” dedi. “Yaptığım şey için üzgünüm. Özellikle topluluk önünde konuşmakta zorlandığım için böyle oldu, özellikle de ailem varken. Bunun korkunç bir bahane olduğunu biliyorum ama doğru. Değişmeye kararlıyım ama, eğer şansım olursa... konu sen olunca bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Senin etrafına bir çizgi çizeceğim ve seni koruyacağım, senin arkanda duracağım, doğru zamanda senin için konuşacağım. Seni güvende tutacağım. Ve aynısını kendim için de yapacağım. Çünkü ben de önemliyim.”

Sözleri, yüzündeki ifade, vücut dili, hepsi pes etmem için yalvarıyordu. Bir yanımda bunu istiyordu. Ama büyük bir yanımda, bana ayrılacağını söylediği adamın tüm ailesinin önünde evleneceklerini ilan etmesine ve öpmesine izin verdiğinde nasıl hissettiğimi çok iyi hatırlıyordu. “Söylediğinde ciddi olduğunu biliyorum. En azından şu an ciddisin. Ama Anna, vakti gelince gerçekten doğru şeyi yapacağın konusunda sana güvenmiyorum. Sadece güvenmiyorum. Benden *utanıyorsun*. Çünkü ben lanet olası Julian gibi değilim.”

Keskin bir nefes aldı. Gözünden yaşlar dökülürken, “Senden utanmıyorum,” dedi güçlü bir şekilde. “Senin Julian gibi olmanı istemiyorum. Senin olduğun gibi olmam istiyorum. *Seni seviyorum*. Geçen ayları sensiz nasıl atlatılabıldım bilmiyorum. O evdeki her gün benim için cehennem, babamın acı çekmesini izlemek, hayatından nefret etmesini izlemek ve onu yine de hayatta tutmak. Neredeyse yaşayacak bir şeyim kalmayana kadar beni parça parça mahvetti. Üzüntü, acı, umutsuzluk ve kendime karşı var olan farklı türlerdeki nefretle kaplandım. Ama sen benim aydınlık noktam oldun. Sen beni çektin. Kırık kalbimin hissedebildiği tek iyi şey sana olan sevgisi.”

Sözleri beni o kadar etkiledi ki şok geçirdim. Doğruyu söylediğini biliyordum. Sesinde duyabiliyordum ve kendi gözlerimle gördüğüm şeye uyuyordu. Ne yaptığımı fark etmeden ona doğru birkaç adım attım ve kendimi durdurdum. Sözlerinin ikinci kısmına değil, ilk kısmına hitap ederek, “Ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum,” diye fısıldadım. Aşkını kabul etmesine ne diyeceğimi bilemedim. İstedğim buydu ama korkarım ki bizim için bir yol yoktu.

Başka tarafa baktı ve yüzünü elinin tersiyle sildi. “Bundan nasıl bahsedeceğimi bilmiyordum. İyi insanlar, sevdik-

leri insanlara bakarken böyle hissetmezler. Beni... mutlu, amaç sahibi falan hissettirmesi gerekirdi.”

“Babanın durumu farklı,” diye belirttim. “Öyle hissettiğin için seni yargılamıyorum.”

“Ailem yargılıyor,” dedi ve yüzü o kadar yoğun bir acıyla kırıştı ki ona doğru bir adım daha attım. “Ama onların ne düşündüğünü, *herhangi birinin* ne düşündüğünü umursamamayı öğreneceğim. Çünkü böyle devam edemem.” Sonra çantasını yere bıraktı ve omuzlarını dikleştirip yoğun bir kararlılıkla bana baktı.

Elbisesinin yan fermuarını çekmeden, “Bana güvenmeni sağlayamam ama *sana* ne kadar güvendiğimi gösterebilirim,” dedi.

“Sen ne...”

Elbisesini çıkararak öylece yere düşmesine izin verdi ve dilim boğazımda kenetlendi. Ne yaptığını tahmin edemedim. Düşünmem gerekti. Sırtına uzanıp sutyenini açarken ve göğüslerinden düşmesine izin verirken tek yapabildiğim izlemektir.

Alt dudağını ısırp iç çamaşırının beline uzandı, bileklerine doğru itti ve kenara attı.

Açgözlülükle onun çıplak vücudunu, göğüslerini ve koyu göğüs uçlarını, belinin kıvrımını, kalçalarının kabarıklığını, tatlı kalçalarının arasındaki vahşi bukleler bulutunu seyrediyorum. Onu hiç bu kadar net görmemiştim. Çünkü sadece karanlıkta sevişmiştik.

Hızlıca nefes alıp görünür biçimde titrerken aradığını bulana kadar dairemde dolandı ve oraya doğru ilerledi... yatak odama. Bacaklarım benden bağımsız olarak onu takip ediyordu; tüm camlardaki perdeleri açmış, dağınık yatağıma oturarak kafasını yastığıma yaslayana kadar yatmıştı, bense tamamen şok olmuş hâlde yalnızca izledim.

Gözlerini kapattı ve yanağını yastığıma dayadı, kokumu ciğerlerine çekiyor gibi derin nefes aldı. “Sana söylememi istemiştin... ya da göstermemi... neyi sevdiğimi,” dedi. “Benim için çok zor bu yüzden lütfen... bana sabır göster.”

“Bunu yapmana gerek yok. Ben asla...”

“İstiyorum,” dedi, gergin olmasına rağmen kelimeleri kesin ve netti.

Beyaz çarşafLARımın üzerinde huzursuzca kıpırdandı, battaniyeleri ellerinin arasına aldı ve sonunda sahip olduğu tüm cesareti toplayıp bacaklarını benim için açtı. Başta biraz ama sonra daha geniş. Ben görebileyim diye. Her kıvrımı, her çizgiyi, her rengi, her sırrı bana açıldı ve ben ona bakarken sarhoş oldum.

Beni yarı kapalı kirpiklerinin arasından izleyerek ellerini karnının üzerine bastırdı ama kendine dokunmadan önce cesaretini kaybederek gözlerini yumdu, o kadar sert yutkundu ki sesini duydum.

“Dokunulmayı sevdiğim belirli bir tarz var,” dedi. “Bu şekilde olmak zorunda yoksa rahatlayıp kendimi bırakmıyorum.”

Sonsuzluk gibi hissettiren bir süreden sonra, parmak uçları klitorisine değdi ve o kendine dokunurken durup onu izledim. Nefes alış hızlandı, kalçaları yükseldi; daha seksi hiçbir şey görmemiştim.

Yatağın ayak ucunda otururken kendi kendime, “Bir örüntü var,” dediğimi duydum, uzak duramadım. Tabii ki bir örüntü vardı. O Anna’ydı. Ama karmaşık değildi. Çok basitti. Bir simetrisi vardı; eşit sayıda, saat yönünde ve saat yönünün tersine vuruşlar. Ona öyle dokunmayı o kadar çok istedim ki fiziksel bir ihtiyaç gibi gelmeye başladı.

Yüzü koyu bir kırmızıya döndü ama başını salladı, “Garip olduğunu biliyorum ama...”

“Senin ihtiyacın olan şey asla garip olamaz. Yalnızca neyse o işte,” dedim. “Başka neye ihtiyacın var?”

Sormamam gerekirdi. Hâlâ bunun nereye gittiğini bilmiyordum. Ama duramadım. Bilmek zorundaydım.

“Bilmiyor musun?” diye nefes aldı.

“Hayır, bilmiyorum.”

“Bunu yaparken yalnız kalmamam için bana dokunup öpmene ihtiyacım var,” dedi ve görünüşe göre yanıt vermemi beklerken nefesini tutuyordu.

İçimde tam bir savaş koptu. İsteddiği şeyi yapmak istiyordum. Daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Çıplaktı.

Benim. Yatağımdaydı.

Ama bu onu affedip tekrar kalbimi kırmasına izin verme riskini almam demekti.

Çok uzun süre bekledim ve bir hıçkırığı bastırmak için ağzım kapatıp yataktan kalkmak için hareket etti. Yüzünü çevirdi ama yeterince hızlı değildi. Onun yıkımını gördüm ve karın boşluğuma bıçak yemiş gibi hissettim. Ayağını yere değdirmeden onu kendime çektim.

“Sorun yok,” dedi düzensiz bir sesle. “Anladım. Mahvettim. Hak etmiyorum...” Onu öptüm. Sadece bir kere. Bunun bir hata olduğunu, o ânın sıcaklığıyla yapıldığını söyleyebileceğimi biliyordum. Bizi hâlâ bitirebilirdim. Ama sonra onu tekrar öptüm ve ağzı o kadar mükemmeldi ki onu daha fazla öpmeden duramadım.

Onun tadına bakar bakmaz benim için bittiğini biliyordum. Bunu kaybedemezdim. Artık neler yaşadığını biliyordum. Sonunda bana karşı açık oluyordu, tıpkı en başından beri istediğim gibi. Onun için zordu ama yine de deniyordu ve bu benim için her şeydi. Onu affettim. Onun için her şeyi riske atardım. Onu, içimdeki her şeyle öptüm. Belki de

fazla serttim ama beni kucakladı. Beni, bensizken aklıktan ölüyormuş gibi öptü.

Ağzını bırakıp, onu boynuna kadar öptüğümde titredi ve “Beni, benim için üzüldüğünden mi öpüyorsun?” diye sordu.

Boynunu ısırđım ve elimi uyluklarının arasına kaydırđım. Bana gösterdiği gibi dokundum. “Sence birine üzülmünce bunu mu yapıyorum?”

Omuzları öne doğru eğildi ve kalçaları keskince elime baskı yaptı. Ağzı sessiz bir solukla açıldı.

Bildiğimi düşünmeme rağmen “Bu hakkım var mı?” diye sordum. Orgazm olmaya çalışırken parmaklarımı ısılatıyordu. “Bu iyi mi?”

Cevap vermek yerine, beni uzun bir öpücük için çekti.

Dudaklarımı yalarken, dilimi emerken, beni aklımı kaçırđan küçük muhtaç sesler çıkarırken kalçaları elime karşı dalgalanıyordu. Bana açlıkla dokunuyordu; yüzüme, kafa derime, omuzlarıma. Tırnakları sırtımı kazıyordu, sertti ama derimi çizecek kadar da değildi; vücudumdaki her kas geriliyordu. Onu yatağı yatırıp içine girme içgüdüğü neredeyse dayanılmaz hâle gelmişti.

Beni durdıran tek şey odanın parlaklığıydı. Önceden beraberken, karanlık sadece onun için değildi. Beni de koruyordu.

Havlumun üzerinden kalçalarımı tutunca, kumaş hassas bir şekilde gevşedi ve düşmeden önce boşdaki elimle zar zor yakaladım.

İçimdeki çatışmayı fark etmemiş gibiydi. Artık hareketleri aceleciydi, aceleci ama hüsrana uğramış. Bunu bana dokunuşundan hissedebiliyordum; bir şey arıyor, bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi.

“Söyle,” dedim.

Kollarımda titrerken beni daha sert öptü. Omuzlarımda tırnaklarının baskısını hissediyordum, elimden akan nemi hissediyordum, vücudundaki gerginliği hissediyordum. Yakındı. Ama boşalamıyordu.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordum. Onu ve beni, bizi buna birlikte dahil ettiği sürece her türlü sapkınlığa vardım. Sadece ona vermek için ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

“İhtiyacım olan...” Bitirmeden yüzünü boynuma sakladı.

“Göt oyunu mu?” diye fısıldadım kulağına.

“Hayır,” dedi şaşırarak. “İhtiyacım olan...” Ama yüzünü boynuma daha çok bastırdı. “Bu neden bu kadar zor?”

“Perdeleri kapatalım mı? Önceki gibi olsun diye?” Biraz yanılttı ama evet demesini istiyordum.

Bana baktı ve gözyaşları göz pınarlarına dolarken başını salladı. “Bunu karanlık değilken yapmak *istiyorum*. Sana ne zaman olduğunu söylemek istiyorum ben... ama ben... ben hâlâ korkuyorum.” Çenesi titredi ama gözlerinde vahşi bir ışık yanarken dengesiz bir nefes aldı. “İhtiyacım olan...” Bir nefes daha. “İhtiyacım olan...” Kollarını boynuma sardı ve uzun ürpertici bir an boyunca bana sıkıca sarıldı.

“Söz, varım,” dedim.

Çenemi öptü ve kulağıma fısıldadı, “Beni sikmene ihtiyacım var.”

Sözleri bana bir şok dalgası gönderdi, özellikle o kelime çünkü bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Tuhaf bir aşırı farkındalık beni ele geçirmeden önce tenim sıcaktan yandı. Sanki her şey bu ânı hazırlıyormuş gibi geldi.

Kendimi çektim ve ellerimi belimin etrafındaki havluya götürdüm. Beni tamamen içine almıştı. Benim de aynısını yapmam gerekiyordu. Bu bozuk bedenim eskisi gibi değildi ama sahip olduğum buydu. Beni cehenneme sürükleyip oradan çıkartmıştı. Artık utanamazdım.

Gözlerimi yüzünde tutarak kendimi ona açtım.

OTUZ YEDİ

Anna

QUAN'IN BEDENİ MÜREKKEP, YAĞSIZ KOŞUCU KASLARI ve erkeksi hatlardı.

Güzeldi.

Uyarılmışlığı gururla ortaya çıktı ve bu beni temel düzeyde memnun etti. Bu *bana* yanıttı. Arzuladığı *bendim*. Diğer yanı, utanmasına sebep olan yanı, gerçek hayatta ve resimlerde gördüğümle hemen hemen aynıydı. Belki biraz daha eşit olmayan bir görünümü vardı. Ama kabul ediyordum, tıpkı onu kabul ettiğim gibi. Tıpkı mükemmel olmayan kemammı kabul ettiğim gibi.

Bunu beklemiyordum. Ona bunu yaptırmaya çalışmıyordum ama istediğim şeyin doğal sonucunun bu olacağını tahmin etmeliydim.

Onun güveni beni mahcup ederken, aynı zamanda onurlandırdı. Onu daha çok sevmeme sebep oldu.

Ona doğru uzandım ama çok yaklaşımadan önce, “Sana dokunabilir miyim?” diye sordum.

“Her zaman,” diye yanıt verdi.

Elimi eline aldı, parmaklarımı cinsel organına dolamasını bekledim. Ama onun yerine, beni, vücudunda mürekkeple kaplı olmayan yerlerden biri olan pelvik bölgesinin iç kısmındaki küçük, kabarık bir çizgiye yönlendirdi.

“Ameliyattan kalan tek görünür yara bu,” dedi.

Parmaklarımı dört-beş santimetrelık izin üzerinde gez-

dirdim. Bu kadar küçük bir şeyin böyle büyük bir etki bıraktığına inanmak zordu. Bu kesik sayesinde, bu ameliyat sayesinde şu an benimle buradaydı.

Eğilip dudaklarımı yarasına bastırdım. Tiksindiğimi, bu yaraya minnettar olduğumu, onu sevdiğimi, her şeyini sevdiğimi bilmesini istiyordum. Şefkatime şahit olması için yanağımı cinsel organının sert uzunluğuna değdirdim, sonra diğer yanağımı da. Kadife gibi yumuşaktı ama sıcaktan yanıyordu. Başına masum bir öpücük kondurdum.

“Anna, bunu yapmana gerek yok,” dedi kalın bir sesle. “Sevmediğini biliyorum...”

“Bu oral seks değil. Sadece seni öpüyorum,” dedim ama sonra dudaklarım aralandı ve dilimi üzerinde gezdirdim. O kadar yol katettikten sonra ağzıma almak dünyadaki en doğal şey gibi geldi.

Sanki ona elektrik vermişim gibi irkildi. Göğsü kabardı. Karın kasları dalgalandı ve gerildi, derisine kazınan dalgalar denizdeki gerçek dalgalar gibiydi. Ama yüzüme dokunduğunda, parmakları dayamlmaz derecede kibarlı.

Onu emip, daha derine almadan dilimle ucuna dokunurken bakışlarını benden ayırmadı. Ona zevk veriyordum ama bunu beraber yapıyorduk. İkimiz de yalnız değildik. Ben sadece mastürbasyonu için bir aksesuardan ibaret değildim.

Ve bunu yaptığım diğer zamanların aksine, kendimi bundan zevk alırken buldum. Boğuk sesleri beni heyecanlandırıyordu. Vücudunda zar zor kontrol edilen şiddet beni heyecanlandırıyordu. Her tepkisi beni heyecanlandırıyordu.

Reddedemeyeceğimi bilerek başımı iterek, benden zorla bir şey almadı. Seçmeme izin verdi. Ve bu yüzden ben vermeyi seçebildim. Bu her şeyi tamamen değiştiriyordu.

Onu ağzımla okşarken saniyeleri saymıyordum. Başka bir şey yapabilmem için çabucak bitirmesini ummuyordum.

Bunun yerine duyularımla ziyafet çekiyordum, onun hissiyle, tadıyla, temiz kokusuyla, görüntüsüyle, şiddetli nefes sesiyle sarhoş oluyordum. İçimde bir şeyler uyanıyordu. Bacaklarımın arası daha çok ıslanıyordu ve içimdeki boşluk hissi ağrı verene kadar genişliyordu. Dudaklarımı sert bir öpücükle kaplayıp vücudumu kendi vücuduyla kapladıktan sonra sırtımı yatağa doğru itince, arzudan neredeyse aklım başımdan gidiyordu.

Parmak uçlarıyla bana dokunuyordu. Tam olarak ihtiyacım olan şekilde. Çünkü ona nasıl olduğunu göstermiştim. Ve onun dokunuşuna doğru eğilirken haykırıyordum. Tam sınırdaydım ama ihtiyacım olan bir şey vardı, bana arzulamayı öğrettiği bir şey. Onu kendime çektim, kelimeleri dudaklarımdan çıkması için zorladım... o kelimeyi.

Ama o anladı. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve parmakları bana dokunmaya devam ederken, ikimiz de cinsel organının yavaşça içime girmesini izledik. Bedenimin onu kabul etmek için gerilmesi, bu sıradışı dolgunluk beni nefessiz bıraktı. Bu ânın tadını çıkarmak, her minik detayı ezberlemek istiyordum. Mükemmel ritmi bulup geri çekilip tekrar içime girdiğinde, beni tüm doğru yerlerden tüm doğru şekillerde okşadığında çaresizce ona yapıştım. Beni içine alırken, beni *sikerken* yüzünde oluşan yoğunluk, vücudunun akıcılığı ve vücudunun oyunu beni büyülüyordu.

Karanlık onu benden almıştı. Korkum onu benden almıştı.

Aldığım zevk arttıkça, her zerrem gerildi. Zamanın dışında bir anda uçurumda asılı kalırken, zirveye ulaşmak üzereyken, onunla fazladan bir bağa ihtiyaç duyarak onu deli gibi öptüm. Sarsıntılar içimi parçalarken aldığım her nefeste haykırarak onu öpmeye devam ettim.

Altında titrerken bana attığı bakış, tatmin ve şehvetle

kararmıştı ama şefkat doluydu, aşk doluydu ve burada, gün ışığında onun yanında tamamen güvende olduğumu biliyordum.

Hareketleri hızlandı, ifadesi acıya yaklaştı ve bir teslimiyet sesiyle daha derine girdi, kalplerimiz birlikte çarparken bizi sıkıca birleştirdi. Onu tuttum, yumuşakça öptüm ve gülümseyerek kulağına “*Seni seviyorum,*” diye fısıldadım.

SAATLERİMİZİ YATAĞINDA TEMBELLİK YAPARAK, sohbet ederek ve güneş ışığı çıplak tenimizi örterken birbirimize gülümseyerek geçirdik. Ben parmaklarımla üzerlerinden geçerken bana su dövmelelerinin hikâyelerini anlattı. Ben de ona denizden esinlenen sevdiğim klasik müzik parçalarından bahsettim, Wagner’in *The Flying Dutchman* açılışı ve Debussy’nin *La Mer*’i, onların nasıl hem mutlu sakinlik anlarını hem de yakıcı şiddet anlarını içerdiğini anlattım. Müzikten bahsetmek, beni her zamanki gibi Vivaldi’nin *Dört Mevsim*’ine götürdü ve *Yaz* ve *Kış* bölümlerinin eşsiz yoğunluğundan, nasıl en muhteşem ve güzel fırtınaları uyandırdıklarından bahsetmek zorundaydım. Fırtınaları öyle tanımlayınca güldü ama bunu ilgiyle yaptı. Eğer birine tutulmazsan fırtınaların mükemmel olduğunu söyledi. Ayrıca müzik tutkumun benimle ilgili en sevdiği şeylerden biri olduğunu ve hazır olduğumda tekrar çalacağımdan emin olduğunu söyledi. Umarım haklıdır.

Açlık, bizi yataktan çıkarıp yemek arayışıyla şehre çekince el ele tutuştuk ve birbirimize yakın durduk, tüm olanlardan sonra fazladan güvenceye ihtiyacımız varmış gibi vücutlarımız arasındaki temas noktalarını en üst seviyeye çıkarttık. Canım noodle çekiyordu –dünyada en sevdiğim yemekti– bu yüzden beni dünyadaki en iyi noodle’ın

olduğu Chinatown'a götürdü. İkimiz de dumanı üstünde tüten, baharatlı, etli Tayvan noodle  orbası söyledik; birtirdiğimizde karnımız doymuŗ, sin slerimiz a ılmıŗ, dillerimiz uyuŗmuŗtu ve acı bibere tepki olarak salgılanan acı endorfininden kafamız iyiydi.

Uykum vardı, bu yüzden beni evime götürdü. Belgesel izlemıŗ olabiliriz, hatırlamıyorum. Ama ondan ayrılamadığım için çok fazla sarılma vardı ve bence o da aynı Şeyi hissediyordu.  p ŗt k ama cinsellikle dolu bir  p ŗme değildi. İlgimizi belli etmek için  p ŗt k. Ninni gibi gelen kalp atıŗları eŗliđinde, göğsünde uyuyakaldım.

Tam anlamıyla kusursuz bir geceydi.

Bu yüzden ertesı sabah annemin telefonuyla uyanınca kaçınılmazlık hissi yaŗadım. Kötü haber olduğunu biliyordum.

  Baban az önce vefat etti,  dediğinde bunu dođrulamıŗ oldu.

Üçüncü Kısım Sonra

Anna

TELEFONU KAPATTIKTAN SONRA, HİÇBİR ŞEY... Hissetmedim. En azından, başta öyle hissettim. Sakindim. Ağlamadım. Susadığımı fark ettim, kendime bir bardak su alabildim ve ciğerlerime sıvı kaçırmadan içtim. Ama etrafımdaki her şeyin gerçekdışı bir kıvamı vardı. İçtiğim suyun tadı biraz garipti, galiba metalikti. Bardak parmaklarıma garip bir şekilde ağır geldi. Hep böyle katı mıydı? Bardağa bakınca, suyun yüzeyinin hafifçe titrediğini fark ettim.

Quan bana sarılıp, her şeyi anlamaya çalışırken ona doğru eğildim.

Bitmişti. Babam artık acı çekmiyordu.

İstedığinin bu olduğuna inanıyordum.

Ama artık gerçekten gitmişti.

Artık arabada gizlice verilen şekerler yoktu. Artık teypte takılı kalan eski tarzdaki müziği beraber dinleyemeycektik. Artık konserlerime gelemeyecekti. Artık hiçbir şey yoktu.

Kayıp beni ele geçirmişti ama yine de şimdiye kadar onun yasını çok fazla tuttuğum için hafifti. Hastanede kaç kere? Eve getirdiğimizden beri kaç kere? Kalbim yıpranana kadar bu yolu izlemişti ve özellikle yoğun bir başarısızlık hissi her şeyi gölgelerken yeni yollar görmek zordu.

Sona gidememiştim. Sadece iki hafta kaldığını bilseydim, belki de bu kadar baskın bir şekilde faydasız hisset-

mezdim. Belki de kendimi daha iyi toparlayabilirdim ve daha az dalgın, daha işlevsel olabilirdim. Belki de gerçekten son şansım olduğu için partide çalmanın bir yolunu bulabilirdim. Belki de ailem hâlâ uzun zamandır davrandığım kişi olduğumu düşünürdü, gözlerinde mükemmel değildim ama yine de yeterince iyiydim.

Hoş karşılanacağımdan emin değildim ama yardım etmek için eve gittim. Quan beni bırakıp daha sonra almayı teklif etti ama ona benimle gelmesini söyledim.

Ebeveynlerimin evinin ön kapısına kadar el ele yürüdük ve içeriye girdikten sonra da mermer koridor boyunca elini tutmaya devam ettim. Ev, bugün her zamankinden daha soğuk, pencerelerden sızan ışıksa donuk ve griydi.

Priscilla'yı babamın odasında bulduk, yatağı çarpıcı şekilde boştu. Bu, evin büyük yatak odasıydı ve babamın varlığı doldurmayınca, şimdi her zamankinden on kat daha büyük görünüyordu. Priscilla, babamızın ilaçlarını kilitli poşetlere ve kutulara koyuyordu; varlığımızı fark ettiğine dair hiçbir işaret vermemişti. Korkunç görünüyordu. Gözleri şişmişti, cildi solgundu ve bence iki haftada kilo vermişti. İskelet gibiydi. Yüzünde kırıksıklık bile görebiliyordum. İlk kez, benden on beş yaş büyük duruyordu ve bundan nefret etmiştim.

Bu yüzden gururumu ve acımı sineye çektiin ve ona yaklaştım. “Merhaba je je.”

“Burada odanda unuttuğun eşyaların olduğu bir kutu var,” dedi sert bir şekilde.

“Alırım, sağ ol.”

Yanıt vermek yerine, beni görmezden geldiğine memnun olarak ilaçları düzenlemeye devam etti.

“Senin... yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

İşine dönmeden önce bana soğuk bir bakış attı ve “Ha-

yır,” dedi. Ama şimdi elleri titriyordu, bir ilaç kutusunu yere düşürmüştü.

Kaldırdım ve masaya koydum. “Bana bakar mısın? Konuşalım, lütfen.”

Çenesini kaldırdı ve dikkatini bana verdi ama konuşmadı. Bekledi.

“Üzgünüm.” Bu kadar yanlış olan ne yaptığımı mantıksal olarak kavramam çok zordu. Doğruyu söylemiştim. Kendimi korumuştum. *Bu neden bu kadar kötüydü?* Ama eğer onu incittiysem bunun için pişmandım ve hakikaten gelecekte daha iyi olmak istiyordum. “Seni incitmek istemedim, sadece...”

Gözleri yaşarırken bana parmağını sallayarak, “Beni, onu bırakmadığım için ona işkence etmekle suçladın,” dedi. “Bana destek olman gerekirdi. Kardeşler bunu yapar. Onun yerine bana ihanet ettin ve bana saygısızlık yaptın. Hem de herkesin önünde.”

Bana dokunmuyordu ama parmağının her hareketinde tüm bedenim irkiliyordu. “Sana ihanet etmek istemedim. *Hepimizin* ona işkence ettiğini söyledim.”

“Benim seçimim değildi. Ben sadece doğru şeyi yapmaya çalışıyordum.” Zayıf bedeni sallanırken, Priscilla elleriyle yüzünü kapattı ve bu beni mahvetti. “Anlaman gerekirdi. Bu işte beraber olmamız gerekirdi.”

Yüreğim burkuldu ve durumu düzelterebileceğini düşündüğüm her şeyi söyleyerek ona sarıldım. “Seni incittiğim için üzgünüm. Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Nihayetinde çözüldü ve bana sarıldı, tekrar bir kız kardeşim varmış gibi hissettim. Her şey yoluna girebilirmiş gibi hissettim.

Ama sonunda, ayrıldığımızda, gözyaşlarını sildi ve bitmişiz gibi davrandı. Onun gözünde hatalıydım, bu yüzden

özür dilemiştim. Onu seviyordum. Ona acı vermek istemiyordum. Ama önemli bir şey eksikti.

Bekledim ama yine de olmadı. Çalkantılı duygular göğsümde kabardı, dışarı çıkmak için gürlüyorlardı ve onları yutamadım.

Sınır çizme sözü vermiştim. Quan için. Kendim için. Çünkü ben de önemliydim.

Eğer ben kendime arka çıkmazsam kimse çıkmayacaktı. Bunu yapmak zorundaydım.

“*Benden* özür dilemeyecek misin?” diye sordum.

Gözlerini kıstı. “Ne için?”

“Beni incittiğin için. Bana öyle davrandığın için. Zorluk yaşadığımı söylemiştim. Burada kalmanın beni hasta ettiğini. Ama yine de kaldım. Sence kimin *için* kaldım? Ve sen yine de beni küçümsedin çünkü standartlarına uymuyordum. Elimden geleni yapmamı umursamadın. Sen...”

“Elinden gelenin en iyisi boksansa, *yine de boksandır*,” diye bağırdı.

“O zaman neden yardım almadık?” diye sordum, artık alenen ağlıyordum. “Çok fazla bakıma ihtiyacı vardı, *istemediği* bakıma. Bu bizim için fazlaydı.”

Bana tekrar parmağını sallayarak, “Yani *senin* için fazlaydı,” dedi Priscilla dişlerinin arasından. “*Benim* için fazla değildi.”

Bu canımı yaktı ama doğruluğu beni garip bir şekilde rahatlattı. Quan’ın bana yaklaştığını hissettim. Priscilla’nın söyledikleri karşısında tedirgin olduğundan ve beni savunmak istediğinden şüphem yoktu ama ona uzak durmasını işaret ettim. Bunu kendim halletmeliydim.

Priscilla’ya, “Ben senden farklıyım,” dedim.

Teşhis kelimesinin etrafına tırnak işareti koyarak “‘Teşhisinden’ mi bahsediyorsun?” diye sordu alaycı bir şekilde.

“Bununla ilgisi var mı bilmiyorum. Belki vardır. Ama seninle aynı olmamı beklemeyi bırakmalısın.”

Priscilla gözlerini devirdi. “Bana güven. Bunu *beklemiyorum*.”

“O zaman neden beni yargılıyorsun ve değişmem için baskı yapıyorsun? Neden beni olduğum gibi kabul edemiyorsun?”

“Ailelerde işler böyle yürümez,” dedi dişlerinin arasından. “Seni yargılama ve sana baskı yapma *hakkım* var çünkü senin için en iyisini istiyorum.”

“Şu an benim için en iyi olan şey senden gelen bir özür olurdu.” Beni, beni incittiğinde bunu kabul edecek ve bir daha yapmamaya çalışacak kadar sevmesine ihtiyacım vardı. Beni anlamaya *teşebbüs* etmesine ihtiyacım vardı. Farklılıklarımı kabul etmesine ihtiyacım vardı. Saklamak ve maskeleyerek, diğer insanları memnun etmeye çalışmak, *onu* memnun etmeye çalışmak beni mahvediyordu ve artık böyle yaşayamazdım.

Dudakları inceliyor kıvrıldı. “Özür dileyemem. Yanlış. Bir. Şey. Yapmadım. Hata yapan *sendin*.”

Parçalara ayrılıp yerle bir oluyormuş gibi hissederken, “Sebebini umursamıyor musun?” diye sordum.

“Bahanelerini istemiyorum Anna,” dedi bıkkınlıkla.

Onu düzelterek bunların bahane değil, sebep olduğunu söylemek istedim ama yapmadım. Buna devam etmenin anlamı yoktu. Artık bunu anlıyordum.

Seçmem gerekiyordu. Beni kabul etmesi için ya zamanımı onun iradesine boyun eğerek veya ona boyun eğdirerek harcayacaktım ya da kendimi kabul edip başka şeylere odaklanacaktım. Hayatımı nasıl geçirmek istiyordum?

Yüzümü döndüm ve Quan’ı çenesi kilitli, elleri yanlarında yumruk hâlinde ablamı izlerken gördüm. Çok öfkeliydi

ama dikkatini bana verdiğinde yüzünü hüznün gölgeledi. Ablam anlamıyordu. Ama o anlıyordu.

Elini tutup odadan çıktım. Dışarıda, koridorda bana baktı ve “Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadı.

Ben cevap veremedim, annem ellerinde Pricilla’nın keman kabıyla göründü. “*Je je*’ye zaman ver,” dedi.

Onunla tartışmak istemiyordum ama tutamayacağım sözler vermek de istemiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Bakışları Quan’a kaydı, birleşik ellerimize ve bizim beraber olmamamıza yorum yapacağını düşündüm. Memnuniyetsizliğini dile getireceğini ve Julian’ın nerede olduğunu soracağını düşündüm. Ama öyle yapmadı. Onun yerine Quan’a keman kılıfım verdi.

“Onunki kırıldı. Bunu almayacak kadar inatçı ama çalmak isterse diye sende kalsın, olur mu?” diye sordu.

“Olur.” Quan ona gülümsedi, gözlerini parlatan ve yüzünü değiştiren o güzel gülüşü ve bence annem o zaman benim onu neden sevdiğimi gördü. Onda gerçek ilgi ve nezaket vardı.

“İyi misin anne?” diye sordum.

Yorgun görünüyordu ama başını salladı. “Bunun yaklaştığımı biliyorduk. Belki, Priscilla hariç. Yeterince çabalamadığı için kendini suçluyor.”

Annemin sözleri beni durdurdu. Elinden geleni, aslında herhangi birinin elinden gelebilecek olanı yapmışken Priscilla’nın kendisini suçlaması hoşuma gitmemişti. Ama sanırım birinin standartları bu kadar yüksek ve empati kapasitesi bu kadar sınırlı olunca böyle oluyordu. Başkalarına karşı zalimlerdi ama kendilerine karşı daha zalimlerdi.

Bana beklenmedik bir farkındalık geldi: Priscilla olmadığım için memnundum.

Annemin tertemiz evinde dikkatini çekebilecek bir şey arayarak, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu Quan.

“Hayır, hayır,” dedi annem ama ona küçük, yorgun bir gülücük attı. “Cenaze var ama planlamam lazım. Siz eve gitseniz iyi olur. Priscilla...” Doğru kelimeleri bulamadı, bu yüzden başını salladı. Bana, “Törende çalsan uygun olurdu,” diye ekledi.

Gözümde sıcak gözyaşları belirdi. Yine de bu olamazdı. “Anne, sanmıyorum, ben...”

Bizi ön kapıya götürürken, “Sadece düşün. Bu kadar,” dedi hızlıca. “Eve git. Dinlen. Yemek ye. Zayıf görünüyorsun. Sana planlarımızı iletirim.”

Ben çıkarken, beni kenara çekip sarılması şaşırtıcıydı. Bana öğüt vermedi. Benden bir şey istemedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece umursadığını gösterdi.

Tek istediğim buydu.

Anna

CENAZEDEN SONRA BİRKAÇ HAFTA YAS TUTTUĞUMU ve sonra hayatıma kaldığım yerden başladığımı söylemek isterim. Artık kendimi savunmayı öğrendiğim ve insanları memnun etmeyi bıraktığım için müziğimle alakalı yaratıcı tıkanıklığı atlatmanın da kolay olduğunu söylemek isterim. Priscilla ve benim barıştığımızı da eklemek isterim.

Ama eğer bunları söylesem, yalan söylüyor olurdum.

Cenaze bitince zihnimde soyut bir ip koptu ve zihinsel olarak çöktüm. Ondan sonra bunun otistik tükenmişlik olduğunu öğrendim. Cenazeyi takip eden haftaları hatırlamıyordum bile. Onları hiç yaşamamışım gibiydi. Hatırlayabildiğim en erken cenaze sonrası günler, aylar sonrasına aitti ve bunlar boşluğa bakmamı ya da vücudumu koltuğuma yapıştırarak aynı belgeselleri tekrar tekrar izlememi içeriyordu. Bir şey üretmemiştim. Postamı almak ya da faturalarımı ödemek ya da online banka hesabı dengeleme bakmak gibi yarı karmaşık işleri bile yapamıyordum. Sadece otomatik ödeme mucizesi sayesinde evden atılmayı başardım. Duygusal olarak çok dengesizdim. Yoğun melankoli, öfke (Priscilla'ya karşı) ve sonrasında az önce bahsettiğim melankoli ve öfke yüzünden oluşan yorgunluk arasında gidip geliyordum. Ağlıyordum... çok fazla.

Rose ve Suzie mesaj atıyordu ama nadiren cevap veriyordum. Enerjim yoktu. Benim için önemli olan beni

umursamalarıydı. Onları takdir ediyordum. Ama bunu yalnız yaşayıp onlara sonra dönmem gerekiyordu.

Aynı şekilde Jennifer beni kontrol ediyordu ama ona cevap verecek enerjim de yoktu. Ben böyleyken terapi bana yardım edemezdi.

Quan

BİRKAÇ AY SONRA ANNA'NIN YANINA TAŞINDIM. Zaten neredeyse orada yaşıyor gibiydim, bu yüzden evimi açık tutmak mantıklı gelmedi. Bunu yapabileceğim için ve istediğim için kirayı devraldım. O da diğer şeyleri karşıladı. Bu ikimizin de işine geldi.

İyi olmadığını biliyordum ama bunu yavaş yavaş atlatıyorduk. Sanırım yavaş yavaş iyileştiğini görüyordum. İşten eve geldiğimde beni gördüğüne her zaman mutlu oluyordum. Günümü soruyordu, öğle molasında koşarken gördüğüm ve bir adamın öğle yemeğini elinden çalan martı ya da ofisimin penceresinin hemen dışındaki yuvada, neredeyse kendisi kadar olmalarına rağmen yavrularının üzerine oturmaya çalışarak yas tutan güvercin gibi kimsenin umursamadığı saçma şeyleri ona anlattığımda beni dinliyordu.

Her gün evde değilken Anna'yı kontrol ediyordum, ona kalplerle dolu mesajlar ya da ahtapotların ve diğer deniz canlılarının olduğu *caps*'ler gönderiyordum. Beraber olduğumuzda, sürekli onu tutuyordum ve ona sarılıyordum çünkü sevmeye ihtiyaç duyduğunu hissediyordum. Çok sevişmiyorduk ama. Kız arkadaşınız gözlerini saat sekizde zar zor açık tutarken ve düzenli olarak gecenin yarısı ağlayarak uyanırken seksi düşüncelere sahip olmak zordu. Böyle şeylerle duшта ilgileniyordum. Beni yanlış anlamayın. Duшта otuz bir çekmeyi sevdiğim kadınla sevişmeye *tercih* etmiyordum ama o hazır olana kadar beklemekten mutluydum.

Anna

ZİHİNSEL OLARAK MÜZİK ÇALACAK KADAR GÜÇLÜ hissettiğim bir noktaya gelmem uzun sürdü. Aylar ve aylar... Ama sonra, yeni bir keman almayı kafaya taktım. Priscilla'nın eski enstrümanına dokunmayacaktım. Bunun yerine kendime bir sürü korkunç şey yapmayı tercih ederdim.

Doğal olarak, tam da bu zamanda annem daireme uğramaya karar verdi. Bir öğleden sonra, kapıda sesini duyunca şok oldum. “Anna, benim.”

Kapıyı açtıktan dakikalar sonra onu beyaz pantolon, krem rengi ipek bluz ve boynuna güzelce dolanmış bir Hermès şalla görünce daha da şaşırdım. Rahat ama şık görünüyordu, babamın vefatından beri yaşlanmıştı. Priscilla, şimdiye kadar New York'a dönmüş olmalıydı. Bu da o kocaman evde tek başına oturduğu anlamına geliyordu. Yalnız hissediyor olmalıydı.

“Selam anne. Ah, gir. Üzgünüm, çok dağınık. Geldiğini bilseydim etrafı düzenlerdim.” Şu an sadece orta sehpadaki kirli bulaşıkları kaldırıp lavaboya koyacak ve kanepemdeki kırlentlerle battaniyeleri düzelterek vaktim olmuştu. Yatağımı toplamamıştım. Çamaşırlar taşıyordu. Banyom berbat hâldeydi. Mutfağıma girmemesi için dua ettim.

Usulca koltuğuma tünedi ve etrafına bakındı, köşede duran bir çift erkek koşu ayakkabısına ve temiz spor kıyafetleriyle dolu açık spor çantasına daha fazla zaman ayırdı.

Masanın yakınındaki köşesinde küçük bir işletme kitabı yığını vardı ve ilgiyle başlıklarını taradı. “Quan’ın sana mı taşındı?”

Kanepeye oturdum ve dizlerime baktım. “Evet.”

“Onunla mutlu musun?” diye sordu ve söyleyiş tarzından gerçekten bilmek istediğini anladım.

Dudaklarıma yayılan yumuşak gülümsemeye engel olmadım. “Evet.” O olmadan, şu an kendimde olacağımdan emin değildim. Şu an, işte olduğu her an onu özliyordum. Gün içinde bana mesaj attığında, beni midemi bulandıracak kadar mutlu ediyordu.

“Müziğin? Nasıl?” diye sordu annem. “*Je je*’nin kemani işine yarıyor mu?”

Gözlerimi kaçırdım ve başımı salladım.

“Çok inatçısın Anna,” dedi yorgun bir sesle. “Burada, sana bunu almak istiyorum.”

Çantasından telefonunu çıkarttı ve Priscilla’nın bir enstrüman satıcısından iletği e-postayı gösterdi. E-postada şık bir Guarneri keman fotoğrafı vardı. Guarneri 1700’lerde Stradivarius kemanlarının ünlü mucidi Stradivari’nin rakibi olan bir enstrüman satıcısıydı. Dünyadaki en pahalı keman, bir Guaneri. Bu o Guaneri değil tabii ki. Satıcıya göre, bu Guaneri çeşitli zamanlarda ciddi zarar almıştı ve kapsamlı tadilatlardan geçmişti, bu yüzden bu fiyata yansımıştı. Ama yine de bir ev parasıydı.

“Anne, bu çok iyi ben...”

Alaycı bir ses çıkarttı. “Kızım için fazla iyi olamaz. Priscilla sesin çok iyi olduğunu söyledi. Seveceksin.”

Tenimi rahatsız bir his kapladı ve telefonu anneme verdim. Yumuşak, ölçülü bir tonla konuşarak ve tavrımı onun etrafında olmasını öğrendiğim şekilde tutarak, “Bunu almamı istemen çok hoşuma gitti. Benim için anlamı büyük. Teşekkür ederim. Ama...” dedim.

Beni görebileceğini düşünmediğim bir şekilde *görerek*, “O senin yerine seçerse çalmayacaksın,” gözleminde bulundu annem. “Oradaydım, ne dediğini duydum, kibar değildi. Ama onu affet artık. Bırak. Her şey eskisi gibi olsun. Bana seni ve babanı aynı anda kaybettiği için üzgün olduğunu söyledi.”

Adaletsizlik duygusu beni kaplayınca geri çekildim. “Özür bile dilemeyen birini nasıl affedebilirsin? Aylar geçti. Beni istediği zaman arayabilirdi, mesaj atabilirdi, uğrayabilirdi. Ama yapmadı. Yapmayacak.”

Annem eliyle önemsemeyen bir hareket yaptı. “*Je je’yi biliyorsun.*”

“Biliyorum. Bana öyle davranmasında sorun olmadığını düşünüyor. Davranışlarına bakılırsa böyle davranmaya da devam edecek. *Bana göre adil değil,*” dedim ve bunun beni ne kadar sinirlendirdiğini saklamaya bile çalışmadım. Maskemin tamamen düşmesine izin verdim.

Annemin, onun yanında “tavır” yaptığım için, dinlemediğim için beni azarlamasını bekledim ama onun yerine, “Onun bakış açısından görmelisin,” dedi.

“Ya *benimki*? Mantıksız davranmıyorum. Ellerinden birini kesmesini istiyor değilim.” Bana dengi gibi davranmasını istiyordum.

“Ailemizi dağıtıyorsun ve artık üçümüz kaldık,” dedi annem, gözleri pes etmem için yalvarıyordu çünkü Priscilla pes etmeyecekti. “*Beraber* olmamızı istiyorum. Bu Noel’de güzel bir tatile çıkmamızı istiyorum. Quan’ını da getirebilirsin. Baban bunu isterdi.”

“Priscilla’nın istediği gibi, sizin hepinizin istediği gibi olmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilse istemezdi bence,” dedim sessizce. “Farklı olmayı, sizin için değişmeyi denedim ama işe yaramadı. Sadece canımı yaktı. Ben-

ben...” Ona teşhisimi ve yaşadığım cehennemini anlatmayı düşündüm ama Priscilla’nın nasıl tepki gösterdiğini hatırladım ve durumun umutsuz olduğunu biliyordum.

“Sen otistiksin,” dedi annem.

Şaşkınlıktan donup kaldım. Konuşamadım. Gözümü bile kırpamadım.

“Faith bana anlattı. Muhtemelen babanın tarafından. Tony Amcan gibi,” diye homurdandı ve nedense bu beni güldürdü. “Bunun hakkında bir şeyler okuyordum. Bence artık görüyorum.”

Elini elime koydu ama o zaman bile artık bana dokunup dokunamayacağından emin değilmiş gibi tereddüt etti. Ellerimi çevirdim ve elini sıkıca tuttum, kelimeler olmadan ona bunda sakınca olmadığını gösterdim.

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Artık seni tanımıyor gibi hissediyorum.”

“Ben de ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum,” dedim. “Ama belki baştan başlayabiliriz.”

Elimi sıkıp başını salladı. “Küçükken zordun, çok zordun ve ben nasıl... bilmediğim için üzgünüm, senin için doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum.”

“Sorun değil anne,” dediğimi duydum. Bir yanımda bu konuşmanın gerçekten gerçekleşip gerçekleşmediğinden şüphe duyuyordu ama ellerimdeki elleri çok gerçek hissettiriyordu.

“Babanla evlenmek için buraya gelmeden uzun zaman önce, Çin’deki Kültürel Devrim sırasında, tarlalarda çalışıp aç kaldığım yeniden eğitim kamplarına gönderilmiştim. Bunu biliyor muydun?” Bir şey hissetmeden başımı sallayınca devam etti. “Gung gung zengin bir toprak sahibi olduğu için ailemiz güvende değildi. Ben güvende değildim. Onlardan bunu öğrendim, farklı olmak *güvenli* değildir.”

Gözyaşlarıyla konuşup bana can simidiymişim gibi sarıldı, “Güvende olmanı istediğim için seni değiştirmeye zorladım. Anlıyor musun?”

Boğazım şişti ama “Sanırım anlıyorum,” demeyi başardım. Kalbimdeki eski bir gücenme düğümü çözöldü. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. “Bunu bana nasıl anlatmazsın?”

Uzun, yorgun bir nefes verdi. “Priscilla’ya anlattım. Geçmişin çirkinliğini sana yük etmek istemedim. Senin için çok endişeleniyorum, Anna.”

“Böyle şeyleri bilmek *istiyorum*.”

“Bir ara daha fazlasını anlatırım. Ama şimdilik, ben...” Tekrar içini çekti. “Ablanla konuşmam lazım. Bunun için takviminde yer açmak zorunda kaldı, inanabiliyor musun? Yeni işinde o kadar meşgul ki. Birleşme gerçekleşene kadar haftada yüz saat falan. Ona terapi denemesini söyleyeceğim. Ben haftada bir gidiyorum.”

Ağzım açık kaldı.

Elimi okşayıp kalkmadan önce güldü. “Gitmem lazım. Belki onunla konuşurken parkta cappuccino içip tatlı yerim. Hayattaki küçük şeyler.”

Onunla kapıya kadar yürüdüm ve çıkmadan önce bana sıkıca sarıldı. Her zamanki parfümünü sıkmıştı ama kokusu çok hafifti. Saçıma dokunmadı. Bunlar küçük değişikliklerdi ama bunları benim için yaptığından şüphelendim. Sanırım bunlar hakkında bir şeyler okumuştı. Bunun benim için önemini anlatamazdım.

“Seni seviyorum Anna,” diye fısıldadı keskin bir şekilde. “Ne olursa olsun, umarım bunu biliyorsundur. Mecbursan kardeşinle savaş ama *ben* hayatında kalacağım. Benimle konuş, bir şeyler yolunda olmayınca bana anlat çünkü ben elimden geleni yapacağım. Seni kaybedemem.”

Bir şey söylemeyecek kadar kendimden geçmişim, bu

yüzden başımı salladım ve ona daha sıkı sarılarak eşarbını gözyaşlarıma buladım.

Sonunda, gittiğinde merdivenden kaybolana kadar onu izledim ve sonra balkonuma gittim ve babamın üstü açılan eski Mercedes'ine binip gitmesini izledim. Teypte takılı kalan kaseti dinlediğini hayal ettim.

Durumun acı tatlı ironisi beni sarstı. Babamı ve ablamı kaybetmiştim ama bir şekilde annemi kazanmıştım.

Anna

TÜM İYİ KEMANLARIN ÇOKTAN YAPILDIĞI, ŞİMDİDEN ya da gelecekte gelen hiçbir şeyin geçmişle yaşanmayacağı fikrini reddettiğim için Chicago’da modern bir enstrüman satıcısı tarafından yapılan el yapımı bir keman almayı tercih ettim. Neyse ki bir ev kadar pahalı değildi ama ucuz da değildi. Birikimimin büyük bir kısmım buna harcamıştım. Ama her kuruşuna değerdi. Sesi tatlı, parlak ve acı verici derecede güzeldi, anında âşık olmuştum. Neredeyse bir yıldır, ilk kez beceriksizce çalarak denedim.

Onu eve getirince, Richter parçasını fethetmeye kararlıydım. Önümde fazlasıyla zaman vardı. Müziğe iyice dinlenip, yeni bir bakış açısıyla dönmeliydim. Bu parçayı bir ay içinde çok iyi çalacağıma yemin ettim. İnternette ünlü olmadan önce, yeni bir parçada ustalaşmam daha kısa sürüyordu. Bunu yapabilmeliydim, özellikle bu yeni kemanla.

Öyle olmadı, hemen önceki zihinsel tuzığa düştüm, sadece artık daha kötüydü. Bütün gün korkunç, hiç bitmeyen döngülerle çalışıyordum; dinlenmek için durduğumda ise zihnim daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde hırpalanmış ve tükenmiş oluyordu. Yine de bunu aşmaya kararlıydım. Kendime, yaptığım son şey bile olsa bunu *bitireceğimi* söyledim.

Kendimi o kadar zorladım ki öncekinden bile daha kötü şekilde tükendim. Günler ve haftalar kaybettim. İşlevselli-

ğimi kaybettim. Bu kez yas ve öfkeye ek olarak, endişe ve çaresizlik de vardı. Richter parçası beni hapsetmişti, hayatımı mahvediyordu. Neden kurtulamıyordum?

İstediğim gibi özgürce çalamazsam, bir başka yolu vardı...

Oradan, saf karanlığa düştüm.

Ama beni çok derine düşmekten koruyan bir ışık vardı. Bu ışık Quan'dı. Gecenin bir yarısı midem bulanarak, sessizce ağlayarak ve kendimi özgür kılabileceğime inandığım tek yola başvurmak için aklım çelinerek, aklım fazlasıyla çelinerek uyandığımda, o bir şeylerin ters olduğunu hissediyordu. Uyanıyordu. Beni tutuyordu. Bana sorunun ne olduğunu soruyordu.

Bana inanacağım biliyordum. Beni küçümsemeyeceğini ve yaşıma göre davranıp zorluğa göğüs germemi söylemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ona düşüncelerimin ve hayallerimin çirkin gerçeğini anlatırken, beni bir o yana bir bu yana salladığında ağlıyordu.

Anna

QUAN'IN TEŞVİĞİYLE, JENNIFERİ YENİDEN GÖRMEMEYE başladım. Beni bir psikiyatriste yönlendirdi. Hayatımı kurtaran ilaçlara başladım.

İyimser... hissetmeye başladım. İyi hissettiğim günler bile oldu. İlaçlar yaratıcı tikanıklığıma iyi gelmedi ama. Kemanımı alınca, hâlâ aynı şeyleri çalıyordum bu yüzden bırakıyordum. O zaman çalacak kadar iyileşmediğimi anlıyordum. Zihnime zaman vermem gerekiyordu.

Kayda değer uzunlukta şeyleri okumaya odaklanmakta zorlanıyordum, bu yüzden şiire yöneldim. Bir şiir iki mısra, hatta bazen bir mısra olabilirdi ama orada bütün bir fikir, bütün bir hikâye yer alıyordu. Bu benim gibi birisi için mükemmeldi. Rupî Kaur'un eserlerine anında âşık oldum, gün içinde fırsat buldukça birer sayfa okuyordum; bazen belgesel izlerken, özellikle de David Attenbrough'un *Africa* belgeselinin "Cape" bölümünü izlerken uyuyup uyanıyordum. Onu, Mozambik'teki Mabu Dağı'nın ağaçsız zirvesinde kelebeklerin çiftleştiği iki dakikalık sahne için izliyordum. Yanardöner kanatlarının canlı renkleri ve desenleriyle, mavi gökyüzünde çırpınan baş döndürücü sayıdaki kelebekler beni büyülüyordu. Benim yaşadığım dünyadan farklı görünüyordu, benim sadece gitmeyi hayal edebileceğim bir dünyaydı.

Quan, yeni ilgi alanımı keşfedince küçük balkonumda bir kelebek bahçesi yaratarak beni şaşırttı. Dışarıya ipe-

kotu saksıları koydu ve çarkıfelek sarmaşığını parmaklığın etrafına dolanması için eğitti. Bahar yaza dönerken, bitkilerim canlı renklerde çiçek açtı ve kelebekler geldi. Tıpkı Mozambik'teki gibi.

Balkonumda saatlerce oturuyordum, güneşin yumuşak ışınlarının tadını çıkarıyordum ve kelebeklerin etrafımda dans edişini izliyordum. Benden utanmıyorlardı veya korkmuyorlardı. Sinek kuşları nektar için onlarla yarışmaya çalışıyordu ve küçük kelebeklerim daha büyük rakiplerine karşı savaşıp kazandıklarında gülüyordum. Tırtıllar minik yumurtalardan çıkıyordu ve iştahla yiyorlardı: Her bir ipekotu yaprağını insanların mısır koçanını daktilo tarzında yemesi gibi düzgün sıralar hâlinde çiğniyorlardı. Hepsine isim vermiştim. Bazılarının adı Chompy, Biggolo ve Chewbacca'ydı ve bizimle takılması için Rock'ı dışarı çıkartmışım. Ama onu bitkilerin altına koymamaya dikkat ettiğim için minnettardı. Yeni arkadaşlarının üzerine sıçmasını istemiyordu.

Beraber, hükümdar tırtıllarının yeşil krizalitlerini oluşturmalarını, kararmalarını ve sonra baş döndürücü turuncu ve siyah kanatlarını ortaya çıkarmak için serbest kalmalarını gözlemliyorduk. Mevsimin ilerleyen zamanlarında, farklı bir türdeki kelebek çarkıfelek sarmaşığını ziyaret etti. Gulf kelebeği bazen çarkıfelek kelebeği olarak da anılır. Dışarıdan kanatları sade, kahverengi ve inci beyazıdır ama kanatlarını açtığında en tatlı mandalina rengi olurlar. Çarkıfelek kelebekleri, hükümdarlarım kadar tatlı değildi. Koyu ve dikenlilerdi, neredeyse zehirli gibi görünüyorlardı ve krizalitleri de kurumuş yapraklara benzer şekilde kamufle edilmişti.

Ama dürttüğümde kıpırdayarak kıvranıyordu, oldukça canlıydı.

Ölü görünüyordu ama sadece geçiş dönemindeydi.

Benim için bir metafor olup olmadığını merak ettim. Ben de mi dönüşüp, daha iyi bir şeye evriliyordum?

KIRK DÖRT

Anna

YAVAŞTI AMA İYİLEŞTİĞİMİ HİSSEDİYORDUM. FATURALARIMI, geç ödeme cezalarımı ödüyordum, yapabildiğim her şeyi otomatik ödemeye alıyordum. Dairemi temizledim. Meğer banyo lavabosundaki dekoratif siyah halkanın orada olmaması gerekiyormuş. (Küfmüş.) Çamaşırları yıkadım. Spor kıyafetlerimi amacına uygun kullanmaya başladım ama abartmadım. Günde on dakika yürüyor, bu süreyi yavaş yavaş artırıyordum. Ara sıra Quan ve ben annemi ziyaret ediyorduk ama habersiz gidemiyorduk. Herhangi bir zamanda, Priscilla'nın evde olma ihtimali düşüktü. Eskisi kadar çok çalışmıyordu ama zamanının çoğunu arkadaşlarıyla gezerek geçiriyordu. Şu aralar Budapeşte'ye gitmek için plan yapıyorlardı.

Mevsimler tekrar değişince, garip bir huzursuzluk hissetmeye başladım. Müzik dinlemek istediğimi anlamam biraz zaman aldı. Ama klasik müzik değildi. Tamamen farklı bir şey istiyordum. İstedğim... cazdı. Louis Armstrong'dan John Coltrane'ye, Joey Alexander gibi modern sanatçılara kadar bulabildiğim tüm caz şarkıları dinliyordum ve nihayet, nihayet, *nihayet* müziklerinden etkilendim. Sonunda, çalmak *istiyordum*.

İşte o zaman, kendime tekrar kemanımı alma izni verdim ama bunu dikkatlice yaptım. Başlarda sadece ölçekleri çalışıyordum. Örüntülere olan zaafımı yeniden keşfettim. Parmaklarımdaki nasırları geri kazandım. Yapıp yapamayacağıma görmek için çocukluğumdan basit şarkıları çaldım.

KIRK BEŞ

Quan

BUGÜN, LVMH'NİN TEKLİFİNİ GERİ ÇEVİRDİKTEN BİR YIL sonra, Michael ve ben yeni satın alma müdürleriyle tanışacaktık. Meğer, birkaç kadın Paul Richard'ı cinsel tacizle suçlamıştı ve şirket onun yerine başkasını işe almıştı.

Benim ve Michael'ın elini sıkarken genişçe gülümseyerek, "Sizinle yüz yüze tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Angèlique Ikande. Beyaz döpiyesi ve heykelsi yapısıyla, kurumsal bir Wonder Woman gibi görünüyordu.

Masada bize katılması için elimle işaret ederken, "Biz de aynı şekilde," dedim.

Bize kayda değer bir süre boyunca bakmadan önce, uzun bedenini koltuğa yaydı ve garsondan bir kadeh sauvignon blanc istedi. "Selefimin tam bir göt olduğunu düşündüğümü bilmenizi isterim."

Michael kahkaha attı ve ben onun cümlesine kadeh kaldırıp içerken sırtımdan duramadım. Bu toplantının amacım merak ediyordum ama Michael ve ben kendimize bu konuda sesli düşünme hakkı vermemiştik. Paul Richard ağzımızda kekremesi bir tat bırakmıştı ve ikimiz de bunu atlatmamıştık. Ama Angèlique tamamen farklıydı. Burnu havada değildi. Her yerinden yetkinlik ve dürüstlük akıyordu. Onu sevmemek zordu.

"Bunu bilmiyor olabilirsiniz," dedi, "ama MLA anlaşması benim projemdi ve Paul son anda burnunu sok-

tu. LVMH adına, onun yaptıkları için en içten özürlerimi sunmak isterim. Ama burada olmamın tek sebebi bu değil. Satın alma müdürü olarak yapmak istediğim ilk şey, başladığım işi bitirmek. MLA'yı, LVMH çatısı altına katmaktan daha çok istediğim bir şey yok ve bu *ikiniz* anlamına geliyor. Ne kadar ciddi olduğumu anlatmak için, ilk teklifimizi yüzde yirmi artırıyorum.”

İlk teklif göz önüne alınınca yüzde yirmi çok fazlaydı. Tepkisini ölçmek için Michael'a baktım ve onun da bana aynı şeyi yaptığını görünce gülümsedim.

“Bunu tartışmamız gerekecek,” dedim.

“Tabii ki,” dedi.

Bir yanım, Paul Richard'ın yaptığı gibi kalkıp gitmesini bekledi ama kaldı ve gerçekten bizimle öğle yemeği yedi. Bize yaz serimiz hakkında sorular sordu. Sosyal medya hesaplarımızı takip ediyormuş ve son zamanlardaki tanıtımlarımız için çok heyecanlıymış. Michael'm tasarımlarını ne kadar sevdiğini göstermek için bize telefonundan çocuklarının fotoğraflarını gösterdi. Bunu özellikle mi yaptığını bilmiyorum ama çocukları sadece MLA giyiyor gibiydi ve bunun Michael'ı memnun ettiğini anlayabiliyordum. Kalbime giden en hızlı yol buydu.

Yemek bitince tokalaşıp ayrıldık, yakın zamanda iletişim geçme sözü verdik.

Binamıza doğru sürerken, “Yani?” diye sordu Michael. “Ne düşünüyorsun?”

Kalbim kaburgalarımın çıkacak kadar hızlı atmasına rağmen, “Bence teklifi yüzde yirmi beşe hatta belki de otuza çıkarmaya hazır,” dedim nötr bir tonla.

Michael güneş gözlüğü takıyordu, bu yüzden gözlerini göremiyordum ama bana bakıp dikkatini tekrar yola çevirdiğinde ne düşündüğünü biliyordum. “Sorduğum bu değildi.”

Omuz silktim ve cool davranmaya çalıştım ama dudaklarım bir sırtıma yerleşti.

Bunu görmüş olmalıydı çünkü omzumu sertçe itti. “Şerefsiz, beni kandırdın. Yapmak istiyorsun değil mi? Bu kez gerçekten olacak. Eğer istersek.”

“Tamam, evet. Ben yapmak istiyorum. Bizi anlıyor. Ayrıca bir numaralı müşterimiz o olabilir.” E-postalarımı kontrol etmek için bir dürtüyle telefonumu çıkarttım, “Yine de önce bunu yazılı olarak görmem lazım...” diye ekledim.

Gelen kutumun üstünde Ikande’den yeni bir e-posta vardı. Dosya ekliydi. Açtığımda, Paul Richard’la çalıştığımız sözleşmeyi gördüm ama şimdi açıkça, “BU SÖZLEŞMEYE GÖRE QUAN DIEP, LVMH MOET HENNESSY LOUIS VUITTON İŞTİRAKI MICHAEL LARSEN APPAREL & CO.’DA YÖNETİM KURULU BAŞKANI OLARAK KALACAKTIR” diye belirtiyordu.

“Ne?” diye sordu Michael.

“Bize sözleşmeyi göndermiş,” dedim. “Tam söylediği gibi.”

“Siktir. Bu artık gerçekten olacak.” Michael yutkundu ve direksiyonu bayılacakmış gibi tutarken yüzü yeşile döndü.

“Derin nefesler. Kenara çek, ben süreyim. Kaza yaparsam Anna beni öldürür.”

“İyiym. İyiym,” dedi, silkindi ve kendine geldi. “Bunu yapmak istediğine emin misin? Yapmak *zorunda* değiliz. Ama ciddi ciddi düşünmeliyiz...”

“Evet, istiyorum. Kin yüzünden arkada kalmamıza izin vermeyeceğim. Hazırız. Had bildireceğiz.” Bunu iliklerime kadar hissediyordum ve bunu tamamlayacağımızı biliyordum. Bir sürü çocuğa aşırı tatlı kıyafetler giydirecektik ve bunu yaparken hayatımızı yaşayacaktık.

Michael o kadar sırttı ki biraz korkunç göründü ama ben de aynı göründüğümü anladım.

Birkaç saat sonra dairemize gittiğimde Anna'ya anlatmak için sabırsızlanıyordum. Ama onun alışıldık kucaklama saldırısı gerçekleşmedi. Anladığım kadarıyla, evde bile değildi ki bu da beni endişelendirdi.

Ayakkabılarımı çıkarttım, dairemize daldım ve orada, mutfakta yanan mumlarla kaplı, ev yapımı bir pasta vardı.

“İyi ki doğdun.” Anna, mutfaktan fırladı, kemanını çenesine koydu ve ilk kez karşımda çaldı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Birkaç saniyemi aldı ama müzik kulağım olmamasına rağmen bunun *“İyi ki Doğdun”* olduğunu anladım, muhtemelen şimdiye kadar çalınan en özenli versiyonuydu. Bugün o kadar çok şey olmuştu ki doğum günüm olduğunu unutmuştum. Ama Anna unutmamıştı.

Yaptığı şeyin öneminin, benim için ilk kez *çaldığımı* farkına vardım. Eğer ona daha önce âşık olmamış olsaydım, şimdi olurum.

Şarkı bitince kemanını bıraktı ve utanarak bana gülümsemi, ona sıkıca sarılıp tekrar tekrar öptüm. *“En iyi doğum günü! Hepsini çaldın. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.”*

Başparmaklarıyla yüzümdeki nemi sildi ve bana daha yavaş ama daha derin bir öpücük verdi. *“Seni seviyorum.”*

Elleri göğsümden pantolonumun beline kaydı ve fermuarım açıldı.

Evet desin diye dua etmeme rağmen *“Emin misin?”* diye sordum. Onu o kadar çok istiyordum ki duvarlara tırmanabilirdim. *“Biz...”*

“Doğum günü seksi,” dedi, elbisesini başından çıkarıp beni yatak odasına doğru sürükledi.

İkimiz için de o kadar uzun zaman olmuştu ki doğum günü seksi sadece beş dakika sürmüştü ama bu beş dakikanın efsanevi olduğuna dair her türlü iddiaya girebilirsiniz. Sonra ona LVMH'den bahsettiğimde heyecanla ciyakladı. Sonra doğum günü pastamı yedik. Midemizi bulandırdı, midemizi yatıştırmak için kalan yemekleri yedik ve her lokmada kahkahalara boğulduk.

Gerçekten, en iyi doğum günümdü.

Anna

RICHTER PARÇASINA DÖNME VAKTİNİN GELDİĞİNE karar verdim. Ama bu kez önce kendimle ciddi bir konuşma yaptım. Eskiye asla dönemeyeceğimi artık biliyorum. Zamanı geriye döndürecek sihirli bir anahtar bulabileceğimi düşünmem aptalcaydı. Gerçek şu ki sanat bir daha asla eskisi gibi çabasız olmayacak, artık insanların benden beklentisi olduğu için. Tek yapabileceğim ileri gitmek ve bunu yapmak için mükemmelliği kovalamayı bırakmam lazım. Mükemmellik yok. Asla herkesi memnun edemem. Sadece kendimi memnun etmek bile yeterince zor. Bunun yerine sahip olduğumu vermeye odaklanmalıyım, insanların istediklerini değil, çünkü tek *verebileceğim* bu. Artık becerebilirsem maskeleye yapmıyorum.

Richter parçasına son kez başladım. Çalışmak yavaş ve zahmetliydi. Birçok hata yaptım ve geri dönüp düzeltebildiğimi düzelttim ama *en* başa dönmedim, yalnızca bir kez daha döndüm ve buna pişman oldum. Kafamda sesler duyuyordum, beni eleştiriyor, yetmezmiş gibi beni yargılıyorlardı. Çoğu zaman en iyi yanımlı alıyorlardı ve çalışmamı umutsuz hissederek bitiriyordum. Ama yine de devam ediyordum. En baştan başlama, mükemmeli arama, sesleri alt etme dürtüsüyle mücadele etmek çok yorucuydu ve çoğu gün beynimin tükendiğini anlamadan önce, sadece birkaç saat idare edebiliyordum. Ama bu benim öğrenmem gere-

ken bir şeydi. Kendi kaynaklarıma karşı duyarlı olursam, kendimi tekrar hasta olmaktan koruyabilirdim. Yavaş bir ben, hasta bir benden çok daha iyiydi.

Bu şekilde, Richter parçasını bitirdim. Quan'a anlattığımda, bu albüm ve yaklaşan tur için hazırlanmam gereken bir sürü parça olmasına rağmen bir şişe şampanya patlattı ve benimle kutladı. Ama bunları da teker teker tamamladım. Stüdyoya gittim ve kaydettim, yüzde yüz hatasız olmasalar da yorumlarımı kalıcı olarak dijital formatta sakladım.

Hiç kolaylaşmadı. Yayımı tellere değdirdiğim her an savaşıyordum ama kendime sadık kaldım.

Kalpten çaldım.

SONSÖZ

Anna

BUGÜN O GÜN.

Bugün seyircinin karşısında çalacağım.

Babamın cenazesinden beri iki yıl geçti. İyileşmem ve savaşmam o kadar uzun sürdü ki... Sık sık asla başaramayacağımdan korktum.

Ama bugün buradayım, sahnenin arkasındayım.

Küçük bir kalabalık var, on beş kişi ama orada binlerce kişi varmış kadar gerginim. Ama bunlar benim insanlarım, ülkenin tüm köşelerinden (bazıları daha uzaktan) beni dinlemek için gelen seçkin bir azınlık. Beni en değerli hediyeyle, zamanlarıyla onurlandırıyorlar. Bu parçalarla kendim için mücadele ederken onlar için de mücadele etmiştim. Beni anlayan bu küçük insan topluluğuna değer veriyorum.

Umarım sanatım onlara bir şeyler hissettirir. Umarım onları düşündürür. Umarım bir etki bırakır.

Vaktin geldiğine dair sinyali aldım ve sinirlerimi yutup kemanımı sahneye taşıdım.

Işıklar parlak ve kendime onlara bakma izni vermiyorum. Orada, ilk sırada, hayatım, Quan var. Bana gülümsüyor, kucağında bir buket kırmızı gül var ve ona olan aşkım o kadar baskın ki göğsüm açılacakmış gibi hissediyorum. Yanında annem var. Gece elbisesi giymiş ve en güzel mücevherlerini takmış, bir grup gösterişli arkadaşıyla beraber gururla oturuyor. Quan'ın diğer yanında hayatımda hiç

görmediğim iki sima var ama onları hemen tanıyorum. Rose ve Suzie, yanımda olmaya çalışan ve hayatım çok zorlaşınca ortadan kaybolduğum için beni suçlamayan iyi arkadaşlarım. Bu performanstan sonra onlarla yemeğe gideceğim için heyecanlıyım.

Küçük bir grup ama iyi bir grup. İhtiyacım olan her şey.

Duygusal ve capcanlı hissederek kemanımı çeneme koyuyor, yayımı tellere yerleştiriyorum.

Çalıyorum.

YAZARIN NOTU

Bu kitap kurgu ama aynı zamanda yarı anı kitabı. Bugüne kadar yazdığım en “ben” olan kitap. Bu yüzden, diğer kitaplarım gibi üçüncü tekil şahıs yerine birinci tekil şahıs kullandım. “O” yerine “ben” dediğimde kelimeler daha kolay çıktı. Ancak bu kitabın kişisel doğası, yazmayı benim için üzücü kıldı. Anna’nın mücadelesi benim mücadelemdi. Onun acısı benim acımdı. Onun utancı benim utancımdı. Ve yazmak için her oturduğumda rahatlardım. Sonuç olarak, yazar tıkanıklığından otistik tükenmişliğe kadar çeşitli nedenlerle, bitirmem üç yıldan fazla sürdü ama bu kitabın nasıl karşılandığından bağımsız olarak, bunu başardığım için gururluyum ve anlattığım hikâyeyle gurur duyuyorum. Bu yazar notunu yazmak benim için çok önemli bir olay.

Ancak bu notu yazmak aynı zamanda buruk bir tecrübe. *Evlilik Provası*’nın yazar notunu annemin hastane odasında, akciğer kanseri tedavisinin komplikasyonlarıyla boğuştuğu sırada ona eşlik ederken yazmıştım. O kadar hastayken bile benimle konuşmaya, bağ kurmaya çalışıyordu. Zamanı değerlendirirdi. Ama o gece, gerçekten “kendisi” olduğu son geceydi. Ondan sonra hastalığı onu tüketti. Ailem, sevgisinden dolayı, onu hastaneden eve getirdi, kardeşlerim ve ben ona nöbetleşe baktık. Annemin hastalığı kötüleştikçe benim de intihar düşüncelerim ortaya çıktı. Bunu birilerinin sempatisini kazanmak istediğim

için paylaşıyorum. Bunu, bakıcı tükenmişliğinin ne kadar gerçek ve ciddi olduğunu insanların bilmesini istediğim için paylaşıyorum. Hayatta olduğum için şanslıyım.

Bakım konusunda toplumun değinmediği bir nokta varmış gibi hissediyorum. İnsanların özgürce bahsedebileceği bir şey değil. Kimse “şikâyet ediyor” gibi görünmek istemiyor ve kimse sevdikleri kişi bir yükmüş gibi hissettirmek istemiyor. Ama gerçek şu ki birisine bakmak zordur. Herkese uygun değildir. Ben kesinlikle buna uygun değilim ve bunun benim otizm spektrumunda olmamla bir ilgisi yok. Hemşire, doktor ve sağlık çalışanı olarak çalışan ve bundan anlam çıkaran ve tatmin olan birçok otistik insan var. Bu tür işleri sevenler bile, bu işin getirdiği ağır fiziksel, zihinsel ve duygusal yüklerden dolayı tükenebilir, tıpkı ağır COVID-19 hastalarıyla ilgilenmek için ön saflarda çalışanlarda gördüğümüz gibi.

Toplum olarak, hastalıklardan ve engellerden etkilenen tüm insanlara şefkat duymalıyız ve bu hem bakım alanları hem de bakım verenleri kapsıyor. Hepimiz önemliyiz ve kimse ihtiyacı olduğunda yardım isteyemezmiş gibi hissetmemeli. Eğer birisi acı çektiğini söylerse lütfen dinleyin. Lütfen onları ciddiye alın. Lütfen kibar olun. Canınız yanıyorlarsa lütfen kendinize nazik davranın.

Düzenleme
Ny.ozlem

TEŞEKKÜR

Sevgili okurlarım, bu kitabı beklediğiniz için teşekkür ederim. *İlişki Testi*'ni okuduktan sonra tahmin edebileceğinizi düşündüğüm sebeplerden dolayı bu kitabı, geçen yıl vaktinde yayımlamak için bitiremedim. Hayal kırıklığına sebep olduysam özür dilerim ama aynı zamanda, kitaplarımı zamanında çıkmadığında hayal kırıklığına *uğrayacak* kadar beğenen varsa sapkınca mutlu oluyorum. Umarım beklediğinize değer.

Bu kitabı hazırlamak *uzun* zaman aldı, bu yüzden şahsen ya da ismiyle teşekkür etmem gereken çok kişi var. Öncelikle, kocama çok çok teşekkür ediyorum. Gerçekten, senin desteğin olmadan buraya gelemezdim. Kendimi kötü hissettiğimde (ki bu sık sık oluyordu, üzgünüm) beni ayağa kaldırdın. Sıkıldığından eminim ama buna rağmen bu kitap hakkında konuşmama izin verdin. Ben yazı yazabileyim diye beni kucakladın, besledin, çocuklarımızın pandemi sürecinde eğitimiyle ilgilendin ve ben kelebekleri izleyebileyim diye minik bahçemizi ipekotu ve çarkıfelek sarmaşıklarıyla doldurdun. Seni tüm kalbimle seviyorum.

Küçük kardeşime teşekkür ederim. Bermuda tatilimizde, annem kazayla hamile kaldığı için çok şanslıyım, böylece tüm hayatım boyunca en iyi arkadaşım yanımda oldu (sen doğmadan önce yalnız yaşadığım bir yıl, bir ay, bir gün hariç). Akşam yemekleri, donutlar, kelebek kafesi ve

yaptığın milyonlarca düşünceli şey için teşekkürler. En çok da *senin* için teşekkürler. Seni seviyorum, em.

Sonra, bu süreç boyunca yanımda olan yazar arkadaşlarıma teşekkür etmem gerek: Roselle Lim, sen komik, bilge ve kibarsın. Kedi fotoğrafların bana dünyaları veriyor, hahaha. Suzanne Park, senden ilham alıyorum. Yaptığın her şeyi başarıp hâlâ nasıl bu kadar iyi bir arkadaş olabildiğin akıllara durgunluk veriyor. A. R. Lucas, sana değer veriyorum. Bana duymam gereken acı gerçekleri söylüyorsun ama bunu her zaman nezaketle ve şefkatle yapıyorsun. Gwynne Jackson, sana içimi döktüğümde yargılamadan dinlediğin için sana minnettarım. Seninle konuşmak kocaman bir kucaklama almak gibi. Rachel Simon, son yıllarda birbirimizi tanıma şansını yakaladığımız için çok mutluyum. Senin dostluğunun, dürüstlüğünün ve düşünceli davranışlarının benim için anlamı büyük. Mazey Eddings, *senin* renkli kişiliğin bu seneyi çok daha katlanılır kıldı. Chloe Liese, sana ve eserlerine çok saygı duyuyorum. Bu dünyayı daha iyi bir yer yapıyorsun. Akıl hocam, Brighton Walsh, *senin* yardımın olmadan bu taslağı editörüme verecek güveni bulamazdım. Her zamanki gibi, rehberliğin için teşekkür ederim.

Bu kitabı yazmak için çetin bir mücadele verirken, Julia Quinn bana kendime zaman tanımamı, yapabilirsem bir yıl ara vermemi ve yazma aşkımı yavaşça yeniden keşfetmek için kendime izin vermemi tavsiye etti. Tam olarak ihtiyacım olan tavsiye buydu ama bundan da öte, görüldüğümü, anlaşıldığımı hissettim ve onun gibi biri benimle konuştuğu için anlatamayacağım bir biçimde duygulandım. Onun için küçük bir şeydi ama benim hayatımı olumlu yönde etkiledi. TEŞEKKÜR EDERİM JQ!!!

Ardından, bir başka romantik yazar idolüm Jayne Ann

Krentz'e ulaştım, ona kitap raflarını nasıl bu kadar harika, kendine ait kitaplarla doldurmayı başardığını sordum ve o da bana yarım dolu tavsiyelerde bulundu. Ondan, kendime güvenmem gerektiğini ve kitaplarımda tekrarlayan temalar varsa bunda bir sorun *olmadığını* öğrendim. Taze ve yeni olmak için her kitapta kendimi yeniden yaratmam gerekmediğini öğrendim. Hatta, bu tekrarlayan temalar, tam olarak, okuyucuların benimle bağ kurmasına ilham veren değerli unsurlar olabilirdi. Bunları duymaya ihtiyacım vardı ve bu kitabı yazarken bunları dikkate aldım. TEŐEK-KÜR EDERİM JAK!!!

Rebecca Ong, Nancy Huynh ve "wuxia" hayranı arkadaşım Yimin Lai'ye bu kitaptaki Çinli Amerikalı temsilde bana yardımcı oldukları için çok teşekkür ediyorum. Sizinle röportaj yapmak ayrıcalıktı. Bu kadar sinir bozucu olduğum ve sizi tuhaf saatlerde rastgele sorularla rahatsız ettiğim için üzgünüm. Üniversiteden eski tekvando arkadaşım, şimdi kalp damar cerrahı olan Dr. Burg'a beni ürolog meslektaşıyla buluşturduğu için teşekkür ederim, böylece testis kanseri ve radikal "inguinal orşiektomi"yle ilgili tüm sorularımı ona sorabildim. Dr. Witten, zamanınızı ve deneyimlerinizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim.

Kaija Rayne, taslağımı kısa sürede okuyup geribildirim verdiğin için teşekkür ederim. Minnettarım.

Menajerim Kim Lionetti'ye teşekkür ederim, senin hayatın da zor olmasına rağmen bu kitapla olan yolculuğum boyunca bana destek olmak için elinden geleni yaptın.

Son olarak, Berkley'deki yayın ekibine –Cindy Hwang, Jessica Brock, Fareeda Bullert ve diğerleri– bana karşı anlayışlı ve sabırlı oldukları için teşekkür ederim. Bundan sonra profesyonel, teslim tarihine sadık bir yazar olmaya geri dönmeyi planlıyorum. Çuvalladığımda bu kadar nazik olduğunuz için minnettarım ve gelecek projelerde sizinle çalışacağım için heyecanlıyım.

TARTIŞMA SORULARI

1. Anna, otistik insanların uyum sağlamak için akranlarını kasıtlı olarak gözlemledikleri ve taklit ettikleri bir süreç olan “maskeleme” konusunda bir uzman ama belki de bunu yapan sadece otistik insanlar değildir. Siz, düzenli olarak ne kadar maskeleme yapıyorsunuz? Maskeleme olarak düşünülebilecek ne tür şeyler yapıyorsunuz? Maskelemenin önemli bir sosyal davranış olduğunu düşünüyor musunuz ve Anna’nın bunu daha az yapmaya ve kendisinin daha gerçek bir versiyonu olmaya çalışması kitap bağlamında ne anlama geliyor?
2. Anna başarısının bir kaza olduğuna, yeteneğiyle ve becerisiyle bunu elde etmediğine inanıyor ve bunu sonraki performanslarında “gerçekten kazanmaya” çalışması bir acı kaynağına dönüşüyor. Size göre, onun sahtekârlık sendromu mu var? Neden? Siz benzer bir şey tecrübe ettiniz mi?
3. Sanat gibi öznel bir şeyde mükemmeli yakalamak mümkün müdür? Sizce hangi alandaki –edebiyat, müzik, resim vb.– eserler mükemmel? Bir okur olarak, yazarların yazılarını sizin tercihlerinize göre mi şekillendirmesini istersiniz yoksa kendilerinin neyden ilham aldığını mı görmek istersiniz?
4. Kitapta, Anna bir daha hiç görmeyeceği biriyle olursa kendisini ifade edecek cesareti bulabileceğini düşünüyor. Tek gecelik ilişkiyle güç kazanma konusunda sizin fikirleriniz nedir?

5. Anna, aile hiyerarşisindeki konumunun (en küçük) özellikle konu kendini ifade etmek ve hayır demek olunca, evde daha az hak sahibi olmasıyla sonuçlandığını düşünüyor. Kendi ailenizdeki tecrübeniz benzer yönde mi? Doğum sırası, kardeşlerin haklarını ve sorumluluklarını etkiliyor mu? Eğer etkiliyorsa nasıl?
6. AARP'e* göre, yaklaşık olarak 53 milyon Amerikalı aile üyelerine ücretsiz olarak bakıyor. Bunların çoğunluğu kadın ve bakıcı stresinden etkilenme riskleri daha yüksek. Ayrıca bakıcı olmayanlara kıyasla yoksulluk içinde yaşama olasılıkları da daha yüksek çünkü ihtiyaç sahiplerine bakmak için işlerinden ayrılmak zorundalar. Toplum bu bakıcıları daha iyi korumak için ne yapabilir?
7. Özür bile dilemeyen birini affetmek mümkün mü? Nasıl?
8. Başarıyı nasıl tanımlarsınız? Başarılı olmak için “kazanmak” zorunda mısınız?
9. Erkekliklerini testislerine ve baba olma yeteneklerine bağlayan erkekler var. Onlarla aynı fikirde misiniz? Size göre, bir erkeği erkek yapan nedir?
10. Kitap Anna'nın tekrar seyirci önünde çalmasıyla sonlanıyor. İnsanların onun performansına nasıl tepki verdiğini bilmek ister miydiniz? Kitap neden Anna çalmasını bitirmeden bitiyor?

* American Association of Retired Persons; Amerikan Emekliler Derneği. (ed.n.)

Photo by Eric Kieu

Helen Hoang hiç konuşmayan utangaç biri. Ta ki konuşmaya başlayana kadar. Sonrasında ağzından çıkanlar hep en talihsiz şeyler oluyor. İlk aşk romanını, sekizinci sınıfta okumuş ve o zamandan beri aşk romanlarının bağımlısı olmuş. 2016 yılında kendisine, daha önce Asperger sendromu olarak bilinen otizm spektrum bozukluğu teşhisi kondu. Şimdilerde kocası, iki çocuğu ve evcil balığıyla San Diego, Kaliforniya’da yaşıyor.

Kendisiyle Çevrimiçi İletişime Geçmek İçin:

helenhoang.com

facebook.com/hhoangwrites

instagram.com/hhoangwrites

twitter.com/hhoangwrites